

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WICKED WILLAINS

THE
SEA WITCH

NYT AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATEE
ROBERT

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

WICKED WILLAINS

THE
SEA WITCH

NYT AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATEE
ROBERT

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

WICKED WILLAINS

THE
SEA WITCH

NYT AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATEE
ROBERT

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DENİZ CADISI

KÖTÜ ADAMLARIN ROMANI

KATEE ROBERT

TRINKETS AND TALES LLC

Copyright© 2020 by Katee Robert

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi: By Hang Le

Düzenleme: Manuela Velasco

Metin düzenleme: Lynda M. Ryba

E-kitap ISBN: 978-1-951329-02-0

Baskı ISBN: 978-1-951329-04-4

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen katee@kateerobert.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Vellum ile oluşturuldu

ALSOBYKATEEROBERT

Kötü Kötüler

Kitap 1: Umutsuz Önlemler

Kitap 2: Dersimi

Öğreniyorum Kitap 3:

Değerli Bir Rakip Kitap 4:

Canavar

Kitap 5: Deniz Cadısı

Kitap 6: Kraliçe Gülü Alır

Tabuya Bir Dokunuş

Kitap 1: Baban Yapar

Kitap 2: Beni En İyi Arkadaşıma Hediye

Etmek Ys Adası

Kitap 1: Onun Yasak Arzusu 2:

Rakibinin Dokunuşu Kitap 3:

Onun Eziyetli Kalbi Kitap 4:

Onun İntikamcı Kucaklaması

Thalanian Hanedanlığı Serisi (MMF)

Kitap 1: Gece Onlarındır

Kitap 2: Sonsuza Kadar

Onların Sonsuza Kitap 3:

Kadar Onların

Kitap 4: Onların İkinci Şansı

Krallar Serisi

Kitap 1: Son Kral Kitap 2:

Korkusuz Kral Gizli

Günahlar Serisi

Kitap 1: Şeytanın Kızı Kitap 2:

Avlanma Alanı Kitap 3: Hayatta

Kalan Kızlar Beni Yap Serisi

Kitap 1: BeniArzulat İstet

Kitap 2: Beni Beni Senin

Yap Kitap 3: Kitap 4: Beni

İhtiyaçlandır O'Malley

Serisi

Kitap 1: Evlilik Sözleşmesi

Anlaşması 2: Düğün Kitap 3:

Ahlaksız Bir Teklif Kitap 4:

Yasak Sözler Kitap 5: Gizli

Cazibe Kitap 6: Pazarlığı

Hollywood'da Sıcak Serisi Kitap

1: Bağlayan Bağlar

Kitap 2: Hayvan Cazibesi

Kusursuz Aşk Serisi Kitap 1:

Kusursuz Bir Aşk

Kitap 2: Beni Bir Kez
Kandır Kitap 3: Senin
İçin Bir Aptal Üniforma
Dışı Serisi

Kitap 1: Bay Yanlış ile Yatakta

Kitap 1.5: Onun Olacak

Kitap 2: En İyi Arkadaşına Olmak Aşık
Koruyacağı Sevgilisi Kitap 3:

Kitap 3.5: Onun Almak
Hizmetini Serisi

Kitap 1: Kaderin Kader
Kaderi Yanılgısı Kitap 2:
Üzerine Bahse Girmek

Kitap 3: Korumak Come
Undone Serisi

1. Kitap: Yanlış Yatak, Doğru
Adam 2. Kitap: Bayan Doğrunun
Peşinde 3. Kitap: İki Yanlış, Bir
Doğru 3.5. Kitap: Bay Doğruyu
Baştan Çıkarmak Diğer Kitaplar
Nedimeyi Baştan
Çıkarmak Eşiyle
Tanışmak Balo Kraliçesi
Siren'in Laneti

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31 Teşekkür</u>
<u>Yazar Hakkında</u>

CHAPTER 1

ZURIELLE

T

Üç basit kural doğduğumdan beri içime işlemiştir:

1. Olympus'u asla terk etme.

2. Güvenliğime ve esenliğime değer veren tek kişiler aile üyelerimdir ve bu nedenle onlara olan sadakatim her zaman birinci önceliğim olmalıdır.

3. Deniz Cadısı'na asla güvenme. Bu gece, üçünü de kırıyorum.

Pişmanlıklar için daha sonra zamanım olabilir ama Olympus'un arkamdaki ufukta kayboluşunu izlerken, onları şimdi aklıma getiremem. Kız kardeşlerim iyi olacak. Şehir sınırlarını hiçbir zaman benim kadar keskin hissetmediler. Benim taklit edemeyeceğim bir şekilde mutlular. Belki Alaric'le tanışmadan önce yerleşebilirdim ama bu ihtimal çoktan ortadan kalktı.

Şimdi, sadece bir var.

Carver City'ye giden uzun otobüs yolculuğu boyunca babamı düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Ben onun en küçüğüyüm, her ne pahasına olursa olsun korunması gereken bebeğiyim, her şeye rağmen yirmi üç yaşındayım ve annemin hayatını kaybettiği sıralarda masumiyetimi kaybettim. Hâlâ yaşayanlar arasında olsa bile, kimse Olimpos'ta uzun süre korunaklı kalamaz. Hele ki babamın yaptığı gibi hareket ediyorlarsa.

Düşünceleri bir kenara itip gözlerimi kapatıyorum. Gelecek. Önemli olan tek şey gerçek. Babam eninde sonunda beni affedecek, özellikle de bunu aşk için yaptığımı anladığında. Bundan daha onurlu bir motivasyon olabilir mi?

Ve Alaric'i seviyorum. Onunla geçirdiğim o haftalar hayatımın en mutlu haftalarıydı. Nazik, tatlı ve son derece saygılı biri. Hangi baba kızının böyle bir adamla birlikte olmasını istemez ki?

Zaman geçirmek için kendimi sıcak anılara bırakıyorum. Sanki göz açıp kapayıncaya kadar otobüs titreyerek duruyor ve şoför istasyona vardığımızı anons ediyor. Kapıdan çıkmak ve çantamı almak için diğerleriyle birlikte hareket ediyorum.

Carver Şehri, Olympus'a çok benziyor. Gökyüzünü kapatmakla tehdit eden yüksek binalar. Kendi işleriyle uğraşan ve hayatlarını gölgelerde neler olup bittiğinden habersiz mutlu bir şekilde geçiren insanlar. Neyin doğru neyin yanlış olduğu arasında sek sek oynayan güç oyuncular, çünkü önemli olan tek şey onların ne istediğidir. Hem dostları hem de düşmanları için poz verir ve gösteri yaparlar.

Bunu düşünmek bile beni yoruyor.

Telefonumu çıkardım ve adresi getirdim. Deniz Cadısı'na cevap verecek cesareti toplamam uzun haftalarımı aldı. Ursa, adı bu. Nedense bu isim onu diğerinden daha az korkutucu göstermiyor. Ona güvenilmez. Artık bir önemi yok. O sadece bir kadın, güçlü ve tehlikeli olsa da. Karşılığında ona paha biçilmez bir şey vermeden yardımını alabilecek .

Umarım.

Kaldırım kenarında durmuş, taksi mi çağırırsam yoksa bir uygulama mı kullansam diye düşünürken, parlak siyah bir araba trafikten sıyrılıp önümde durdu. Kendimi sallamadan önce boş boş bakıyorum. Tesadüf. Hepsi bu kadar. Eminim başka birini bekliyordur.

Pencere açılıyor ve ilk gördüğüm şey günahkâr bir gülümsemeyle kıvrılmış kırmızı dudaklar oluyor. Sonra arabanın içindeki gölgelerden bir kadın çıkıyor. Siyah, kıvrımlı ve uçları koyu kahverengiden kızıla dönen, kışkırdığım bir saç kütlesine sahip. Babam, ergenliğe girdikten sonra bile saçlarımı "doğal olmayan" renklere boyamama izin vermedi ve bu yüzden saçlarım teknik olarak kızıl olsa da, neredeyse kahverengiye çalan koyu bir kızıl.

Bu kadının kim olduğunu daha o konuşmadan anlıyorum. "Ursa."

"Tam da o." Babamın çok içtiğinde anlattıklarının ötesinde onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Değer verdiği her şeyi tehdit eden bir kadın. Onu öldürmeye ve Poseidon'un ikinci komutanı olarak yerini almaya çalışan biri. Ününü artırmak için kurbanlarını boğmayı seven bir cadı; savaşı kazanıp onu Olimpos'tan kovmadan önce onu boğmaya çalışan biri.

Babamın yaşında olmalı; kırklı yaşlarının sonu ile ellili yaşlarının ortası arasında bir yerde, ama beklediğimden daha genç görünüyor. Daha doğrusu, onu otuz ile altmış arasında herhangi bir yere koyabilecek türden yaşlanmayan bir güzelliğe sahip. Gülümsemesi genişliyor ama koyu renk gözlerine ulaşmıyor. "Sanırım beni arıyorsunuz."

Öyleyim, ama onun *burada* olduğu gerçeğini tam olarak kavrayamadım. Beni evinde beklemesini, benim yardım için yalvaran güçsüz bir kadın, onun ise bana yardım edebilecek tek kişi olmasını bekliyordum. *Bunu* beklemiyordum.

Yine de, bu farklı bir şekilde tonu ayarlamaktan başka nedir ki? Hangi otobüste olacağımı biliyordu. Tam olarak bu saatte ve yerde burada olacağımı biliyordu. Beni izliyor olmalı.

Yabancılarla arabaya binmek, uymakta hiçbir zaman sorun yaşamadığım çok temel bir kuraldır, ancak görmek için seyahat ettiğim kadın bu iken arabaya binmeyi reddetmek aptalca. Bana yardım edebilecek tek kişi.

Çenemi kaldırıyorum. "Evet, seni arıyorum."

"Çok iyi." Arkasına yaslanır ve camı .

Bana çarpıtılmış olarak geri dönen kendi yansımama göz kırpyorum. İnanılmaz derecede genç ve saf görünüyorum ve otobüs yolculuğunda kendimi cama dayadığım yerden yüzümde bir kırıksıklık olduğundan eminim. Onunla tanışmadan önce temizlenmeyi umuyordum, çünkü ilk izlenimler önemlidir. Oh neyse. İnsan elindekiyle yetiniyor.

Sürücü tarafındaki kapı açılıyor ve kısa kesilmiş saçlarıyla uzun boylu siyah bir kadın çıkıyor. Bana şöyle bir bakıp başını sallıyor ama çantamı bagaja koyup bana kapıyı açarken tek kelime etmiyor. Artık geri dönmek için çok geç. Çok ileri gittim.

Arka koltuğa tırmanıyorum.

Ben küçükken, kız kardeşlerim can sıkıcı olduğuma karar verdiklerinde beni Deniz Cadısı ile tehdit ederlerdi. *Eğer doğru davranmazsan, Deniz Cadısı gelir ve seni götürür.* Çocukken beni korkuturdu. Şimdi başka nedenlerden dolayı beni korkutuyor. Bir kadın, arkasında bir tür gerçek olmadan onunki gibi bir üne sahip olamaz. Ama o sadece bir kadın, tıpkı benim gibi etten ve kemikten. Ya da bir kediye geviş getiren bir fare olduğum hissinden kurtulmaya çalışırken kendime söylediğim şey bu.

Varlığı boşluğu dolduruyor, koltuğun diğer tarafına çekilmiş olmasına ve bana dokunmamasına rağmen göğsümü sıkıyor. Loş iç mekanda, şal bir elbise giydiğini görebiliyorum.

koyu desenli, neredeyse baloncuklar gibi. Güzel ve belli ki dalgın ama baskılı bir elbise onu daha ulaşılabilir yapacaktır.

Öyle değil.

Benim ona baktığım gibi o da beni inceliyor. Nasıl bir karar vereceğini bilmek istemiyorum. En iyi halimde değilim. Etkilemek yerine rahat etmek için giyindim, en sevdiğim solmuş kotumu, atletimi ve yer yer yıpranmış örme hırkamı giydim.

Sessizlik garip bir şekilde yüklü olarak aramızda dönüp duruyor. Daha iyi bilsem bile, ilk ben bozmaktan kendimi alamıyorum. "Sana güvenmiyorum."

"Yapmamalısın." Omuz silkiyor. Bu hareket dikkatimi etkileyici göğüs dekoltesine çekiyor ve hemen gözlerimi tekrar yüzüne çeviriyorum. Ursa çekici, ama güzel olmaktan çok daha karmaşık. O *güçlü*. Bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor bile ve ben her nefesi almak için savaşıyorum.

Hayatım boyunca öğrendiğim tüm dersler boşa gitti. "Benden ne istiyorsun?"

"Sana yardım etmek istiyorum." İşte yine o hınzır gülümsemesi, beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor. "Alaric'e karşı bir zaafım var. Bu ona bir iyilik."

Doğruyu söylemiyor. Ursa *Deniz Cadısı*. Alaric'e deli gibi aşık olsa bile onu bana vermezdi. Kendi gücünü ve bölgesini zayıflatacak bir şeyi iyilik olsun diye yapmayacağı kesin. Ayrıca bana gerçeği söylemeyeceği de çok açık.

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman neden borcunu ödeyip onu serbest bırakmıyorsun?"

"Karmaşık bir durum." Araba trafiğe geri dönerken gözlerini benden ayırmıyor. "Bana inanmadığını görebiliyorum, bu yüzden senin için açıklayacağım. Hades'in tarafsız bölgesi riske atılamayacak kadar değerli; bu nedenle Carver Şehri'ndeki kimsenin değerli anlaşmalarına müdahale etmesine izin vermeyecek. Alaric bir anlaşma yaptı ve ben de onun borcunu ödedim, Alaric'in pazarlığını Hades'e rüşvet vermek için kullanıyormuşum gibi görünebilir, bu da onun diğer bölge liderleriyle olan ilişkilerini etkiler. Karmaşık bir durum ve o adam karmaşadan nefret eder. Sen, canım, çok uygun bir boşluksun."

Yeterince makul görünüyor, ama babamla olan geçmişinden çok belirgin bir şekilde bahsetmiyor, ki bu da ayrıntıları bilmesem bile *karmaşanın* tam tanımı. "Gerçekten de çok uygun."

"Şimdi, başlamadan önce sormam gereken bir şey var." Ursa arkasına yaslandı, belli belirsiz sıkışık arka koltukta her nasılsa bir kraliçe gibi görünüyordu. "Ne kadar ileri gitmek istiyorsun?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Ne kadar sürerse." Alaric için hissettiklerimi başka hiç kimseyle yaşamadım. Eğer bu aşk değilse, ? Ve eğer aşksa, uğruna savaşmaya değer. Uğruna fedakârlık yapmaya değer.

Sanki daha azını beklemiyormuş gibi başını sallıyor. "Peki ne ile kazanacaksın?"

Sifonu çektim. Bir güven fonum var ama otuz yaşına kadar ona erişemeyeceğim. Hiçbir şey istemedim ama tüm kredi kartlarım ve banka hesaplarım babama bağlı. Nakit varlığım çok az. Bunun dışında... Kolyeme dokunuyorum. "Bende bu var."

Ursa, her biri dudaklarıyla uyumlu kan kırmızısı cilayla kaplı sabırsız parmaklarıyla hareket ediyor. "Görelim bakalım."

Çıkarmak niyetiyle kaldırıyorum, ama onu yakalıyor ve çekiştirerek beni daha yakına çekiyor. Nefesim göğsümde kesiliyor. Hayal mi görüyorum bilmiyorum ama vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebildiğime yemin edebilirim ve buna karşılık olarak midemde bir şeyler kıvrılıyor. Titriyorum ve parmaklarını annemin kolyesinin üzerinde gezdirmesini izliyorum. Safirler, dia-mondlar ve zümrütler, stilize edilmiş yakut bir denizatının etrafında okyanusun derinliklerini tasvir ediyor. Küçük bir servet değerinde ama benim için paha biçilemez.

Ursa onu tekrar göğsüme dayıyor, parmak eklemleri atletimin üzerinden göğüs kafesime sürtünüyor. Belki kazara bir dokunuştı ama beni geri çekti. Ona verdiğim tepkiyi anlamıyorum ama şu anda bana aynı tepkiyi veremese bile Alaric'e sadığım.

Başını salladığında hâlâ dengemi bulmaya çalışıyorum. "Bu yeterli olmayacak."

Göz kırpıyorum. "Hades'e bu kadar borcu yoktur herhalde?" Alaric'in Hades'le yaptığı anlaşmanın koşullarını, bu kadar büyük miktarda paraya ne için ihtiyacı olduğunu hâlâ bilmiyorum. Tek bildiğim Hades'in parayı sağladığı ve Alaric'in o zamandan beri bu borcu ödediği. Bana kötü bir hayatı olmadığına dair güvence verdi ama özgür de değil.

"Öyle." Ursa sonunda beni bakışlarından kurtarıyor ve yüzünü pencereye çeviriyor. "Hades'e hâlâ çeyrek milyon dolar borcu var."

Çaresizlik göğsümde yükseliyor, boğazımı tırmalıyor. O haklı. Kolye çok değerli ama o kadar da değil. Özellikle de ben

rehin vermek zorunda kaldı. "Onu kurtarmanın bir yolunu bulacağına söz vermiştin."

"Hoşuna gideceğine söz vermedim." Hiçbir şey ifade etmeyen o omuz silkmelerinden birini daha atıyor. "Güzel bir kolyen var ama yeterli değil."

"Başka bir şeyim yok!" "Yok mu?"

Başımı sallıyorum, içimde kabaran umutsuzluğun ötesine konsantre olmaya çalışıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Elimde değerli bir şey olsaydı, onun için seve seve pazarlık etmez miydin sanıyorsun? Gözümü kırpmadan yapardım."

"Eğer değerli bir şeyiniz varsa?" Sonunda yine bana baktı, acıyarak. "Hadi ama, küçük kız. Eminim o kadar saf değilsindir. Alaric'i kurtaracak kadar değerli olduğu garanti olan tek şeye sahip olduğunu biliyor olmalısın."

"Anlamıyorum." Ama bakışları vücudumda gezinirken anlamaya başlıyorum. Başımı sallıyorum. "Hades'le bir anlaşma yaparsam, bu sadece pozisyonlarımızı tersine çevirir. Sorunu çözmez."

"Hayır, anlaşma yapmak hiçbir şeyi çözmez." Dudakları bir fıkra anlatır gibi yukarı kıvrılıyor ama hiçbir şey komik değil. "Ben senin bedeninden bahsediyorum. Onu kurtarmak için tek bir gece bile verir miydin?"

Seks.

Seksten bahsediyor.

Gerilmemek için mücadele ediyorum ve bunda pek de başarılı olduğum söylenemez. Bu işi yüzüsüzce halledebilirdim ama... "Daha önce hiç seks yapmadım."

"Bu sadece sunduğunuz şeyi, bunun için ödeme yapmak isteyen insanların gözünde daha değerli kılar."

Küçük, aptal bir parçam bekâretimi Alaric'e vereceğimi düşünüyordu. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca, öyle ya da böyle hazır olup olmadığımıza karar verme fırsatımız olmamıştı, sadece halka açık yerlerde buluşabildiğimiz zamanlarda değil. Onun özgürlüğü için benim ilkim olması gibi romantik bir fikri feda etmeye razı mıyım?

Evet. Tabii ki. Bu bir soru bile sayılmaz.

Sonsuzlukla kıyaslandığında bir kızkılık zarı ve tek bir gece nedir ki?

Sadece seks. Eğer hiç deneyimim yoksa, en azından hiçbir beklentim olmayacak. Belki de önce başka biriyle bu işi halletmek daha iyi olur. Konuyla ilgili okuduklarımın çoğuna göre, ilk sefer dört gözle bir şey değil. Yırtmak daha iyi

ve Alaric'le iyi Şeylere geĥeceĥiz.

Bunların hiĥbiri doĥru olmasaydı bile cevabım aynı olurdu.

"Yapacaĥım."

CHAPTER 2

ZURIELLE

S Ursa'nın bizi doğrudan Yeraltı Dünyası'na götürmesi beni her nasılsa şaşırttı. Dışarıdan bakıldığında, bina diğer binalara çok benziyor.

daha uzun olurdu. Gözlerimi kısarak bakıyorum ve sonra Ursa'nın uzun adımlarına ayak uydurmak için çabalamak zorunda kalıyorum.

Ben de daha uzun olacağını düşünmüştüm.

Bu çok garip bir beklenti ama buraya gelirken hayattan daha büyük hissettirdi ve benim beş-üç santim boyumdan belki altı santim daha uzun olduğunu keşfetmek nedense rahatsız edici. Arabanın dışında, varlığı yok olmalıydı. Ama öyle değil. Kaldırımdaki diğer insanlara rağmen, kendi başına bir sınıfta, minnow'larla yüzen bir köpekbalığı. İnsanlar sanki tehlikeyi sezmiş gibi onun yolundan kaçıyor.

Güneş ışığı, arabanın gölgelerinin yaptığı gibi vücudunun üzerinde oynuyor ve bakışlarımı elbisesinin her adımda kıvrımlarını nasıl sardığına çekiyor. O iri, güçlü ve kendinden emin; bana ise kıyaslandığımda küçük, kırılabilir ve kırılğan hissettiriyor. Bundan hoşlandığımı sanmıyorum.

Ama bu benim sorunum, değil mi? Ben burada olmasam da aynı şekilde yürüyeceğine dair bir his var içimde.

Kapılardan geçip binanın sıcaklığına doğru onu takip ediyorum. Asansöre bindiğimizde ve asansör yükseldiğinde içinde bulunduğum durumun gerçekliği üzerime çöküyor.

Bekaret müzayedesini.

Yapmamı istediği şey bu. Kendimi en yüksek teklifi verene satmamı.

İki gün önce bu olasılık beni güldürürdü. Beni, Triton'un en küçük kızının sahneye çıkıp bir ihale savaşının utancını kucaklaması? Asla . Bunun dışında

ve bu bilgi boğazıma cam kırıkları gibi oturuyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." Ursa'nın sesi neredeyse nazıktı. Ona hızlı bir bakış ilk izlenimi yalanlamıyor. Gözleri hala soğuk, ama sık sık ısınmadıklarını hissediyorum, bu yüzden bunu kişisel olarak algılamıyorum. Ama sanki güven vermeye çalışıyormuş gibi bana gülümsüyor.

Arkamı dönüp parlak asansör kapılarına bakıyorum. "Evet, öyle. Arabada da belirttiğin gibi, pazarlık edecek başka bir şeyim yok."

"Buna değer mi? Erkeklerin nadiren öyle olduğunu gördüm."

Daha yakın mı? Emin değilim, ama birden elbisesinin kesiminin göğüs dekoltesini nasıl belli belirsiz gösterdiğinin acı verici bir şekilde farkına varıyorum. Bakışlarımı onun yansımasından uzaklaştırıyorum ama bunun bir faydası olmuyor. Aramızda kibarca on iki santim olmasına rağmen, bu küçük alanın her yerinde o var. Yüzüm alev alev yanıyor ve bunu durduramıyorum. "O buna değer," demeyi başarıyorum sonunda.

"Bence yanıyorsun." Omuz silkiyor. "Ama sanırım gençlik aşkı her şeyi fethediyor. Hikâyelerin çoğu böyle olmasa bile." Gülüşü derin ve şehvetli; buna karşılık tenim ihtiyaç gibi bir şeyle karıncalanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ama bu bile işe yaramıyor. Onu orada, ulaşamayacağım bir yerde *hissedebiliyorum*. Dizlerimin üzerine çöküp tırnaklarını tenimde gezdirmesi için ona yalvarmak gibi garip bir arzu duyuyorum. Bana ne yapıyor? "Hikayeler gerçek hayat değildir."

"Hayır, ama akıllı bir insanın kulak vereceği çok sayıda ders içerirler."

Ben bir yanıt oluşturmamdan kapılar kayarak açılıyor, ama nasıl bir yanıt ki? yapmaya karar verdim, yüzden yapacağım. Alaric'in özgürlüğü için çok küçük bir fedakarlık. İnsanlar her zaman para için seks yaparlar. Bu dünyanın en eski ticareti, ya da ona yakın. Bu seçimi yapmakta utanılacak bir şey yok.

Girdiğimiz oda, ortadaki bir masa ve arkasındaki koyu siyah bir kapı dışında neredeyse boş. Masanın arkasında, Ursa'yı gördüğünde gülümseyen güzel bir Siyah adam oturuyor. "İyi günler."

"Benim yüzümden resmiyete takılma Adem." Kadın masanın etrafından dolanıyor ve adam ayağa kalkarak yanaklarına birer öpücük konduruyor. Arkasına yaslandığında gülümsüyor. Sadece kalmıyor. Gözleri sevgiyle sıcaklık ve sanki onu gerçekten önemsiyormuş gibi omuzlarını kavırıyor.

Kıskançlık iğnesi beklemiyorum. Bu garip tepkiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Ursa bir dost değil. Düşmanım da olmayabilir - gerçi babam aksini iddia ederdi - ama o bir yabancı. Kusursuz teni ve boş odayı dolduruyormuş gibi görünen mükemmel gülüşüyle bu güzel adamdan hoşlanıyor olması neden umurumda olsun ki?

O mükemmel gülümsemesini bana çeviriyor ve karşılık olarak öne doğru eğilmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu adam *manyetik*. Ursa onu serbest bıraktığında yüzünü tamamen bana çeviriyor. "Peki siz kimsiniz?"

Ursa alçak ve melodik bir sesle güler. "Hades'e söyle, onun için küçük, hoş bir sürprizim var."

Bakışlarım ona kayıyor. Her nasılsa, *Hades*'le buluşacağım gelmemiştir. Alaric'in durumundan sorumlu olan adamla. Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi? Hades sadece anlaşmanın şartlarını sundu. Alaric kabul etme seçimini yaptı. Onu bu kadar ileri götüren başka bir şeydi. Başka *biri*.

Belki bir gün bana tüm gerçeği anlatacak kadar güvenir.
o.

Adem anında profesyonel maskesine geri dönüyor, gülümsemesi soluyor-
gözlerindeki sıcaklık kibar bir ilgiye dönüştü. "Elbette."

O telefonu açarken Ursa bana doğru geliyor. Benimle masanın arasına girerek görüş alanımı kapatıyor. "Burada korkacak bir şey yok."

Neredeyse gülecektim. "Bekâretimi satmak üzereyim. Burada korkacak çok şey var."

Bir elini kaldırıp saçlarımdan bir tutamı parmaklarının etrafında kıvrırken yüz ifadesi neredeyse nazik. Kıpırdamadan duruyorum, uzaklaşmak mı yoksa yaklaşmak mı istediğimden emin değilim. Ursa ben bir anlaşmaya varamadan elini bırakıyor. "Rıza her şeydir, sevgilim. Sana olmasını istemediğin hiçbir şey yapılmayacak."

Sesindeki beklenmedik nezaket beni şaşırtıyor. "Kendimi bir yabancıya vermekten hoşlanacağımı gerçekten düşünemezsin."

Bir omuz silkme daha. "Artık Carver City'de olduğun için nelerle karşılaşabileceğini bilsen . Burada sana ne düşüneceğini, ne hissedeceğini söyleyecek kimse yok. Nelerden hoşlanacağınızı tek yolu denemektir."

Bakıyorum. Nasıl olur da birkaç kelimeyle tüm hayatımı yerle bir edebilir? Yirmi üç yaşındayım ama daha fazla hayat tecrübesine sahip on altı yaşında gençler var. Annem öldükten sonra, babam

evimizi kilitledi. Korku ve sevgi onu eşit ölçüde yönlendiriyor, ancak bunu bilmek onun demir yumruğu altında yaşamayı daha keyifli hale getirmiyor. Uyanıştan uykuya kadar neredeyse her dakika öğretmenlerin, muhafızların ve *tehlikeli* gördükleri her şeyi ihbar etmeye hazır insanların dikkatli gözleri altında geçerken değil.

Bu listedeki bir numaralı şey? Merak. Varlığımdan bir türlü söküp atamadığım bir özellik. Her şey hakkında daha fazla bilgi edinmek istememe engel olamıyorum, güvenliğim için yüksek duvarlar inşa eden ben, bir kitabın içinde kaybolmadığım zamanlarda beni boğan duvarların aynısı.

Babamın beni sevdiğini biliyorum. Olimpos'ta sayısız şeyden şüphe edebilirim ama bundan asla. Bu, evinden ayrılmamı engellemek için elinden gelen her şeyi yaptığı gerçeğini değiştirmiyor. Normal bir hayatın hayalini kuracak yaşa geldiğimden beri sevgisinin beni yavaş yavaş boğduğu gerçeğini değiştirmiyor.

"İster misin?" Soruyu dile getirmek istemiyorum, ama yine de orada, aramızda yer kaplıyor.

"Bekaret müzayedesi mi?" Yine gülüyor. "Sevgilim, buna bayılacağım." Ne demek istediğini sormadan devam ediyor. "Ama hayır, güç dengesinin itaatkâr tarafında olmaktan hoşlanmıyorum. Emir almayı değil, emir vermeyi severim."

"Oh." Buna söyleyecek başka bir şey yok, çünkü Adem telefonu kapattı ve bizi arkasındaki kapıya doğru yönlendiriyor.

Ursa için bir gülümseme daha ayırır. "dur."

"Bu asla olmayacak."

Kelimeler sanki bu ikili arasında sık sık tekrarlanıyormuş gibi bir ritüel tadı içeriyor. Yine o kıskançlık hissi. Bu adamdan gerçekten hoşlanıyor gibi görüldüğü için değil herhalde? Elbette ikisinin de sahip olduğu özgürlüğü, istediklerini istedikleri zaman yapabilmelerini kıskandığım içindir. Kesinlikle.

Kapı loş bir bar alanına açılıyor, ama Ursa adımlarını kontrol etmiyor, böylece benim de etrafıma bakmama izin veriyor. Büyük bir heykel ve duvarları kaplayan kabinler izlenimi ediniyorum ve sonra bir koridordayız, başka bir kapıya geri dönüyoruz - bu daha normal bir boyutta. Bu kapı bizi renklerden yoksun, zevkli bir şekilde dekore edilmiş bir ofise sokuyor. Gri üzerine gri, bu da onu giriş kadar ruhsuz yapmalı, ama bir şekilde yapmıyor.

Neredeyse masanın arkasında oturan adamı özleyecektim.

Odadan ikinci geçişimde bakışlarım ona takılıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Gölgelemin arasında oturuyor ve bir kez daha hızlıca bakıyorum.

Etraftakiler bunun kasıtlı olduğunu doğruluyor. Mekânın çoğu yeterince iyi aydınlatılmış. Teatral, ama etkili olanlar.

Ursa'nın geçici olarak evcilleştirdiği sınırlar tepki olarak canlanıyor. Gördüğümde tanıyacak kadar gücün kıyısından geçtim ve Hades karanlıkta yıkanırken bile güç *damlatıyor*. "Bana ne getirdin Ursa?"

Ursa bir elini sırtımın ortasına bastırarak beni ileri doğru itiyor. Bacaklarım aniden düzgün çalışmadığı için birkaç adım sendeliyorum ve elini bırakmadığı için minnettar oluyorum. Hades'e gülümsüyor ama Adem'e verdiği sıcaklıktan hiçbirini içermiyor. "Bir fırsat."

"İlgilendiğimi nereden çıkardın?"

Emin değilim ama odaya girdiğimizden beri bana bakmaktan başka bir şey yaptığını sanmıyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Ursa'nın önderlik etmesine izin veriyorum. Bu noktada konuşabileceğimden emin değilim. Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum ve hızla batıyorum.

"Bir açık artırma. Yıllardır böyle bir şeye ev sahipliği yapmadınız."

Hafifçe yana kayıyor. "İyi bir nedeni var. Dağınıkıtlar ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki iyi bir çekiliş olmadan baş ağrısına değmezler."

"Kura bizde."

"Söyleyin."

Elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor, tırnakları kafa derime batıyor. "Bir Olimpos prensesi." Bir duraklama. "*Bakire* bir Olimpos prensesi."

Hades öne doğru eğiliyor, odaya girdiğimden beri ışık ilk kez yüz hatlarını öpüyor. Tuzlu ve biberli saçları olan yakışıklı, yaşlı, beyaz bir adam. Pek iri yarı sayılmaz ama sadece bir aptal tüm gücün fiziksel olduğuna inanır. "Dinliyorum."

"Size yüzde on vermeye hazırım."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Bana otuz vereceksin."

"Hades, şimdi de açgözlülük yapıyorsun. Kız işin yüzde doksanını yapıyor. Paranın yüzde doksanını hak ediyor."

Hades'in müzayedemden ne kadar kâr edeceği konusunda pazarlık yaparak ileri geri konuşuyorlar. Nasıl olsa hepsinin ona gideceğini söylememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Ursa bu bilgiyi vermedi ve ben de bu bilgiyi rahatça vermeyecek kadar iyi biliyorum. Zaten yeterince dezavantajlı durumdayım; terazinin bana karşı olan kefesini daha da ağırlaştırmaya gerek yok.

Sonunda Hades'e yüzde yirmi vermeye karar verdiler ve kalan yüzde sekseni bana bıraktılar.

Kazanmam gereken para miktarı zaten astronomikti. Bunun üzerine bir de yüzde yirmi eklendiğinde, bu imkansız gibi geliyor.

Hades bir kez daha dikkatini bana çeviriyor. "Fikrini istediğin zaman değiştirebilirsin, bunun bir sakıncası yok. Açık artırma bittiğinde, para şartlar yerine getirilene kadar bir bekletme hesabına konulacak ve ardından yüzdelik payınız seçtiğiniz hesaba dağıtılacak."

Konuşmam iki denememi aldı. "Tamam."

Gözleri kısıldı. "Bazı evraklar var. Ortağım getirene kadar biraz oturun. Ursa, konuşabilir miyiz?"

"Biliyor musun, Olimpos'ta hala senin hakkında konuşuyorlar. Ya da en azından hâlâ adını fısıldıyorlar." Ağzımdan kaçırma istememiştim ama kendime engel olamıyorum. Hades o soğuk gözlerini bana çeviriyor ve ben konuşmaya devam ediyorum. "Sen öcü gibi bir şeysin."

"Biliyorum." Başını öne eğiyor. "Ursa."

Eli kaybolduğunda neredeyse devriliyordum. Hâlâ bana dokunduğunu zar zor fark etmişim, güç almak için ona ne kadar yaslandığımı fark etmemişim. Hades ayağa kalkıp Ursa'yı kapıdan dışarı çıkarırken ayaklarımı tutmayı başarıyorum.

O zaman beklemekten başka yapacak bir şey yok.

Masanın karşısındaki deri sandalyelerden birine çöküyorum ve kıpırdamamak için elimden geleni yapıyorum. Her şey harekete geçti; artık geri dönüş yok. Hades bunu kabul ettiğinde daha düşünmüştüm ama tek hissettiğim midemde sıçrayan sinirler.

Kapı tekrar açılıp da beyaz bir adam odaya girdiğinde neredeyse irkiliyorum, ama korkum farkına varmamla birlikte kayboluyor. Ayağa fırlıyorum. "*Hercules*?"

"Zuri." Yavaşça bana doğru geliyor ve ben bu adamı Olympus'ta tanıdığım adamla karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum. Bir yıldan uzun süredir ortalıkta yoktu ve Carver City'de biriyle birlikte olduğuna dair söylentiler vardı ama onu *burada* beklemiyordum.

İyi görünüyor. Yürüyüşünde ve geniş omuzlarını tutuşunda bir yıl önce olmayan bir güven var. Sarı saçları biraz daha dağınık ama kasıtlı ve neredeyse çapkınca görünüyor. Yine de mavi gözlerindeki nezaket aynı.

Ellerimi tutuyor ve tereddüt ediyor. "Bazı rahatsız edici sorular sormak zorundayım."

Nedense ben de bunu beklemiyordum. Hades'in Carver Şehri'nde Olimpos'u yeterince tanıyan ve olayların aslına ulaşabilecek tek kişiyi göndereceğini.

"Elimden geldiğince cevaplayacağım." Çenemi kaldırıyorum. Ona her şeyi anlatmadan da gerçeği söyleyebilirim. Hades ona ortağım dedi. Bu profesyonel ortak anlamına gelebilir ya da romantik ortak anlamına gelebilir -ya da her ikisi de- ama kesin olan tek şey Herkül'e gerçekten güvenemeyeceğim.

"Hadi oturalım." Beni az önce bıraktığım sandalyeye geri çağırıyor ve yanındaki sandalyeyi alıyor. "Öncelikle ve en önemlisi, buraya kendi özgür iradenle mi geldin?"

"Evet, tabii ki."

Bana bu durumla ilgili hiçbir şey yokmuş gibi bakıyor. "Buraya Ursa ile geldin, bu yüzden daha fazla bilgiye ihtiyacın olduğu için kusura bakma."

"Bana yardım ediyor."

"Ursa kendinden başka kimseye yardım etmez."

Acı bir kahkaha attım. "Bunu *Hades'in ortak* dediği adam söylüyor."

Herkül ağzını açar ve sonra başını sallar. "Tamam, adil. Ama sana şantaj yapmıyor, seni manipüle etmiyor ya da buna zorlamıyor, değil mi?"

"Hayır. Paraya ihtiyacım var ve o da çözüm olarak bunu önerdi."

Paraya ne için ihtiyacım olduğunu gerçekten sormak istiyormuş gibi görünüyor. "Baban burada olduğunu biliyor mu?"

"Babamı Olimpos'ta tanıyordun. Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım nereye gittiğini anladığında Carver Şehri'ni paramparça etmeye çalışacak." Yüzünü buruşturuyor. "Bence bir hata yapıyorsun, Zuri. Paraya ihtiyacın varsa..."

"Hayır." Başımı sallamaya başladım bile. "Teşekkür ederim ama hayır. Yeterince paran yok, olsa bile bunu bedavaya almam lazım. Geri ödeme umudum olmayan bir borç alamam. Sonunda yine buraya döneceğim." Pazarlık kozu olarak bekaretim olmadan.

"Eğer başın beladaysa-"

"Ben . Söz veriyorum." Yalan söylüyorum ama bu açık artırmayla yeterince para toplarsam, her şeyi *halledeceğim*.

Herkül o kadar uzun süre ediyor ki, beni göndermeyi planladığından eminim. Ama sonunda iç geçiriyor. "Bu durumda, hadi inceleyelim." Masanın etrafını sarıyor ve çekmeceleri, daha önce bu işi yapmış birinin rahatlığıyla karıştırıyor.

Daha önce yapmıştım. Birkaç dakika sonra bana bir yığın kâğıt uzattı. "Devam edebilmemiz için bunu doldurmanız gerekiyor."

Bir sözleşme bekliyorum, uyumumu sağlamak için beni yasal düğümlere bağlayacak bir şey. Birkaç sayfalık tercihler listesini beklemiyordum. Onları taradım, kaşlarım yukarı kalktı. "Nedir bu?"

"Bu sizin ve kazanan teklifi veren kişinin korunması içindir. Sadece ilgilendiğiniz şeyleri işaretleyin. İhtiyaç duyduğunuzda işleri durdurmak için hala bir güvenli kelime olacak, ancak bu çizgileri aşma olasılığını azaltıyor."

Bunlardan bazılarını hiç duymadım bile. Bakışlarımı listeden alamıyorum. "Peki ya sadece vanilya tarzında seks yapmak istersem?"

Yine o tereddüt, sanki doğru cevap vermek istemiyormuş gibi. "Geçen yıl sadece bir açık artırma gördüm, gerçi o birkaç kişiyle yapılmıştı ve farklı şekilde düzenlenmişti. O deneyime göre, ne kadar çok ilgi işaretlenirse, başlangıç fiyatı da o kadar yüksek oluyor. Eğer paraya ihtiyacınız olduğu konusunda ciddiyseniz, listeye rahat edebileceğiniz koymayı düşünebilirsiniz."

Listede rahat edebileceğim kadar var. Bu fikir bile gülünç.

Ama o haklı. Eğer bunu yapıyorsam, bunun bir anlamı olmalı. "Tamam." Teklif ettiği kalemi kabul ediyorum.

"Bu biraz zaman alabilir."

Herkül, ben daha az titreyene kadar beni kucaklamak ister gibi görünüyor. "İstediğin kadar kalabilirsin."

Derin bir nefes alıyorum ve okumak için yerleşiyorum.

CHAPTER 3

URSA

"W

"Ne oyunu oynuyorsun, Ursa?"

Bara yaslanıyorum ve Hades'e gülümsüyorum.

"Sevgilim, yumuşuyorsun. Senin gibi değil

Size para kazandırmak için can atan yabancılara karşı bu kadar korumacı olmanız."

Tisiphone'un dirseğine koyduğu içkiyi görmezden geliyor ve bana bakıyor. Güzel bir bakış, sert ve buz gibi. Carver City'deki en baskın ve tehlikeli insanları bile dize getirdiğini gördüğüm bir bakış. Neredeyse onun kadar uzun süredir derin sularda oynuyorum. Hades'in Zeus tarafından ihanete uğradığını ve Olimpos'tan sürüldüğünü hatırlayacak kadar yaşıyım, ancak o sırada Poseidon'dan bağımsız olarak görevime başlayalı bir yıldan az olmuştu. Ben de kovulmadan önce bir yıl daha dayandım. Beni korkutmaya çalışmaması gerektiğini gerçekten iyi biliyor olmalı.

"Onu buraya sen getirdin. Bu, bir erkeğin kızla ilgilendiğine inanmasına neden olur. Oyunlarında piyon rolü oynamakla ilgilenmiyorum Ursa. Tarafsız bölge olmamın bir sebebi var."

Ayrıca Megaera ile birlikte kıymetli altın çocukları Herkül'ü aldıklarından beri ona bir zaafı vardır. Zurielle'in yardıma ihtiyacı var ve ona bu yardımı verebilecek ve bu süreçte kâr edebilecek bir konumda. Sadece benim varlığım onun için alarmları çaldırıyor. Ah iyi. Ona bir kemik atabilirim. İçkimi elime alıp biraz çeviriyorum, buzun bardağa vuruşunun keyfini çıkarıyorum. "Olympus'tan ayrılmamı çevreleyen koşulları biliyorsun."

"Bunun arkasında Triton'un olduğunu biliyorum."

Eski düşmanımın adını duymak bile içime ateş düşürüyor. O bir dosttu, ta ki ben çok yükseğe çıkana ve Poseidon'un gözdesi olarak onun pozisyonuna bir tehdit olduğuma karar verene kadar.

Bir daha asla eve dönemeyecek olmam onun suçu, ölmeden önce ailemi bir daha görememiş olmam onun suçu. Yabancı bir şehre gelmek ve her şeye sıfırdan başlamak zorunda kalmam onun suçu. Başka bir kadın olsaydım, bu sürgün ölümümün habercisi olurdu ve Triton yine de bunu planladı. Carver Şehri'nde Olimpos'ta tırmanabileceğimden daha yükseğe tırmanmış olmamın bir önemi yok. Aradan geçen yıllara rağmen bu ihanet hâlâ acıtıyor. Yavaşça nefes alıyorum ve öfkemi bastırıyorum. Burada yeri yok ve Hades'i rahatlatmaktan başka bir şey yapmaya gücüm yetmez. "Zurielle Triton'un en küçük kızı. En sevdiği."

Hades iç geçirir. "Babasını çileden çıkaracağı kesin olan bir şeyi kabul etmek üzere burada seninle olmasının sadece bir tesadüf olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Tabii ki hayır." Ses tonumu hafif tutarak biraz gülüyorum. "Ama ben sadece oltaya yem taktığım için suçluyum. Özgürlük istiyordu, o da buna atladı. Eğer bu açık artırma babasını kızdırırsa, çok daha iyi olur."

Uzun bir süre beni inceledi ve sonunda başını salladı. "Bu açık artırmayı bir şartla kabul ediyorum."

Bundan hoşlanmayacağımı zaten biliyorum, tıpkı kabul etmekten başka seçeneğim olmadığını bildiğim gibi. "Dinliyorum."

"Yarın gece düzenleyeceğiz." Zar zor duraklıyor. "Bu arada o da burada kalacak."

"Gerçekten yumuşuyorsun." Bir elimi kalçamda gezdiriyorum ve eğiliyorum. "Hades, sevgilim, kızı hafife alıyorsun. Rotasını çoktan belirledi. Bu sabah ya da otuz altı saat sonra olması bir şeyi ."

"Hepsi aynı."

Omuz silkiyorum. Babasının evinden kaçıp Carver City'ye giden otobüse bindiği anda zaten kendini adamıştı. İsteddiği tek şeyin tasması benim elimdeyken bir iki gün daha geçmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek. "En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan. Bu senin gösterin."

Gözlerini kısar. "Bunu unutma." "Tam tedaviye ihtiyacı olacak."

"Daha azını beklemiyordum." Bunu elinin tersiyle itti. "Herkül bunun icabına bak."

"Ve şüphesiz tüm zamanını rotasını değiştirmeye çalışarak geçirecek."

Dudakları küçük bir miktar kıvrılıyor. "Eğer iddia ettiğin gibi yoluna kararlı bir şekilde devam ediyorsa, korkacak bir şeyin yok."

"Seçimleri ne olursa olsun, korkacak bir Şeyim yok." Tırnaklarımı parlak ahşap bara vuruyorum. "Zurielle evrak işleriyle uğraşırken beni meşgul edecek özel bir oyun odası istiyorum."

"

zamankinden
mi?" "Tabii
ki."

Yavaşça başını sallıyor. "Aurora hazır olduğunda sizi geri götürecekt."

"Sen bir cevhersin, Hades." İçkimi yudumluyorum ve uzaklaşmasını izliyorum. Son bir yıl içinde yumuşadı ama karşıya geçecek kadar değil. İyi de oldu. Yeraltı Dünyası'nı yönetmek gibi bir niyetim yok. Tarafsız bölge faydalıdır ama bunu uygulayan kişi olmak aşırı derecede sıkıcı olur. Hades beni sinirlendirebilir ama yaptığı işte iyidir.

Aurora ortaya çıktığında içkimi daha yeni bitirmiştım. Yıllardır Yeraltı Dünyası'nda, bakire bir oyuncak başlayan ve şimdi Megaera'nın ikinci komutanı rolüne adım atan güzel bir Siyah kız. Bugün Aurora, kalçalarının üst kısmını saran mavi bir elbise giyiyor. Neredeyse birinin dizlerinin üzerine eğmesi, yukarı kaldırması ve şaplak atması için yalvarıyor. Saçları neredeyse aynı koyu mavi, geçen sezonki pembeden şimdi tamamen değişmiş. "Aurora."

"Ursa." Küçük, sevimli bir yapıyor. "Erken geldin." "Nasıl olduğunu bilirsin, sevgilim. İş kimseyi beklemez."

Hızırca bir gülümseme veriyor. "Bu gece benimle oynamak istemediğin için kırılmalı mıyım?"

"Aurora, *her zaman* seninle oynamak istiyorum." Çenesinin altına vuruyorum. "Ama bu gece başka uğraşlarım var."

Kaşlarını çattı. "Ben de Malone'un seni uyardığını sanıyordum."

Bu beni çok şaşırttı. Bir zamanlar bu kız böyle konuşmaya cesaret edemezdi. Yine de tamamen haksız sayılmaz. Malone o ilk seferden beri ona dokunmamış olsa da, Aurora'yla ne zaman oynasam arkadaşım ağzının etrafını sıkıyor. Bu da onu kızdıracak kadar sık yaptığım anlamına geliyor ama arkadaşlığımızı onarılamaz bir şekilde zedeleyecek kadar sık değil. Biz böyle karmaşık insanlarız.

Tırnaklarımı Aurora'nın boynunda hafifçe gezdiriyorum ve onun bu tepki karşısında titremesinin tadını çıkarıyorum. "Başka zaman."

"Söz mü?" Sadece bu dokunuşla bile nefesi kesiliyor. Tanrım, Malone'un bu kızla nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama kıcını kaldırıp zaman kaybetmeyi bırakmalı. Aurora bir itaatkâr armağanı ve Malone bu kadar paha biçilmez bir şeyin ondan kaçmasına izin vermeyecek kadar akıllı.

"Söz veriyorum." Omzunu sıkıyorum. "Ama bu gece değil."

Aurora biraz somurtuyor ama bu çoğunlukla göstermelik. İş başa düştüğünde, Malone hariç Carver City'de istediği herkese sahip olabilir. Beni salondan geçirip halka açık oyun odasının kapısına götürüyor. Eskort tamamen şov için. Yeraltı Dünyası'nın müdavimleri kadar iyi . Akşamın bu saatinde halka açık oyun odası boş ve loş.

Aurora bir kapı açar ve geri çekilir. "Keyfinize bakın."

"Her zaman eğlenirim."

Odaya ve kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum. Şehirdeki herhangi bir lüks çatı katında bulunabilecek bir yatak odası gibi görünmesi için imzalanmış. Ayaklarımın altında kalın bir halı, zevkli bir şekilde koyu renkler, yatağı görecektir şekilde konumlandırılmış büyük aynalı bir şifonyer ve karyolanın her iki yanında iki komodin. Odanın alışılacağıyla mücadele eden bir şömine zaten yanıyor.

Alaric alanın ortasında diz çökmüş, başı öne eğik.

Ona doğru yürürken acele etmiyorum, beklentinin oluşmasına izin veriyorum. Bu oyunu daha önce defalarca oynamıştık. Üzerinde bir çift pantolon var ve başka hiçbir şey giymiyor; ben sırtına doğru ilerlerken zayıf kasları geriliyor. Cildi normalden daha solgun, bu da güneşe daha fazla çıkması gerektiğinin bir kanıtı. Başka bir gün, yukarı bakma, dokunulma ihtiyacıyla titreyene kadar bunu oynardım. Şu anda buna sabrım yok. Triton'dan intikamımı almaya *bu kadar yakın* olmanın verdiği baş döndürücü duygularla değil.

Parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirip hafifçe çekiştiriyorum ve bakışlarımla buluşana kadar başını kaldırıyorum. Onunla yıllarca seviştikten sonra bile güzelliği beni biraz nefessiz bırakıyor. Gerçi bu hoş özelliklerden daha fazlası. İnsanları çaba harcamadan kendisine çeken bir manyetizması var. Gülümsediğinde ve cazibesini ortaya çıkardığında? Kimse karşı koyamaz.

Ben bile.

Saçını bir kez daha hafifçe çekiştiriyorum. "Bana güvenli kelimeni söyle." "Denizkızı."

"Aferin oğlum." Onu bırakıyorum ve yatağın kenarına oturmak için geri çekiliyorum. Alaric beni dikkatle izliyor, mavi gözlerinde bir açlık var. Sık sık Yeraltı Dünyası'ndaki diğerlerinin bu açlığı nasıl kaçırdıklarını merak ediyorum. Belki de bunu şehvetle karıştırıyorlar - gülümserken ve Beyaz Atlı Prens rolünü oynarken yapılması kolay bir hata. Yine de, Hades gibi değil

Bir kişinin hırsını kendi hedeflerini ilerletmek için kullanma fırsatını kaırır.

Ancak onun hatası benim kazancım.

Ya da bu şekilde başladı. İkimizin de ihtiyaçlarının karşılandığı, karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma. Cinsel olarak, evet, ama Triton'da ortak bir düşmanımız olduğunu fark ettiğimizde, bir arkadaşlığın başlangıcı oluştu. Arkadaşlık. Daha az kontrolüm olsaydı bu düşünce beni güldürebilirdi. İlişkimiz arkadaşlıktan çok daha karmaşık. Hınzır cazibesini ve hevesli itaatkârlılığıyla bu adamı *seviyorum*. Kendime rağmen kusurlarını bile seviyorum. O asla yüz çeviremediğim bir tehlike. Şimdi, buna gerek yok.

Parmağımı kıvrıyorum ve ellerimi arkamdaki paspasa dayamak için geriye yaslanıyorum. Alaric yerde sürünerek bana doğru geliyor ve bu manzara beni Triton'dan intikam almaya ne kadar yakın olduğumuz bilgisi kadar heyecanlandırıyor. Katmanlar üzerine katmanlar, hepsi bizim lehimize çalışıyor.

Alaric bana dokunmadan hemen önce duruyor ve parmaklarını elbisemin eteklerine değdiriyor. "İzin verir misin?"

"Bunu hak ettiğini düşünüyor musun?"

Bana evet diyeceğimi bildiğini söyleyen hızlı bir sırtış atıyor. "Biliyorum."

"Mmm." Bacaklarımı biraz aralıyorum, ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırmaya başlaması ve elbisemi de beraberinde getirmesi için gereken tüm davet. Konuşmak için kalçalarıma ulaşmasını bekliyorum. "Sana teşekkür etmeliyim."

"Öyle mi?" Alaric'sorusu dikkatini dağıtıyor, elbisemi yukarı kaldırıp kalçalarımı okşarken bakışları ellerini takip ediyor. "Orgazm için bana önceden teşekkür mü ediyorsun?"

"Sevgilim, o orgazmların benim hakkım olduğunu biliyorsun. Onları bana vermek *senin görevin*."

Bir kez daha sırtıyor. "O zaman başlasam iyi olur."

"Önce bunu duymak isteyeceksin."

Tereddüt ediyor ama sonunda avuçlarını kalçalarıma bastırıyor ve tüm dikkatini yüzüme veriyor. "Tamam, dinliyorum."

"O burada."

Anlayışının yüz hatlarına yerleşmesi üç uzun saniye sürer ve hemen ardından bir duygu seli başlar. Suçluluk. Şehvet. Umut. Daha fazla suçluluk. Alaric boğazını temizler. "Düşündüğünden daha uzun sürdü."

İşte bu yüzden ona asla tam olarak güvenemem. İçindeki bencil playboy imajına ne kadar bağlı olsa da Alaric'in bir vicdanı var. Kendi hedeflerini ilerletmek için ne gerekiyorsa yapmasını engelleyecek kadar değil, ama en uygunsuz zamanlarda başını kaldırıyor.

Elleri kalçalarımnda nabız gibi atıyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

İşte geldik.

Alaric Olimpos'tan döndüğü andan beri bu anı bekliyordum. Gerekeni yapmıştı ama intikam düşüncesiyle duyduğu o şiddetli sevinci kaybetmişti. Zamanın bu suçluluk duygusunu yumuşatacağını ummuştum ama yumuşamamasına şaşırmadım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Ne kadar zamandır Yeraltı Dünyası'nda çalışıyorsun?"

Yüz ifadesi . "Sekiz yıl." "Bunun sorumlusu kim?"

Bakışlarımı tutuyor, suçluluk duygusu biraz olsun azalıyor. "Triton."

"Bu doğru. Borcunu senin güzel yüzünden, güzel vücudundan çıkaracaktı ve sen pes etmekten başka bir şey yapamayacak kadar kırıldığında seni öldürecekti." Başparmaklarımla elmacık kemiklerini okşuyorum. "Yapabileceğin tek şeyi yaptın ve Hades'le bir anlaşma yaptın, ama Triton seni köşeye sıkıştırmasaydı buna gerek kalmayacaktı."

Alaric sonunda gözlerimle buluşuyor. "Belki de intikam almak için Zuri'yi içermeyen bir yol bulmalıydık."

Yüzüne gülüyorum. "Gerekirse kendine yalan söyle ama bana yalan söyleme. O kızı gördüğün andan itibaren istedin ve başka bir yol aramaya zahmet etmedin." Biraz eğildim. "Onun için sonuçlarının ne olacağı umurunda değil, sevgilim. Onun güzel bakire amını istiyorsun ve ben de bunu sana sağlamaktan mutluluk duyuyorum." Onu alıp kaçabilirdi. Olympus'ta geçirdiği haftalar boyunca bunun için olgunlaşmıştı. Tek yapması gereken yüzgecini kıvırmaktı ve ona sahip olabilirdi.

Yapmamayı seçti. Bu intikam planını oynamayı *seçti*. Beni seçti.

Bazı günler buna inanmakta güçlük çekiyorum. Bu adama gerçekten güvenmiyorum, ama bana şu anda baktığı gibi bakarken onu uzak tutmayı hatırlamak zor. Sanki hayatını tapınarak geçirmekten mutluluk duyacağı bir tanrıçaymışım gibi. Farklı bir kadın olsaydım, bunca zaman sonra ona karşı gardımı düşürürdüm.

Ben yapamam. Kendimi korumak için duvarlarımı çok yüksek ve çok güçlü inşa ettim ve birinin içeri girmesine izin verecek bir kapı ya da pencere isteyebileceğim aklıma gelmedi. Kime güvenebilirim ki? Halkım sadakat yemini etti ama ben bölge lideri olduğum sürece bundan faydalaniyorlar. Alaric bana çok iyi itaat ediyor ama o kafesteki bir kuş. Kapı patlatılıp açıldığında ve tüm gökyüzü onun emrine verildiğinde ne yapacağını garanti edemem.

"Ursa."

Kendimi biraz silkeledim. Düşüncelerimin benden uzaklaşmasına izin vermek istememiştim. "Mmm?"

"Az nereye gittin?"

Çok *yoruldum*. Çoğu gün zırhımı ikinci bir deri gibi giyiyorum ve ağırlığını neredeyse hiç fark etmiyorum. Ya da en azından günlerimi atlatmak için kendime böyle söylüyorum. Hatta doğru bile, ama böyle anlar oluyor, bir başkasına yaslanma arzusunu içimden atamadığım anlar. Alaric'in istediği gibi içeri girmesine izin vermek. Bunu deneyecek kadar ona güvenememem gerçekten utanç verici.

Cevap vermek yerine parmağımı ona doğru kıvrıyorum. "Bana bir öpücük ver, aşkım."

Alaric bir an tereddüt ediyor ve o güzel mavi gözlerinde incinmişlik gördüğümü hayal ediyorum neredeyse. Ben emin olamadan ayağa fırlıyor ve ağzımı yakalıyor. Alaric beni, onu buraya getiren her şeyi, buradan kaçmak için yapacağı her şeyi unutmak ister gibi öpüyor. Onunla geçirdiğim bu anı seviyorum. Her sahnede, büyüleyici rutinini bırakıp gerçek yüzünü gösterdiğinde ortaya çıkıyor.

Şu anda, o sadece ve sadece benim.

CHAPTER 4

ALARIC

I Bizi yatağa yatırırken bile Ursa'nın elbisesini başından çekiyorum. Uzun zaman önce öğrendim ki, seks ve boyun eğme onun izin vereceği tek rahatlık. ve bu yüzden beni bir kez daha dışladığı için duyduğum memnuniyetsizliği elimin tersiyle itiyorum. Kollarımda çıplak bir kadın varken nasıl mutsuz olabilirim?

Gerisi sonra gelecek. Yeraltı Dünyası'ndan çıktığımda, Hades'in başparmağının altından çıktığımda. Ursa'nın gerçeği olduğumda, intikamımızı aldığımızda ve geçmişi geçmişte bıraktığımızda. O *zaman* beni içeri alacak. Bundan eminim.

O ana kadar elimizde hala bu var ve şu anda ikimizin de ihtiyacı olan kaçıışı sağlayacak bir fırsatı asla kaçırmayacağım.

Vücutunda aşığı doğru hareket ediyorum, kıvrımlarını okşuyorum, kalın kalçalarını açıyorum. Carver Şehri'ndeki en sert bölge liderlerinden biri, ama sadece biz olduğumuzda, bana dünyanın geri kalanına gösterdiği etkileyici duvarların arkasındaki kadının bakışlarını veriyor.

Deniz Cadısı'nın kalçaları arasında diz çökmek baş döndürücü bir şey. Bu sahnede, ilişkimizde baskın olan o ama bazen böyle anlarda ne kadar güven gösterdiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. Yakınlaşmama izin verdiğinde, ona zevk vermeme izin verdiğinde.

Eğilip dilimi amının üzerinde gezdiriyorum. Onun üzerine indiğimde beni izleyişine *bayılıyorum*. Kontrolünü kaybetmiyor, en sonuna kadar değil ve ben bu küçük kırılmalılık dilimlerini itiraf etmek istediğimden daha fazla arzuluyorum.

Bundan sonra ne olacağına dair suçluluk duygumu bir kenara bırakıyorum. Bunun bir önemi yok. Burada değil, şimdi değil, düşünmeme bile izin vermediğim bir geleceğin eşiğindeyken değil. Onun yerine kendimi Ursa'nın tadına bırakıyorum,

Onu hissetmek, nefes alışının sesini duymak. Parmaklarını saçlarıma geçirip beni klitorisine doğru çekmeden önce beni birkaç dakika şımartıyor. "Alay etmeyi bırak, Alaric."

Onu neredeyse test ediyorum. Neredeyse itaatsizlik edeceğim ve ceza olarak ne bulacağını göreceğim. Sonunda, buna oynamak için çok ihtiyacım var. Ursa'nın klitorisini tıpkı onun sevdiği gibi yalıyorum, kalçaları ellerime karşı gerilirken biraz ayarlıyorum. Tam olarak hangi dokunuştan hoşlandığını biliyorum ve bunu ne kadar uzatmak istesem de, beni her an durdurabileceğinin son derece farkındayım. Durmak istemiyorum. Onu yüzümün her yerine boşaltana kadar olmaz.

Ursa neredeyse benim adım olan kısık bir iniltiyle orgazm oluyor. Onu aşağı indirmeme izin veriyor ve sonra parmakları saçlarıma sıkıyor ve beni yukarı çekiyor. Hevesle kalkıyorum ve ağzımı alıyor. İlk öpücüğü benim yönlendirmeme izin vermişti. Bu seferki, kontrolün gerçekten kimde olduğunu hatırlatıyor. Ursa. Her zaman Ursa. İkimiz de böyle seviyoruz.

Beni yere yatırıyor ve öpüşmeyi kesmeden üstüme çıkıyor. Başını kaldırdığında zor nefes alıyor ve hareketsiz kalmak için mücadele ediyordum. Ursa'nın kaşları birbirine çarpıyor. "Sana bir dayak borçluyum."

"Umurumda değil. Sana ihtiyacım var." Bana verdiği acıyı seviyorum, ama ıslak amının sikime doğru kaydığını hissetmek, içine batmaktan başka bir şey arzulamamak için yeterli. Küçük gülümsemesi bana onun da bunu bildiğini söylüyor. Kontrol için savaşıyorum. "Lütfen."

"Yalvarırken çok güzel oluyorsun." Bir elini karnımdan aşağı indiriyor ve sikime doluyor. "Bu sefer sana istediğini vermeye meyilliyim, aşkım. Beni bu kadar memnun ettikten sonra bunu hak ediyorsun." Sikimi içine doğru yönlendiriyor ve sonra bileklerimi tutup başımın iki yanına sabitliyor.

İstersem özgür kalabilirim. bu değil. Defalarca boyun eğmeyi seçtim ama Ursa'yla durum farklı. O beni tutmuyor. Bana demir atıyor. Beni bu yere, bu ana bağlı tutuyor, acı verici yavaş vuruşlarla horozumu sürerken. Her santimini hissetmeme izin veriyor, her *santimimin* ona ait olduğunu hatırlatıyor.

Zamanın bir anlamı kalmıyor. Vücudumdaki her sinir onun amını sıkmaya, bileklerimi daha da sıkı kavramasına, teninin benimkine yavaşça kaymasına odaklanmış durumda. Bunu istediğimiz zaman yapabileceğimiz, Hades ve adamları tarafından onaylanmış belirli bir program gerektirmediği anın bir önizlemesi.

Topuklarımı haliya gömüyorum, ona doğru itmemek için mücadele ediyorum. "Yaklaştım," diye mırıldanıyorum.

"Benim için gel, sevgilim."

Alçak sesle emrettiğinde, içimde akan zevkle savaşmayı bırakıyorum. Bir vuruş. İki. Üçüncüsünde lanet okuyup orgazm oluyorum, içine boşalıp kendimi boşaltıyorum. Eğilip göğüslerini göğsüme bastırıyor ve beni öpüyor. "Aferin oğlum."

Boşalması birkaç dakika sürüyor, ama sonunda üzerimden iniyor ve ikimiz de yatağa uzanıyoruz, Ursa yanıma yaslanıyor. Buna izin vermesi ne kadar ilerlediğimizin bir göstergesi. Sahneye ilk çıktığımızda giyinir ve beni bir battaniyeye sarar, sadece gidebilecek kadar kendime gelene kadar bana sarılırdı. Şimdi, bakım sonrası neredeyse sahne kadar uzun sürüyor.

Tırnaklarıyla göğsümde izler bırakırken uzun bir süre öylece yattım. Nazik. İsteddiği zaman çok nazik olabiliyor. Bu onu daha az yıkıcı yapmıyor.

Sessiz kalmalıyım ama bunu pek başaramıyorum. "Gerçekten bunu yapacak mı?"

Ursa gülümser. "Tabii ki öyle, sevgilim." Daha o oturup elbisesine uzanmadan ne olacağını biliyorum. "Sana aşık olduğunu düşünüyor."

Suçluluk yeniden yükseliyor, diş ve pençe kazanıyor. Olympus'a gittiğimde ve Zurielle Rosi'yi hiç becermeden baştan çıkardığımda kararımı vermiştim. Artık geri dönüş yok. Kalıp atıldı. Önemli olan tek şey bu işi sonuna kadar götürmek. Açık artırmanın sonucunu biliyor olmamın, Ursa'nın bunu tek bir sonuç için ayarlıyor olmasının bir önemi yok. Bir şeyler ters gidebilir. Ne kadar güçlü olursa olsun, geleceği söyleyemez. Eğer biri gelir ve planı suya düşürürse, Zuri'yi gerçek bir tehlikeye atmış oluruz. "Güvende olması gerek."

"Ben olsam güvenli kelimesini kullanmazdım." Yüzüme bir kez baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Vicdan azabı mı çekiyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil." Neredeyse gerçek bu. Hades'le yaptığım pazarlığın geri kalanını ödememin önünü açarken Triton'u kızdırmak için aylarca çalıştık. Sonunda bedeli ödeyecek olan Zuri ise? En kötü ihtimalle kırılğan kalbine bir darbe alır. Gerçekten, ona bir iyilik yapıyorum. Başka biri olsa açık artırmanın doğru sonuçlanmasını sağlamak yerine özgürlüğü için onu kurtların önüne atardı.

Ya da en azından benim hikaye bu.

İstedigimi elde etmek için kendime yalan söylemekte her zaman iyi olmuşumdur.

Hala. Boğazımdaki rahatsız edici hissi bastırmak için yutkunuyorum. "O bir masum."

"Lütfen. O Olympus'tan. Babası On Üçler'den biri olmayabilir ama yeterince yakın. Yoksa ikimize de ne yaptığını hatırlatmama gerek var mı?"

"Bana hatırlatmana gerek yok." Borcumu ödeyemeseydim Triton beni öldürecek ve bunun için uykuları kaçmayacaktı. En sevdiği kızını becermek, intikam almak için yapabileceğim en *son* şeydi. "O iyi bir kız."

"Mmhmm." Ursa kan kırmızısı bir tırnağıyla çenemin altına vuruyor. "Ve müzayededen sonra, o *bizim* iyi kızımız olacak."

Zuri'nin burada, yatakta bizimle olduğunu düşündükçe içim ısınıyor. Daha iyi bir adam olsaydım, başka bir yol bulurdum. Ama . Özgürlüğümü istiyorum. Ursa'yı istiyorum. Ve evet, Zuri'yi de istiyorum. Sonsuza kadar değil, ama onun ateşli küçük vücuduyla oynama fikri? Hepsini isteyecek kadar bencilim. "Gerçekten hoşuna gideceğini düşünüyor musun?" Olympus'ta birlikte vakit geçirdiğim Zuri acı verecek kadar tatlıydı. Başına gelecekleri *isteyeceğini* hayal bile edemiyorum. Umurumda olup olmadığından emin olmamamın benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim. Bunu kabul ediyor. Bu kadarı yeterli.

"Bence onu hafife alıyorsun, ama sen bir erkeksin. Tabii ki küçümsüyorsun." Çeneme son bir kez dokunuyor ve ayağa kalkıyor. Kendime yapmamamı söylesem de giyinmesini izliyorum. Onu çok az insanın görebildiği gibi görebildiğim bu anları seviyorum. Bir sır gibi geliyor ve başka türlü dokunulmaz olan biriyle paylaşılan savunmasız bir an kadar bağımlılık yapan bir şey yok.

Ursa elbisesini çekmeyi bitiriyor ve eteğini düzeltiyor. Beni izlerken yakalıyor ve başını sallıyor. "Kes şunu. Başka bir tur için vaktimiz yok."

"Bundan emin misin?"

"Alaric." Yıllar sonra bile, adımlı söylerken sesindeki sevginin sahte mi yoksa gerçek mi olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Anlayamamak hoşuma gidiyor.

Ayağa kalktım ve ona alaycı bir selam verdim. "Emredersiniz, Hanımefendi."

Ursa başını sallar ve kapıya doğru ilerler. "Yarın geceki açık artırmaya kadar Un- derworld'de olacak. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın." Sözleri tam olarak nüfuz edemedi gitti.

Yaptıklarında, yatağa geri dönüyorum.

Yeraltı Dünyası'nda. Zuri
burada.

Müzayedeye kadar burada olacak. Benim binada.

Aklım varsa ondan uzak dururum. Tek bir konuşma, bunu yapma motivasyonunu pekiştirmek için yeterli olacak. Onu bundan daha fazla görmek kadere meydan okumaktır, özdenetimime meydan okumaktır. Zuri ne düşünürse düşünsün, ben beyaz atlı prens değilim. Onu istiyorum. Onu gözüme kestirdiğimden beri istiyorum, o şirin küçük sundress elbiseyi giyip bahçelerde yürürken sanki çiçekler kadar güzel bir şey görmemiş gibiydi. O zamanlar tüm yeni deneyimlere bu şekilde baktığını, onları içine çektiğini ve sanki başka bir şansı olmayacakmış gibi fark etmemiştim.

O da sekse aynı şekilde mi
bakacak? Öğrenmek için
sabırsızlanıyorum.

Meselenin özü de bu. Eğer daha az bencil olsaydım, Zuri'yi dışarı çıkarır ve intikamımı almak için başka bir yol bulurdum. Ama onu istiyorum ve Ursa ona sahip olmamın yolunu açtı. İkimizin de ona sahip olması için.

Gecenin geri kalanında kendimi kilit altında tutmayı başarıyorum, zamanımın çoğunu salonda geçiriyorum ve Hook ve Tink ile bir sahne oynamak için kısa bir ara veriyorum.

Her ne kadar özgürlüğümü istesem de işimi gerçekten seviyorum. Kim sevmez ki? Carver Şehri'ndeki en güçlü insanlarla sevişip, sahne alıyorum. Bu bir rüya ya da Hades'e olan borcum başımın üzerinde asılı olmasaydı öyle olurdu. Adam beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamayabilir ama ona borçlu olduğumu bilmek, kurtulana kadar tedavi edemeyeceğim iltihaplı bir yara.

Kulüp kapandığında ve gece içtimamızın zamanı geldiğinde, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Çalışanların soyunma odasında pantolonumu çıkarıyorum ve gecenin üçüncü düşunu alıyorum. Etrafımda, vardiyadaki diğer çalışanlar da aynı şeyi yapıyor. Kurulanıp kot pantolonumu ve tişörtümü giyerken yüzlerin çoğunun yeni olduğunu fark ediyorum. Auro- ra benim kadar, hatta daha uzun süredir burada olan tek çalışan. Ayrıca Hades'le anlaşması henüz bitmemiş olan tek kişi de o. Diğerleri gerçek çalışanlar, buraya iş için gelen ve vardiyalarının sonunda evlerine giden insanlar.

Soyunma odasının dışındaki odada toplanıyoruz ve Aurora not alırken biz de edindiğimiz ilginç bilgileri sıralıyoruz. Son birkaç yılda Carver City'de pek çok güç değişimi oldu,

ancak son zamanlarda biraz dengelenmiş görünüyor. Birkaç gün içinde yeni bir açık artırma yapılacağı söylentisi dışında kayda değer bir şey yok. Bir *bekaret* müzayedesı.

Ama bunu zaten biliyordum.

Aurora son notunu bitiriyor ve başını kaldırıp bakıyor. "Hepsi bu kadar. Bu gece iyi iş çıkardınız." Bize gülümsüyor. Onun pazarlığının şartlarını onun benimkini bildiğinden daha fazla bilmiyorum ama farklı olduğunu anlamak için bilmeme de gerek yok. Söylentiye göre Aurora Yeraltı Dünyası'na kendisi için güvenlik ve eş-annesi için koruma aramaya gelmiş. Hades'in ondan istediğı bedel ne olursa olsun, bu benim durumumdan farklı.

Benim pazarlığım, sevdiğim birini güvende tutmak gibi asıl bir amaçla yapılmıyor.

Hayır, beni Olimpos'ta müthiş bir hırsız olmaya iten şey tamamen bencilce bir açgözlülüktü ve Hades'le pazarlık yapmama neden olan da aynı derecede bencilce bir derimi sağlam tutma ihtiyacıydı. Şimdi de Zuri'yi benimle birlikte derinliklere sürükleyen bencil efendimiz olacak.

Tutarlı değilsem bir hiçim.

CHAPTER 5

ZURIELLE

I

Herkül beni kulübün birkaç kat aşağısındaki bir süite yerleştirdiğinde uyumayı beklemiyordum, ama sonra bildiğim tek şey, gözlerimi

Kapım. Tökezleyerek yataktan kalkıyorum ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum, hala garip rüyalar yüzünden kafam karışık. Gerçeklik, yatağımla kapı arasındaki on adımda yüzüme çarpıyor.

Yeraltı Dünyası'ndayım.

Yarın gece kendimi açık artırmaya çıkaracağım.

Kapıyı açtığımda Herkül'ün orada durduğunu gördüğümde hala tam olarak anlamamıştım. Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Dün gece biraz uyumayı başarmışsın. Güzel."

"Evet." Tüm bu olanlardan sorumlu olanın o olması içimi rahatlatsa da, küçük bir parçam Ursa'nın beni terk etmemiş olmasını diliyor. Çok fazla seçeneği yokmuş gibi görünüyor, ama varlığını ne kadar rahatsız edici bulsam da, yine de güven verici. Bu işi tamamladığımı görmekte çıkarı var, bu yüzden bu arada beni koruyacaktır. Ya da burada olsaydı olurdu.

Kafam karmakarışık oldu.

Ona güvenemem. Ona güvenemeyeceğimi *biliyorum*. Ama bu, tam olarak söndüremediğim hayal kırıklığı titreşimini durdurmuyor.

Geri çekiliyorum ve Herkül'ün odaya girmesine izin veriyorum. Bu çok garip. Burası *benim* odam değil. Pek sayılmaz. Sanırım buradaki diğer tüm kapıların anahtarı onda olduğu gibi buranın da anahtarı onda. Dün gece burada uyumuş olmama rağmen, ev sahibi ben değilim; o.

Odanın ortasında durdu ve bana döndü. "Biliyorum biraz garip gelebilir ama bunun için bir protokol var. Bunu çok özel bir spa paketi gibi düşünün."

Gülümsemeye çalışıyorum ama pek beceremiyorum. "Ürünün mümkün olduğunca pahalı görünmesini sağlamalıyım."

"Onun gibi bir şey." İç geçiriyor. "Fikrini değiştirdiğini sanmıyorum?"

"Hayır." En azından eminim. Başımı yana eğiyorum. "Neden beni bu işten vazgeçirmeye bu kadar kararlısın? Eminim harcadığın zaman için para alıyorsundur."

Hercules bunu elinin tersiyle itiyor. "Son toplamdan belli bir yüzde alıyorum ama para umurumda değil."

Paranın yakında önem vermem gereken bir şey *olduğunu fark* ettim. Benim hiç işim olmadı. Triton'un kızlarından biri çalışıyor mu? Bu düşünülemez bile. Güven fonum, aptal değilsem hayatımın geri kalanında bana yetecek kadar para, ama yedi yıl daha ona erişimim olmayacak.

Tanrım, ne yapacağım ben?

"Zuri?" Herkül bir adım öne çıkıyor, ellerini beni yakalayacakmış gibi uzatıyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Önemli değil." Öyle ya da böyle bir yolunu bulacağım. da iyisi, Alaric özgür kaldığında bunu birlikte çözeceğiz. Şu anda tek yapmam gereken önümüzdeki birkaç günü, açık artırmayı ve sonuçta ortaya çıkacak seksi atlatmaya odaklanmak. Bu kadar. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Nefes nefese kaldı. "Bu durumda, hadi başlayalım."

Ne beklediğimden emin değilim ama neredeyse tam olarak Herkül'ün dediği gibi; bir spa günü. Ağda yaptırdım ve nemlendirildim. Sonra sıra manikür, pedikür ve saçıma geliyor. Neredeyse parlak renkli saçlar isteyecektim, Ursa'nın kırmızısı aklımdan çıkmıyor ama son anda vazgeçiyorum. Bunun yerine, daha koyu kumral saçlarımı tazeliyorlar ve düzeltiyorlar. Cilt bakımım sırasında kıyafetlerim yok oluyor ve bana o kadar çökmüş hissettiren bir bornoz veriliyor ki astronomik derecede pahalı olmalı.

Herkül beni birkaç kat yukarı çıkarıyor. Bir kapıyı açıp dün gece sadece bir anlığına görebildiğim salonu görene kadar nereye gittiğimizi fark etmiyorum. Bu odada pencere yok, bu yüzden günün ya da gecenin herhangi bir saati olabilir, ama ışıklar Ursa beni bu odaya soktuğunda olduğundan biraz daha parlak. Bariz insan eksikliği bir yana, Yeraltı Dünyası'nın kapalı olduğunun tek kanıtı.

"Bu gece nasıl olacağını size anlatacağım. Bu türden tüm işler halka açık oyun odasında yapılır, çünkü bunu gerçekleştirebilecek kadar büyük tek alan orasıdır." Salonun diğer tarafındaki kapıyı açıyor ve ona doğru ilerlememi işaret ediyor.

Oda, evimizdeki balo salonu kadar büyük. İnsanların küçük gruplar halinde bir araya gelmesi için düzenlenmiş çok sayıda kanep ve sandalye var ve etraflarında rahatça yürüyebilecekleri geniş bir alan var. Ayrıca bazı şeyler de var. Birine doğru ilerliyorum, Herkül sessizce adımlarımı gölgeliyor.

Ben önünde dururken konuşuyor. "Bu bir Aziz Andrew Haçı."

"Buna aşinayım." Alaric'in Yeraltı Dünyası'nda oynadığı rolü fark ettiğimde biraz araştırma yapmamış bile, sıksa X şeklinin her bir parçasının üstündeki ve altındaki kayışlardan amacını anlayabilirdim. Birisi ona bağlanmış. Dönüp odaya bakıyorum.

Birisi seyircilerin önünde ona bağlanır.

Farkına vardığımda içimde bir sıcaklık çatlağı oluşuyor. Parçadan parçaya geçiyorum ve araştırmama rağmen Hercules'in bunları açıklamasına izin veriyorum. Ne gibi yeni bilgiler edinebileceğimi bilemiyorum ama söylediği her şey beklediklerimle örtüşüyor. Sanırım fikrimi değiştirmem için beni korkutmaya çalışıyor. Sadece kısmen işe yarıyor. Korkuyorum. Ama bundan sonra ne olacağına dair bilginin yerleşmesi ne kadar uzun sürerse, derin ve karanlık bir yanımlı bunu neredeyse dört gözle bekliyor.

Hayatım boyunca korunup kollandım ve boğuldum, benim koymadığım kurallara göre yaşadım. Kız kardeşlerim para için seks yapacağımı bilselerdi anında ölürlardı. Bu düşünce içimde lezzetli bir heyecan yaratıyor. Bu im- nabza teslim olmak tehlikeli. Midemdeki çekimi takip etmek sadece babamı hayal kırıklığına uğratmak ve sevdiklerimi incitmekle sonuçlanır.

Umurumda değil.

"Sahne nerede ?"

Herkül'ün çenesi geriliyor ama beni odanın ortasına götürüyor. "Herkesin iyi görebilmesi için mobilyaların yerini değiştireceğiz."

Güzel bir manzaram var.

Çıplak ayaklarım serin zeminde, olduğum yerde yavaşça dönüyorum ve hayal etmeye çalışıyorum. "Işıklar?" Yukarıyı işaret ediyor. Tavanda bir kısmının açılabilceğini gösteren çizgiler var. "Zekice."

"Sadece Yeraltı Dünyası'nın en iyileri." Acımasızca gülümsüyor. "Biri müzayedeyi yönetecek, bir diğeri de onlara yardımcı olacak ve kendinizi en iyi şekilde sergilemenize yardımcı olacak. Kadın ya da erkek olması konusunda bir tercihiniz var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Bu neden önemli olsun ki?"

"Çünkü sana dokunacaklar, Zuri." Bunu neredeyse nazıkçe söylüyor. "Orada çıplak duracaksın ve seni teşhir edecekler, sana dokunacaklar ve fiyatın yükselmesi için kalabalığı kızdırmak için ne gerekiyorsa yapacaklar." Kan beynime hücum ediyor ve ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum.

"Oh."

Herkül başını sallar. "İşte bu kadar. Bu işi iptal ediyorum. Bu lanet olası bir hata."

"Sorun değil," diye idare ediyorum. "Dokunurken bile kadın ya da erkek tercihim yok. İkisini de severim."

"Bu, cübbeni bir kalkan gibi göğsünde tuttuğun ve burada duran tek kişinin *ben olduğum* gerçeğini değiştirmiyor. Oda dolduğunda ne yapacaksın?"

"Bunu yapabilirim."

"Hayır, yapamazsın."

"Evet, yapabilirim!" Beni bornozumu düşürmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Neyi kanıtlamaya çalıştığımı da bilmiyorum. Sadece tepki veriyorum, ipeksi kumaşın omuzlarımdan kaymasına ve ayaklarımın dibinde birikmesine izin veriyorum. "Ben utangaç değilim ve bunu yapmak zorundayım."

"Bu yeterince iyi bir sebep değil." Herkül kendine engel olamıyormuş gibi vücuduma bakıyor ve sonra bakışlarını tekrar yüzüme çeviriyor. "İlk seferin olmalı-"

"Sakin bana bekaret saçmalığından bahsetmeye kalkma Herkül. Bu sadece seks ve insanlar mon- ey'den çok daha boktan nedenlerle seks yapıyorlar, bu yüzden bana karşı gerçekten yüksek ve kudretli bir ton alamazsın. Bunu ben seçiyorum, ki bu bazı insanların yapabileceğinden çok daha fazlası. Bu sadece benim izin verdiğim kadar önemli."

Hercules omzumun üzerinden bakıp kaşlarını kaldırıra kadar yalnız olmadığımızı fark etmiyorum. "Merhaba, Alaric."

Aman Tanrım.

Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ama bu en kötü senaryo -bu gece açık artırma sırasında onu görme ihtimalimi saymazsak. Gurur ve hayal kırıklığı beni buraya kadar getirdi. Eğer cübbemi almak için acele , Herkül'e haklı olduğumu kanıtlamış olacağım.

Bunu yapmaya hazır değilim. Bu yüzden kendimi destekliyorum, çenemi kaldırıyorum ve bunu yaptığım adamla yüzleşmek için dönüyorum.

Onu görmeyeli aylar oldu. Nedense her zamankinden daha iyi görünüyor. Pantolon ve gri düğmeli bir gömlek giyiyor ve siyah saçları onu son gördüğümünden biraz daha uzun. Ama o mavi gözler aynı, sıcak, aç ve beni bütünüyle yutmaya hazır.

Alaric odanın öbür ucuna doğru yürüyor ve ben onun yaklaşmasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Bornozumu kapıp üzerime geçiriyor. "Burada ne yapıyorsun, Zuri?"

"Tam olarak görüldüğü gibi." Buraya geldiğimden beri ilk kez Herkül'ün sesi düpedüz eğlenmiş gibi çıkıyor. "Zuri yarın gece kendini açık artırmayla satacak."

Alaric ırkılıyor ama ben içindeki duyguyu okuyamadan gözlerini kaçırıyor. Herkül'e bakıyor. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Hayır, yapabileceğini sanmıyorum." Herkül, Alaric'in hâlâ cüppemin önünde yumruk yaptığı ellerine anlamlı bir bakış atıyor. "Eğer konuşmak istiyorsan, oraya gidip bekleyeceğim." Yüz ifadesi sertleşiyor. "Ama ona bir daha el kaldırırsan, uzun bir konuşma yaparız."

Alaric yavaşça bornozumu bırakıyor. Omuzlarımdan tekrar düşmesini engellemek için kaygan kumaşı tutmam gerekiyor. İkimiz de Herkül'ün bir sonraki koltuk grubuna doğru yürümesini ve oturmasını izliyoruz. Duyma menzilinın dışında kalacak kadar uzakta değil ama bize mahremiyet sağlıyor ki bu beklediğimden de iyi. Hiç vakit kaybetmeden bornozumu düzeltiyor ve kollarımı uygun yerlere koyuyorum. "Merhaba Alaric."

"Alo, Alaric? Şu anda bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Hayır, bundan çok daha fazlasına sahibim, ama ne kadar korunaklı olsam da, aşkımı ilan etmenin ve hemen ardından bekaretimi bir başkasına satmanın ileriye dönük en iyi yol olduğunu sanmıyorum. Belimdeki kemeri sıkıyorum. "Sana yardım edeceğim. Edeceğimi söyledim ve şimdi buradayım."

Çenesini sıkıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, herkes bana bunu söylemekte ısrar ediyor." Ursa bile, gerçi en azından sadece bir kez söyledi. Her adımda beni sorgulamak yerine inanmasını takdir ediyorum.

"Bunu yaparsan beni asla affetmeyeceksin."

Bu beni şaşırtarak güldürdü. Her zamanki gülüşüme hiç benzemiyor, tonları acı renklendiriyor. "Ben de sana aynısını söyleyebilirim." I

O konuşmadan elimi kaldırdım. "Bunu yapacağım. Bu seni kaybetmem anlamına gelse bile, en azından özgür olacaksın. Bunun yanında bir gece nedir ki?"

Kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bir gece mi? Sana söylemediler mi?"

Midemin çukurunda korkuya benzer bir şey açılıyor. "Bana ne söylemediler?"

"İmzalayacağınız sözleşme yedi gün içindir."

Yedi gün.

İçten içe sarsılsam da kendimi çelikleştiriyorum. Örnek sözleşmeyi çok dikkatli okuduğumu sanıyordum, ama görünüşe göre yorgunluğumun ortasında o küçük kısmı kaçırmışım. "İyi. Bir haftaya kıyasla özgürlüğün nedir? Hatta bir ayın? Her şey yoluna girecek, Alaric. Listeyi tamamladım ve Herkül bana bunun yerine getirileceğine dair güvence verdi."

Hiç de rahatlamış görünmüyor. Gözlerinde hâlâ o tuhaf bakış var ama tam olarak tanımlayamıyorum. Sonunda başka tarafa bakıyor. "Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?"

Hayal kırıklığı artıyor. Bu durumun pek de ideal olmadığını kabul ediyorum ama bu aylardır yaptığımız ilk konuşma ve hiç de hayal ettiğim gibi gitmiyor. "Merhaba Alaric. Evet, seni tekrar görmek çok güzel. Seni çok özledim. Babamın tasmaından kurtulup buraya gelebildiğim için çok mutluyum. Bir haftadan biraz fazla bir süre içinde özgür olacağın için inanılmaz derecede hoş geldin."

Bir anda yüz ifadesi yumuşar. "Ahmaklık ediyorum, değil mi? I?"

"Evet."

Dudakları kıvrılıyor, midemin yeniden sıçramasına neden olan şehvetli bir çizgi.

sponse. "Seni özledim, Zuri. Hem de çok." Herkül'e bakar. "Seyircimiz olmasaydı, seni hemen şimdi öperdim."

"Yine de öp beni."

Sürpriz gözlerini biraz daha açıyor. "Eğer eminseniz."

Ona bu gece sahnede çıplak ve teşhir halinde olacağımı hatırlatmıyorum. Bunun yanında bir öpücük nedir ki? Onun yerine, sadece başımı sallıyorum. "Eminim."

Yaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Alaric zayıf yapılı ama uzun boylu. Ağzımı almak için biraz eğilmesi gerekiyor, dudaklarının dudaklarıma değmesiyle başlayan ve sonra yavaş hareketlerle derinleşen yumuşak bir öpücük. Ağzımı açmamı istiyor ve sonra beni tamamen öpüyor. Tüm vücudum bu tek temas noktasında canlanıyor, sanki dili benimkini okşuyor ve bana dokunuyormuş gibi

Beni de başka bir yere. Titriyorum ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona doğru eğiliyorum, ama bir boğazın temizlenmesi ikimizi de donduruyor.

Geri çekiliyorum, tenim kızarıyor. Alaric beni bütünüyle tüketmek ister gibi bakıyor ama aramızdaki mesafeyi artırıyor.

Herkül yaklaşıyor, ifadesi dikkatle nötr. "Sanırım müzayede bitene kadar ortalıkta görünmesen daha iyi olur."

"Evet, muhtemelen haklısın." Alaric gülümsüyor ama bu normal sevimli gülümsemesinin zayıf bir yankısı. "Yakında görüşürüz, Zuri."

İşte böyle, bastırmak için çok uğraştığım sinirlerim boğazımda çırpınmak için yükseliyor. "Tamam." Yakında. Müzayededen sonra. Başka biriyle geçireceğim haftadan sonra. Bunu yaptıktan sonra birlikte olma şansımız var mı?

Eğer kesinlikle hiç şansımız yok.

Sonunda, hala tek seçenek bu.

Uzanıp başparmağını boynumda gezdiriyor. O sahiplenici dokunuşu iliklerime kadar hissediyorum. "Bunu da atlatacağız."

"Evet. Yapacağız." Buna inanmak zorundayım. İnanmak *zorundayım*.

CHAPTER 6

ZURIELLE

A Müzayedenin başlamasından bir saat önce, Hades'in ofisine geri döndüm. Bu kez, Herkül ve iki kadın bize katılıyor. Biri beyaz ve kahverengi saçlı. dikkatsizleri kesecek kadar keskin. Hem Herkül'e hem de Hades'e dokunuşundan anladığım kadarıyla, hakkında sürekli bir şeyler duyduğum Meg bu. Diğer kadın benim yaşlarımda ve kıskandığım mavi saçlarıyla siyah. O kadar güzel ki nefesimi kesiyor ve gülümsediğinde başım dönüyor.

Hades ellerini kavuşturur. "Herkül bu konuda kararlı olduğunuza dair bana güvence verdi."

Herkül'ün fikrimi değiştirmem umuduyla saatte en az bir kez beni sorgulamasını bekler oldum. Bu soğuk adamdan bunu beklemiyordum. "Öyleyim."

Başını sallıyor. "Meg."

Keskin yüz hatlarına sahip kadın öne çıkar. "Teklif verme işini ben halledeceğim. Aurora sizi gösterecek." Tekrar gülümseyen mavi saçlı kadını işaret ediyor. "Seyircilerin önünde orgazm olmakla ilgili bir sorunuz var mı?"

Göz kırpıyorum. "Hayır mı?"

Meg küçük bir gülümseme verir. "Bu bir cevap mıydı yoksa soru mu?"

Cildim ısınıyor ve geriliyor ama odaklanmak için savaşıyorum. Şu anda dürüstlük çok önemli ve yerine getiremeyeceğim bir söz vermek istemiyorum. "Yapabileceğimden emin değilim."

Kara kaşları kalkıyor. "Orgazm olabileceğinden emin değil misin?"

Bir insanın utançtan ölmesi mümkün mü? Omurgamı dik tutmak ve sandalyemin içinde erimemek için mücadele ediyorum. "Orgazm olabilirim," diyorum. "Yani başka ve seyircilerin önünde yapabileceğimden emin değilim."

Meg başını yana eğiyor. "Sahnedeki olmak seni rahatsız ediyor mu?"
"Muhtemelen olması gerektiği kadar değil." Kıkırdıyor. "Peki ya Aurora?"
Söz konusu kadına bakıyorum ve yine dürüstçe cevap veriyorum.
"Hayatımda gördüğüm en güzel insanlardan biri."
Aurora ışıldıyor. "Teşekkür ."
"Onun sana dokunmasıyla ilgili bir sorunun var mı? Yakınlaşmak?"
Olmalı. Gerçekten, gerçekten . Alaric'e karşı derin duygular besliyorum ve bu da o kadına bakıp midemde bir şeyler kasılmaması gerektiği anlamına geliyor. Tadının olduğunu merak etmemeliyim. Yalıyorum dudaklarım. "Hayır, ilgili bir sorunun yok."
İçimdeki küçük, karanlık bir parça da suçlu hissetmiyor. Alaric ben onunla tanışmadan önce sayısız insanla birlikte oldu ve kim bilir o zamandan beri kaç kişiyle birlikte oldu. Bunu ona karşı kullanmıyorum. Pek sayılmaz. Hades'e tamamen kendi isteğiyle bağlanmadı ama Yeraltı Dünyası'na gelmeden önce seks işçiliğine zorlandığı izlenimine kapılmıştım. Herkül'le tanıştıktan ve burada çalışan diğerleriyle karşılaştıktan sonra artık buna inanabileceğimi sanmıyorum. Pazarlık olsun ya da olmasın, birini bir şey yapmaya zorlamak için rızaya çok önem veriyorlar. *Hades* bile beni kontrol ediyor, bu da aklımı karıştırıyor.
Acaba başka hangi konuda yanıldım?
Meg başını sallıyor. "Kalk. Bakalım Herkül ne yapmış."
Yavaşça ayağa kalkıyorum. Aurora ipek bornozu çıkarmama yardım etmek için arkamdan geliyor. Altında, aldatıcı derecede karmaşık bir iç çamaşırı takımı giyiyorum. Uyluk askısı ve jartiyer kemeri. Külot ve sutyen. Hatta bir de sahte korse. Hepsisi de bana bunun bir gelinin düğün gecesinde giydiği bir şey olabileceğini düşündüren kremsi bir fildişi rengine.
Meg usulca ıslık çalar. Hades bir kez başını sallıyor. "Aferin, küçük Herkül."
Hercules ise çok tatlı bir şekilde kızarıyor. Bir kumaş parçası aldı ve bana doğru yürüdü. "Bununla başlayacaksın."
Ondan alıyorum ve bir elbiseye dönüşüyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu biraz gereksiz değil mi? Neden dediğin gibi oraya çıplak gitmiyorsun?"
"Oraya çıplak gideceksin demedim. Sonunda çıplak kalacaksın."
Meg yaklaşır ve dönmeden önce adamın ağzına hızlı bir öpücük kondurur-
Bana. "Bu bir şov, tatlım. Kalabalığı ne kadar kızdırırsak, o kadar çok para . O küçük tatlı elbiseyle başla,

Aurora seni külotundan çıkarana kadar uluyor olacaklar."

O böyle söyleyince mantıklı geliyor. "Tamam." Elbisenin içine girip vücudumu yukarı çekiyorum. Omuzlarımdan dizlerimin üstüne kadar beni saran bol bir kılıf elbise, ama kumaşa baktığımda neredeyse transparan olduğunu görüyorum. Sahnede ışıkları nasıl ayarladıklarına bağlı olarak, etrafımda gevşek bir şekilde asılı dursa bile seyirciler elbisenin içinden vücudumun bakışlarını yakalayabilecekler.

"Bahislerimi Malone'a yatırıyorum."

Bir an için Meg'in benimle konuştuğunu sanıyorum ama Hades'e bakıyor. "O gerçekten masum bir şey için gidiyor."

"Sen de öyle." Hades küçük bir gülümseme verir. "Belki senin için ona teklif veririm, aşkım."

Meg kaşlarını çatır. "En iyi hediyeleri sen veriyorsun, Hades."

Ayağa kalkıp mırıldanan Herkül'ü odadan çıkarırken çenem düşüyor. Meg'e dönüyorum. "Ev sahibinin teklif vermesine karşı bir kural yok mu?"

"Burası Yeraltı Dünyası. Buradaki tek gerçek kural Hades'in kurallarıdır ve o ne isterse onu yapar." Omuz silkiyor. "Ayrıca, eğer ihaleyi o kazanırsa, bu Herkül'e senin önümüzdeki yedi gün boyunca başka biri tarafından harap edilmeyeceğin konusunda güvence verecek. Senin için endişelenerek ikimizi de çileden çıkarıyor."

Göğsümde bir şeyler gevşiyor. Üç kişi arasında paylaşılmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum ama Herkül'ü seviyorum ve ne Meg ne de Hades o kadar da kötü görünmüyor. Belki de bu gerçekten iyi olacak. "Senin yatağında olmaktan şikâyet edeceğimi sanmıyorum."

"Tatlım, senin yapmayacağını biliyorum." Sırıttır. "Hadi gidelim. Birazdan başlayacağız."

Aurora elimi tutup parmaklarını benimkilere geçirdiğinde sırıyorum. Gülümsüyor. "Gergin olman normal ama her şey yoluna girecek. Hades sıkı bir gemi işletiyor."

Halka açık oyun odasına yürüyüş hiç zaman almıyor gibi görünüyor. Bir an Aurora beni Hades'in ofisinin kapısından çıkarıyor, sonra da Meg'i takip ederek karanlık odaya giriyoruz. Söz verdiğim gibi, ortada bir sahne kurulmuş ve ışıklar tam üzerine çevrilmiş.

Meg kolayca ayağa kalkıyor ve yavaş bir daire çiziyor. "Bu gece çok eğleneceksin." Daha önce de tutuklayıcıydı ama sanki her şeyi da güçlendirmiş gibi. Sahneye hükmediyor, salondaki her göze hükmediyor.

oda. "Aramızda gerçek bir hazine var ve o sadece senin için. Bir *bakire*." Parmaklarıyla bir hareket yapıyor ve Aurora beni sahneye çekiyor. Meg kalabalığa yavaşça gülümsüyor. "Ama sıradan bir bakire değil. Bir *Olympus* bakiresi."

Kulaklarımı bir uğultu dolduruyor ve bunun benim paniklemiş düşüncelerim mi yoksa odada dolaşan bir mırıltı mı olduğunu anlayamıyorum. Yalın kollar belime dolanıyor ve Aurora'nın fısıltısı kulağıma geliyor. "Rahatla, Zurielle. Güvendesin. Sana sahibim."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça nefes veriyorum, gerginliğimi atmak için elimden geleni yapıyorum. Bunu ben seçtim. Aktif olarak *seçiyorum*.

"Onu bir döndür Aurora."

Kolları ve tekrar elimi tutuyor, kolumu başımın üzerine kaldırıyor ve ağır çekimde dans ediyormuşuz gibi beni döndürüyor. Elbisem kalçalarımın dışarı taşıyor ve Aurora beni göğsüne yashıyor. Yaklaşık benim boyumda ve gibi minyon yapılı ama bacaklarım titrediğinde beni tutacak kadar güçlü hissediyor. "İşte eğlenceli kısım geliyor," diye mırıldanıyor.

Meg kısık ve boğuk bir sesle kıkırdıyor. "Açık artırmaya yirmi beş binden başlıyoruz."

Yeterli değil. Alaric'in borcunun geri kalanını ödemek için bunun on katına ihtiyacım var, Hades'in yüzdesini de eklediğimde daha fazla.

Meg'e bakmaya başladım ama Aurora kalçalarımı sıktı. "Bize güven."

Kalabalıkta bir hareketlenme. Meg gülüyor. "Sevgili Hades'ime yirmi beş. Bana çok iyi davranıyorsun." Bakışları odayı tarıyor. "Ama ben bundan daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorum."

Aldığım tek uyarı Aurora'nın çevik parmaklarının elbisemin arkasına dokunması ve ardından elbisemin ayaklarımın etrafında dalgalanması. Hâlâ bir mayodan daha fazlasını giymiş durumdayım ama farklı *hissettiriyor*. Özellikle de Aurora ellerini yanlarımda gezdirmeye başladığında. Aslında bana uygunsuz bir şekilde dokunmuyor ama iyi hissettiriyor. Gerçekten, gerçekten iyi. Başparmakları küçük göğüslerimin alt kısımlarında gezinirken ürperiyorum.

"Şu daracık vücuda bak." Meg'in sesi sanki bir saat önce beni tam da bu kıyafetle görmemiş gibi boğuklaştı. "Dokunulmamış. Ulaşılmamış. Sizi tanıyorum dostlarım. Bana onun ilki olmaktan, onu doldurulmanın, parmakların, sakin ve dilin etrafına gelmenin ne kadar iyi bir his olduğunu tanıtan kişi olmaktan hoşlanmayacağınızı söyleyin."

"Elli bin," diye biri.

"Malone'a elli bin."

"Altmış."

Gülüyor. "İşte şimdi konuşmaya başladık. Arkadaki yeni arkadaşımıza altmış bin."

Aurora beni sıkıyor. "Hazır mısın?"

"Evet," diye fısıldıyorum. Bunun bir yalan olup olmadığından emin değilim. Her şey çok hızlı ilerliyor. gereken çok şey var, bu yüzden odanın geri kalanı yerine Aurora'ya odaklanmayı seçiyorum. Tüm bunların ortasında o benim dayanağım, paniği uzakta tutan tek şey.

Sütyenimin askılarını omuzlarımdan üzerinden çekiyor, *neredeyse* beni ortaya çıkarana kadar çekiyor ve sesini yükseltiyor. "Güzel göğüslerini görmek için yetmiş beş."

Meg ona eğlenen bir bakış atar ama karşı çıkmaz. Özellikle de az önceki kadın -Malone- yetmiş beşi onayladığında. "İyi teklif verenlerle alay etmeyi bırak Aurora."

Aurora'nın kahkahası sütyenimi çözüp kollarımdan aşağı indirirken bile hafif ve tatlı. Omzuma bir öpücük konduruyor, sesi alçalıyor. "Durmamı istiyorsan söyle."

Başımı sallıyorum ve sonra elleri göğüslerimde, onları kavlıyor ve sanki beni seyirciye sunuyormuş gibi yukarı doğru bastırıyor. Meme uçlarımı hafifçe çekiyor ve ben nefesimi tutamıyorum.

"Doksan."

"Yüz." "Bir-oh-beş."

Kimin teklif verdiğini unutuyorum. Tek odaklanabildiğim Aurora'nın meme uçlarımla oynayan zeki parmakları. Ona karşı biraz geriliyorum ve o da bir elini karnımdan aşağı kaydırarak bacaklarımdan arasını kavlıyor. Aurora mırıltıya yakın bir ses çıkarıyor. "Çok ıslak, arkadaşlar. Onu dantellerin arasından hissedebiliyorum."

Meg gülüyor. "Şimdi de bizimle dalga geçiyorsun." "Tadına bakmaya ne dersin?"

Meg'in kaşları yukarı kalktı. "Bu kötü bir fikir değil." Seyirciye geri döner. "O bakir amcığın tadına bakmak ne kadar eder? Gelecek şeylerin küçük bir cazibesi."

"Bir yirmi."

Parmağını kalabalığa doğru uzatıyor. "Bana iki yüz dolar verin ve onu Aurora'nın parmaklarından yalayın."

Tüm vücudum kelimelerle kenetlendi. Arzu hissettim. Tabii ki hissettim. Arzu, ihtiyaç ve saf şehvet. Hiç böyle bir şey olmamıştı.

Bunu daha önce de yapmıştım. İyi hissettiriyor ve rahatsız edici ve Aurora bana zar zor dokunuyor, ama yine de vücudumda dolaşan bir zevk var.

Kötü hissediyorum. Gerçekten ve gerçekten kötü. "İki yüz."

Sahnenin kenarında beliren beyaz kadın buz gibi bir mükemmellik örneği. Kısa sarı saçları yüzünden geriye doğru taranmış, yüksek belli, askılı siyah bir pantolon ve omuzları açık beyaz bir bluz giyiyor.

Aurora bir an için geriliyor, sonra külotumu yana çekip iki parmağını kıvrımlarımın arasından geçiriyor ve herkesin ihtiyacımla nasıl parladıklarını görebilmesi için yukarı kaldırıyor. Bizi öne doğru eğiyor ve sarışın kadın iki parmağını da koyu kırmızı dudaklarının arasında emerken bakışlarını onun üzerinde tutuyor. Korkunç derecede samimi, biraz da iğrenç ve bakışlarındaki sıcaklığın benim tadıma mı yoksa Aurora'nın parmaklarının ağzında olmasına mı yönelik olduğunu anlayamıyorum.

"İki yirmi." Odanın arkasından geliyor. Sanırım Hades olabilir, ama emin olamıyorum.

Sarışın geri çekilir ve omzunun üzerinden gelişigüzel bir şekilde "İki buçuk" der.

"İki yetmiş beş."

Vay anasını. Bu kadar yeter. Alaric'i kurtarmaya yetecek kadar kazandım. Meg'e bakıyorum ama avının kokusunu alan bir avcı gibi odayı inceliyor. "Bundan daha iyisini yapabiliriz. Külot, Aurora. Küçük bakiremiz geldiğinde ne kadar güzel olduğunu görelim."

Aurora onları yavaşça, alaycı bir şekilde bacaklarımdan aşağıya doğru sürüklüyor. Hâlâ bel altı sahte korseyi, jartiyer kemerini ve kalçalarımı giyiyorum ama her yönden açıktayım. Aurora omzuma bir öpücük daha konduruyor. "Sana nasıl baktıklarını görüyor musun?"

İnsanların belli belirsiz izlenimlerinden başka bir şey göremiyorum. Kafalar ve omuzlar, bazen de içkileri ağızlara götüren eller. "Hayır."

"Yapabilirim." Parmakları karnımın alt kısmına baskı yapan ve amımı çerçeveyeleyen jartiyer kemerini izliyor. "Seni istiyorlar, Zurielle. Peşinden nefes nefese koşuyorlar." Teklif devam ederken usulca gülüyor. "Şu anda sana dokunabildiğim gerçeğini o kadar kıskanıyorlar ki, sıradaki olmak için deli gibi para dökmeye hazırlar. İşte kızım, güç budur."

Tenim vücuduma çok dar geliyor. Ona doğru kayıyorum, eline doğru mu yoksa ondan uzaklaşmaya mı çalıştığımın tam olarak emin değilim. "Güç gibi hissettirmiyor." Nefesimi tam olarak tutamıyorum. "Açlık gibi hissettiriyor."

"Evet." Tenime şaşırtıcı derecede tatlı bir öpücük daha kondurdu. "Şimdi klitorisini okşayacağım." Parmakları bacaklarımın arasına girmeden önce başımı sallamamı zar zor bekledi. İçime girmiyor, ama kaygan kıvrımlardan kayıyor, klitorisimin etrafında eğlenceli daireler çizmek için ıslaklığımı topluyor. Gerildim. Elimde değil.

Aurora'nın boştaki eli boğazımı hafifçe kavrayarak beni vücuduna yaslıyor. "Gözlerini kapat güzel kız. Burada sadece sen ve ben varız. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden başka hiçbir şeyin önemi yok." Başparmağını tekrar klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Gerçekten iyi hissettiriyor, değil mi Zurielle?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Odanın ölüm sessizliğine büründüğünün belli belirsiz farkındayım ama bunu zihnimden uzaklaştırıyorum. Aurora haklı. Gözlerimi kapatıp bana dokunmasına izin vermek daha kolay. Bana dokunmasını *istiyorum*. Ama sanki bir görevdeymiş gibi amımın peşinden gitmiyor. Aurora bundan benim kadar zevk alıyormuş gibi beni okşuyor, nefesi boynumda titriyor. "Ben de senin tadına bakmak için iki yüz bin dolar ödeyebilirim," diye mırıldanıyor.

Kendimi parmaklarına sürtmek için kalçalarımı döndürmek istemiyorum. Boyun eğmekten başka bir şey yapmak istemiyorum. Ama zevk içimde kıvrılıyor, daha sıkı ve daha sıkı, tüm kaygan dokunuşlar ve tenimde bu kadar çok gözün ağır hissi. Bu şekilde boşalamayacağımı sanıyordum ama şimdi boşalmazsam ölebileceğimi düşünüyorum. "Aurora," diye inliyorum.

"Göster bana."

Elini tutup avucunu amıma bastırıyorum ve ona karşı çılgınca dişlerimi sıkıyorum. Dudağımı ısııyorum, başka bir iniltiyi tutmaya çalışıyorum, ama çenemi çekiştirmek için boğazımdaki tutuşunu değiştiriyor. "Hayır. İçinde tutma. Bırak seni duyayım."

Sanki sözleri son direncimin de kilidini açıyor. Orgazm oluyorum, dudaklarımdan iniltili yüksek bir ses çıkıyor. Aurora, kollarında kemiksiz bir insan kadar dalga dalga beni ikna ediyor.

"Bir milyon dolar."

Yavaşça göz kırpmıyorum. Eminim yanlış duymuşumdur. Biri bana bir milyon dolar teklif etmedi ve bu ses bana tanıdık gelmedi.

Düşündüğüm gibi.

Meg'e bakıyorum ama hiçbir şey söylemiyor. "Ursa'ya bir milyon dolar. Daha yüksek teklif vermek isteyen var mı?"

Sessizlik.

Kalabalığın gölgelerini görmeye çalışarak öne doğru eğildim. Ursa değil. Bunu ayarlamak için onun yardımını kabul etmek bir şey. Bütün bir hafta boyunca kendimi cinsel olarak ona vermek? Affedilemezlik bunu karşılamaya yetmez. Babam bunu duyacak. Şu anda bile onun bölgesinde casusları var. O...

Artık çok geç.

Meg neredeyse kendi kendine başını sallayıp "Deniz Cadısı'na bir milyon dolara satıldı" dediği anda çok geç olduğunu anlıyorum. Kollarını açıyor, tam bir şovmen gibi. "Oynadığınız için çok teşekkür ederim dostlarım. Bu gece kendinize bir bakire satın almamış olabilirsiniz ama Yeraltı Dünyası'nda en iyi Dominantlar ve itaatkârlar çalışıyor. Lütfen onlardan faydalanın."

Aurora elimi tutmak için kayıyor, ışıklar değişirken beni sabitliyor, oda aydınlanıyor ve sahne biraz kararıyor. Hızla göz kırpyorum. "Ben... Ben bunu yapamam."

"Ne?"

"Ursa'nın teklif vermemesi gerekiyordu. *Kazanmaması* gerekiyordu."

Aurora beni kendisine doğru çeviriyor ve omuzlarımı sıkıyor. Yüzüme bir kez baktıktan sonra Meg'e baktı. "Sanırım bir içkiye ihtiyacı var."

"Onu ofise geri götürün."

Benim hakkımda burada değilmişim gibi konuşuyorlar -yine- ama bunu onlara karşı kullanamam. Sanki hiç burada değilmişim gibi hissediyorum. Sanki uçuyorum ve bu bir rüya, kabus ya da her ikisinin çarpık bir kombinasyonu. Aurora beni odanın içinden geçiriyor ve çalışanların soyunma odasına benzeyen bir yere götürüyor. Başka bir kapı. Başka bir koridor. Sonra Hades'in ofisine geri dönüyorum ve Aurora üzerime bir battaniye örtüyor. "Sadece nefes almaya devam et. Her şey yoluna girecek." Gülümsemeye çalışıyor. "Ursa o kadar da kötü değil."

"Babam elinden gelse onu öldürürdü."

Göz kırpyor. "Şimdi sana o içkiyi getireceğim."

"Ciddiyim, Aurora. Eğer bunu yaparsam, eve dönemem. Asla. Beni asla affetmez."

Bir bardağa kehribar rengi bir sıvı döküyor ve bana geri getiriyor. "Bir daha asla eve dönememekle ilgili küçük bir şey biliyorum. Bazen doğrudur. Bazen her şey senin içinde

baş." Devam etmeden önce bardağı almamı bekliyor. "Bu açık artırmayı yapmanın bir nedeni var. Bu, devam etmek için yeterince iyi bir neden mi?"

Alaric.

Tüm bunlar olurken neredeyse onu unutuyordum. Alkolden bir yudum alıyorum ve mideme inen yolu yakarken biraz hırıltılı nefes alıyorum. Alaric'e özgürlüğünün yedi güne bedel olduğunu söylemiştim. Kazanan Ursa olduğu için bu nasıl daha az doğru olabilir?

Cevabı kolay. Doğru değil. "Evet. Yine de ilerlemek için yeterince iyi bir sebep." "O zaman cevabını aldın." Gülümsemesi duraksıyor.

"Hades her şeyi gözden geçirecek ve Herkül'ün de seni kontrol edeceğinden şüpheleniyorum,

Ama fikrinizi değiştirdiyseniz, vazgeçmek için çok geç değil."

"Değiştirmedim," diye cevap veriyorum daha fazla düşünmeden. Fikrimi değiştirmedim. Deniz Cadısı'nın yardımını kabul ettiğimde riskleri biliyordum. Sadece bunu hiç beklemiyordum.

Artık köpekbalıklarıyla yüzüyorum.

Boğulmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

CHAPTER 7

URSA

I

Halka açık oyun odasından geçerken yüzümdeki memnun gülümsemeyi zorlukla engelleyebiliyorum. Her şey plana göre gitti. Fiyat beklediğimden daha yüksek çıktı-

ama Zurielle'in şovla... Dudaklarımı yaladım.

Triton'un kızının benim günah dolu oyunlarımı oynaması çok eğlenceli olacak. Tüm kanıtların onun kendine rağmen oyunlardan zevk aldığını göstermesi daha da iyi olacak. Bu şekilde tercih edilir. Alaric onun babasının inandığı gibi iyi bir kız olmadığına söz vermişti ama erkeklerin istediklerini görmek ve aksi yöndeki tüm kanıtları görmezden gelmek gibi bir huyları vardır. Hangi erkek her bakirenin başına bir şey gelmesini bekleyen küçük bir sürtük olduğuna inanmaz ki? Sadece onun için tabii ki. Sadece onun için.

, hepsi.

Malone sinsi bir kedi gibi yaklaşıyor. Gözlerini bana dikti. "Sırf bana inat olsun diye mi ona bir milyon verdin?"

"Tabii ki hayır, sevgilim." Sırıtiyorum. "Bu sadece pastanın üzerindeki kremaydı. Savaşmadan her istediğini elde etmek yerine zaman zaman hayal kırıklığıyla tanışmak senin için iyi bir şey. O güzel başını bulutlar yerine omuzlarının üzerinde tutar."

Malone sırtıyor. "Ben de bunun küçük erkek arkadaşına bir oyuncak vermek istediğin için olduğunu sanıyordum."

"Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim." Alaric'e pek erkek arkadaşım diyemem. Bu çok sıradan bir unvan ve ona duymadığım bir güveni ima ediyor. Alaric, kendi yolunu açmak için başkalarına duymak istediklerini söyleme konusunda yetenekli bir adam. Eğer ona karşı bir düşkünlüğüm varsa, Hades'in pazarlığındaki o hileli küçük uyarı olmasaydı borcunu kendim öderdim.

Bu Yeraltı Dünyası'nda gireceğim bir konu değil.

Kaşlarını kaldırıyor. "Uh-huh."

Karşılığında onu azarlamadan duramıyorum. "Bakiremizin her zerresini Aurora'nın parmaklarından yalayışını özlediğimi sanma. Bunların hepsi tatmak için miydi yoksa güzel itaatkârın sunması için miydi?"

"Dilini ısır, Ursa," diye . "Sen daha iyi bilirsin."

Evet, öyle. Ama arkadaşlığın avantajı, bazen özür dilemeden sözlerinin üzerinden dans etmemizdir. "Onu götürmelisin, sevgilim. Bunun için hazır ve belki bu seni daha iyi bir ruh haline sokar."

Malone nazikçe dudak bükür. "Sen kendi evin için endişelen." Başını sallar. "Sanırım bu hafta içki içmek için o bakire amcığınla çok meşgul olacaksın."

Kazanan teklifi verdiğimden beri içimde yavaş yavaş bir sıcaklık oluşuyor. "Birkaç gün içinde beni ara. Paylaşmak için havamda olabilirim."

Sesi her zamanki gibi kuru kalsa da yeşil gözleri parlıyor. "Sen gerçekten de diğerlerinden üstün bir arkadaşsın."

"Ben *her şeyimle* diğerlerinden üstünüm." Odanın öbür ucunda Hades'i görüyorum ve başını eğerek onu takip etmemi işaret ediyor. "Gitmek zorundayım. Görev çağırıyor."

"Gecenizin tadını çıkarın." Cümleye bir filoyu batırmaya yetecek kadar ima yükledi.

"Sen de. Bütün atacak güzel bir itaatkâr bul." Onun yumuşak küfürlerine gülümseyerek uzaklaşıyorum. Bu iyi bir gece. Hâlâ oyunda olan faktörler var ama işler istediğim gibi gidiyor. Sadece son birkaç dominonun düşmesine izin verecek kadar sabırlı olmam gerekiyor.

Hades'i salonda bara yaslanmış halde buluyorum. Diğer bölge liderlerinden bazıları da buraya geri dönmüş. Jasmine ve Jafar'ı kendi kabinleri haline gelen yere sıkışmış halde görüyorum. Bu ikisi her zaman birbirlerine o kadar kaptırıyorlar ki, dikkatlerinin kulüpte geçirdikleri zamanın ötesine geçip geçmediğini görmek için onları test etmek cazip geliyor. Bu dürtüye boyun eğmemem gerektiğini iyi biliyorum. Jasmine babasının topraklarını devraldığından beri geçen bir yıl içinde yetenekli bir lider olduğunu kanıtladı. Bu ve sınırı paylaşmadığımız gerçeği

beni en iyi davranışlarımda tutmak için.

Şimdilik.

Hades'in yanında duruyorum ve kalçamı bara dayıyorum. Sessizliği bozmaya pek hevesli görünmüyor ama bu basit bir müzakere taktiği. Bunu dün halletmiştik zaten. Bundan hoşlanmasa bile müdahale etmeyecektir.

Tisiphone barın arkasında beliriyor. Uzun boylu Dominikli bir kadın ve Hades'in Öfkeleri'nin üçte biri. Onu bu barın arkası dışında hiçbir yerde görmedim ama bu tek yaptığı şeyin içki dağıtmak olduğuna inanacak kadar aptal olduğum anlamına gelmiyor. Bana temkinli bir şekilde başını sallıyor ve ona viski, bana da cin tonik dolduruyor.

İçkiyi elime aldım. "Hades, sevgilim, yorgun görünüyorsun. Şu iki azgın ortağın arasında yeterince uyuyabiliyor musun?"

Kaşları yukarı kalktı. "O kıza teklif vererek ne tür bir oyun oynadığını sorma zahmetine girmeyeceğim."

"Güzel. Bu seni ilgilendirmez." Diğer bölge liderlerinin çoğu neye inanırsa inansın, benim savaşıla gerçek bir ilgim yok. Karmaşık ve pahalı ve kazansan bile kaybediyorsun. İntikamımda alttan almak daha iyi. Triton'un ölmesini istiyor olabilirim ama tüm Olimpos'u başımıza yıkmaktan daha iyisini biliyorum.

İntikamımı almak için onun kızını almaktan daha iyi bir yol var mı?

Kolay. Kendi isteğiyle bana gelmesi, kendi seçimiyle ağıma takılması. Tek gereken doğru yemdi ve o da sudaki avcılarını kontrol etmeden atladı. Aptallara acıyacak bir kadın olsaydım ona acıyabilirdim.

Hades içkisinden bir yudum alır. "Eğer önümüzdeki yedi gün içinde fikrini değiştirirse, onu senden alır ve babasına geri veririm."

Gülümsememin serbest kalmasına izin verdim. "Yapmayacak." eminim. Tuzak çok iyi yemlenmiş. Planım çok mükemmel bir şekilde dengelendi. "Ve o bir yetişkin, Hades. Onu kendi isteği dışında babasına geri vermek için bir canavar olman gerekir."

"Ursa..." Başını sallar. "Bu iş senin istediğin gibi bitmeyecek."

Biraz güldüm. "Bana biraz kredi ver. İntikamımın moduna kapılma tehlikesiyle karşı karşıya değilim. Duygularının hedeflerine karışmasına izin veren sensin."

Bana uzun uzun bakıyor. "Kız seni o büyük kahverengi gözlerinde şehvetle izliyor."

Biliyorum. Zurielle yüz ifadesini maskeleyemeyi şimdiye kadar gerektiği kadar iyi öğrenememişken bunu fark etmemek imkânsız. Olympus'ta nasıl hayatta kaldığı, sahip olduğu hayatta kalma içgüdülerinden çok babasının aşırı profesyonelliğinin bir kanıtı. Gerçekten, şehveti onu manipüle etmeyi kolaylaştırıyor, nihai hedefimin elde edilmesinin yeterince basit olmasını sağlıyor. Şöhretim ne olursa olsun.

kızı zorlama konusunda. İntikam kendi isteğiyle alındığında daha tatlı olur. Zurielle onun küçük bedenine yapacağım her ahlaksız şeyi seviyorsa, Triton'un durup ağlayacak yeri yok. Onun küçük bedenine yapacağımız her ahlaksız şeyi.

Şimdi hem pastamı yiyip hem onu yiyebileceğim. "Miktarı size havale edeyim mi?"

Başını yavaşça sallıyor. "Ofisim."

Yolu göstermesine izin veriyorum. Aurora ve Zurielle'i çoktan orada bulduk. İkincisinin giysileri yerine oturmuş, elbisesi içimde onu yırtıp atma isteği uyandırıyor. Kızıl saçlı ve dolgun sakallı, iri yarı beyaz bir adam olan babasına hiç benzemiyor. Hayır, Zurielle ölmüş karısının bir kopyası gibi, Poseidon'un emriyle yaptığı iş gezilerinden birinden sonra Olimpos'a geri getirdiği güzel, minyon Vietnamlı kadın. Ölmeden önce ona beş kız çocuğu doğuracak kadar uzun yaşamıştır. Resmi hikaye bir araba kazasıdır, ancak söylentilere göre Zeus sorumludur. Zeus'u tanıdığım kadarıyla, onun istenmeyen yaklaşımlarını reddetmesinden, Triton'un güzel karısına çok fazla odaklanıp Olimpos işlerine yeterince odakkarar vermesine kadar her şey olabilir. Kim bilebilir ki?

Karısını sadece fotoğraflarda gördüm ama Zurielle'de de aynı deli-kemik yapısı ve sıcak bej teni. Onunla ilgili her şey ağzımı sulandıracak şekilde kırılabilir olduğunu haykırıyor. Onunla ölmüş annesi arasındaki tek fark, uzun saçlarının koyu kumrala boyanmış olması ve annesinininkinin daha doğal koyu kahverengi olması. Hatta aynı tatlı gülümsemeye ve kahverengi gözlerindeki aptalca umuda sahipler.

Zurielle'i o sahnede Aurora ona dokunurken, meme uçlarıyla oynarken, elini kalçalarının arasına sokarken izlemek... Seksi ve garip bir şekilde tatlıydı ve oraya çıkıp herkesin görmesi için ona damgamı istedim. O *benim* yeniden intikam alma biçimim ve babası tarafından çarpıtılan teraziye dengeleyene kadar onu kullanmaya tamamen niyetliyim.

Hepsi zamanında. Sabırlı bir avcı başarılı bir avcıdır ve buraya kadar şehvetin beni raydan çıkarmasına izin vermek için gelmedim.

Zurielle'in yanındaki koltuğa oturuyorum ve Hades'in evrakları karıştırmasını bekliyorum. İki sayfayı çeviriyor ve masanın üzerinden bize doğru kaydırıyor. "Şartlar bunlar. Ursa imzaladığında, para yedi günün sonunda ödenmek üzere bir bekletme hesabına aktarılacak. Benim yüzde yirmim üstten alınacak."

Zurielle alt dudağını dişliyor. "Şimdi parayı alamaz mıyım?"

Hades kaşlarını kaldırır. "Söz verdiğiniz işi yapmadan önce sık sık ödeme alır mısınız?"

"Hades." Gülüyorum. "Aklımdaki şey pek *işe yaramıyor*."

Bana bakmıyor, dikkati Zurielle üzerinde yoğunlaşıyor. "Ursa kabul ederse, bu gece toplamın yüzde otuz üçüne kadarını serbest bırakacağım."

Gülümsememi bastırmak zorundayım. Zurielle'e adımları önceden hazırlamış olsaydım daha dikte edici olamazdı. "Elbette. Sözünün eri olduğundan şüpheleniyorum."

Bana bakıyor, iki gün önce onu aldığımdan beri ilk kez temkinli. "Öyle."

"Al bakalım." Hades'e kayıtsızca el sallıyorum. "Gerekli değişiklikleri yapın."

"Alaric'in borcunu ödemek istiyorum," diye ağzından geçiriyor Zurielle. "Yani zaten sana . Paranın yerini değiştirmeye hiç gerek yok. Sadece ona olan borcun kalanını al."

Hades'in yüzünde bir şok ifadesi beliriyor. Çabucak gizleniyor ama ben görüyorum. Carver City'de geçirdiğim onca yıl boyunca onu hiç şaşırmış görmemiştim. Şu anda olduğu gibi değil. Bana keskin bir bakış atıyor ve sonra Zurielle'i inceliyor. "Emin misin?"

"Ben Carver City'den değilim, bu yüzden borcunu ödememde bir sorun olmamalı." Sesi biraz titriyor ama bakışlarını düşürmüyor. Zafer sarhoşu olmasaydım etkilenebilirdim. Zurielle çenesini kaldırıyor. "Eminim."

Hades bir süre tereddüt eder ama sonunda başını sallar. "Olmuş bilin." Kâğıtları işaret eder. "Burayı imzalayın."

Dikkatle okuyor ve sonunda bir güzel imzalıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Bu cinsel yönden çok para için yapılmış bir sözleşme. Birinin bekâretini satması yasal olarak pek doğru değil ve böyle bir şey mahkemede asla kabul görmez. Gerçi buna gerek yok. Ben zaten istediğimi aldım. Sadece son domino taşını devirmek kaldı.

Hades imzalara bakar ve tekrar başını sallar. "Bu gece paranın aktarılmasını ve Alaric'in alacağının tamamının ödenmesini sağlayacağım." Koyu renk gözleri neredeyse acımaya başlar. "Umarım buna değer."

"Öyle." Zurielle'in sesi çok saf, çok kararlı geliyor.

Dizlerini altından kesmekten büyük zevk alacağım. "Eğer hepsi buysa?"

Parmaklarını şıklattı. "Git. Herkül'ü önümüzdeki hafta içinde bir noktada bekle ve sözleşmenin sana düşen kısmını yerine getirmemenin sonuçları hakkında söylediklerimi unutma." Yüz ifadesi donup kalıyor. "Beni bu konuda harekete geçmek zorunda bırakma Ursa. Eğer yaparsam Carver Şehri'ndeki hiç kimse bundan hoşlanmayacak."

"Sevgilim, bunu hayal bile edemem." Siyahlı Adam öldüğünde savaşla flört etmiş olabilirim ama siyasi çekişmeler gibi önemsiz bir şeyin şu anki gidişatımı rayından çıkarmasına izin vermeye niyetim yok. Önümüzdeki yedi gün boyunca Zurielle benim ve kimse onu benden alamayacak. Hades bile.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Gel bakalım. Hades bavullarınızı sabah teslim edecek." Bu kadarla bırakmalıyım, onun güzel, kara gözlerindeki tedirginliği beslemekten kaçınmalıyım. Kendimi tutamıyorum. "Bu gece ihtiyacın olmayacak."

Zurielle irkiliyor ama tereddüt etmeden ayağa kalkıyor. Sesimdeki sertliğe karşılık verdiğinin farkında mı? Hiç sanmıyorum. Bakirelik masumiyet demek değildir. Aslında hiçbir şey ifade etmez. Ama bu kız *masum*.

Erdemli bir insan olsaydım, bunu bu kadar lezzetli bulmazdım. Ama sonra, arzularımdan asla kaçmadım ve öpüşmekten başka bir şey yapmamış bir kızı kirletmek bana Noel erken gelmiş gibi hissettiriyor. Bana ayaklarıma kapanmak mı yoksa çılglık çılgılığa kaçmak mı istediğine karar gibi bakması daha da iyi.

Yeraltı Dünyası'ndan ayrılırken sessiz kalıyorum. Sinirden ve sorulardan neredeyse havalara uçuyor ve konuşmak için şehir arabamın arkasına yerleşene kadar beklemeyi başararak beklediğimden daha uzun sürüyor. "Madem bana para verecektin, neden bunu dün konuştuğumuzda yapmadın?"

Ona bakmak için dönüyorum, *nihayet* birkaç saniyeliğine maskemi çıkarıyorum. Açlığımı, öfkemi, şehvetimi görmesine izin veriyorum. Sonra gözlerime ulaşmadığının farkında olduğum sıcak bir gülümsemeyle sarıyorum. "Seni istiyorum, Zurielle. Önümüzdeki yedi gün boyunca sen benimsin. Bu kadar basit."

Bu kadar basit ve bu kadar karmaşık.

CHAPTER 8

ZURIELLE

Ursa beni istedi, o da teklif verdi. Yeterince basit görünüyor, ancak bu durumun basit bir yanı yok. Zaman zaman saf, ama bunu yapacak kadar aptal değilim.

Onunla babam arasındaki bağlantıyı görmezden gelmek ya da bunun benimle ilgili ihaleyi kazanmasıyla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmak. Belki beni istiyor, ama önümüzdeki hafta bana sahip olmak babama bir darbe olacak ve bu onun için daha çekici olmalı.

Endişeyi zihnimden uzaklaştırıyorum. Bu hafta sonunda bir şey, hatta belki o zaman bile değil. Alaric'in özgürlüğüyle Carver Şehri'nden ayrılabiliriz, Olympus'tan ayrılabiliriz, sadece *ayrılabiliriz* ve babamın öfkesinin bize asla dokunmayacağı bir yere gidebiliriz, kimsenin Triton ya da Ursa isimlerini bilmediği bir şehre taşınabiliriz. Bu düşünce beni hafifçe gülümsetiyor ama araba diğerlerine benzeyen bir otoparka girdiğinde gülümsememin kaybolmasına izin veriyorum.

Ursa arabadan inmeden önce arabanın durmasını zar zor bekliyor ve bana onu takip etmemi işaret ediyor. Az önceki siyah kadın sürücü koltuğundan iniyor. Ursa ona bir el sallıyor. "Bu Monica. Bu hafta onu pek görmeyeceksiniz ama güvenlik şefim olarak, güvenliğiniz için bir şey yapmanızı söylerse yapın."

Sertçe yutkunuyorum. "Tamam."

Monica bana şöyle bir bakıp başını sallıyor. "Buna pişman olacaksın."

Bir an için benimle konuştuğunu düşünüyorum ama sonra Ursa'nın kahkahası otoparkın yankılanan boşluğunda gürlüyor. "Beni bilirsin, sevgilim. Hiçbir şeyden pişmanlık duymamayı alışkanlık haline getirdim. Bu hafta da *kesinlikle* pişman."

"Elbette." Monica gözlerini devirir. "Sen nasıl, *hayatım*."

Ursa'nın bu bariz aşinalık yüzünden onu tokatlamasını bekliyorum ama o yine gülerek beni şaşırtıyor. "Akşam yemeğini kaçırdın. Bizimkilerle görüştükten sonra gidip bir şeyler ye."

"Otoriter."

"Ben senin patronunum, evet."

Monica ince bir tebessüm ediyor ama bana döndüğünde gülümsemesi kayboluyor. "Ursa'nın güvenliğini ciddiye alıyorum. Ona bulaşırsan seni hiç düşünmeden balkondan atarım."

Göz kırpıyorum. "Um." Şaka yaptığına gerçekten inanmak istiyorum ama yüz ifadesi son derece ciddi. "Onunla uğraşmayacağım." Sanki bunu yaparsam anlaşmamızı ihlal etme riski varmış gibi. Sanki *yapabilirmişim* gibi.

Ursa kaşlarını kaldırır. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, evet. Defolun gidin buradan." Monica bize sallıyor.

Ursa düğmeye basıp kapılar kapanana kadar bizi asansöre kadar takip etmediğini fark etmiyorum. İşte o zaman sinirlerim tepeme çıkmaya başlıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve göğüs kafesime çarpıyor. Bu kadının merhametine kalmış durumdayım ve ne isterse yapmaya ve bana istediği her şeye katlanmaya hazır olmalıyım. Basitçe hayatta kalmalıyım.

Korkuyorum. Ama sadece korkmuyorum.

Tırnaklarını tenimde gezdirme düşüncesi mi? Onu o elbiseden soyunurken izlemeyi ve altında ne olduğunu ya da olmadığını görmeyi? Onu öpmek ve açılmış kalçalarının önünde diz çökmek...

Titriyorum.

Hayır, sadece korkmuyorum. Hatta öncelikle korkmuyorum.

Olmalıyım. Ursa'yı istemek şimdiye kadar yaptığım en kötü hata olabilir, ama ona olan çekimime engel olamıyorum.

Kapılar açıldı ve o dışarı çıktı. Takip ediyorum ama kısa duruyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum. Minimalist ve şık bir şey belki. Şu sıralar moda bu ve Olympus'ta parası olan herkes bu akıma kapılmış gibi görünüyor.

Ursa'nın çatı katı bir ev gibi hissettiriyor. Ön kapı, soğuk gri mermer zeminlerin üzerinde kalın desenli mavi bir halı bulunan lüks bir oturma odasına açılıyor. Kanepeler mavi ve gri desenli yastıklarla daha soluk bir gri renktedir. Bir duvarda beyaz taştan büyük bir şömine, karşı köşede ise aldatıcı bir şekilde narin bir çeşme uzanıyor.

neredeyse tavana kadar. Pencereler, kapının karşısındaki duvarın genişliği boyunca uzanarak şehre bakıyor. Oldukça rahat.

Ursa bir elini kalçasına koyup bana bakıyor. "Soyun."

"Affedersiniz?" Neden burada olduğumu, önümüzdeki yedi günün neler getireceğini hatırlamadan önce soru bitti.

"Soyun, Zurielle. Ben sana dur diyene kadar birbiri ardına soyun."

Hiç düşünmeden elbisemin arkasına uzanıyorum, sesindeki emre yeniden tepki veriyorum. Bunu sorguluyor olmalıydım, hâlâ cevap bekliyor olmalıydım ama itaat *etmek istiyorum*. Yine de... Elbisemin üst kısmını açıyorum ve duraklıyorum. "Alaric'le arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Ursa'nın kırmızı dudakları kıvrılıyor. "Öyleyiz."

"Seninle yedi günlük seks yapmamızı sorun etmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Kendimi bir yabancıya verirken sorun yoktu. Ursa teknik olarak bir yabancı ama sadece benim için. Alaric onu tanıyor. Onu en kutsal anlamda *tanıyor*.

"Alaric Carver City'de işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor." Eski düşüncesi değişmiyor. "Seks sadece sekstir, ta ki seks olmayana kadar."

Kaşlarımı çattım. "Bu hiç mantıklı değil." "Elbise, Zurielle."

Onu bırakıyorum ve ayaklarıma doğru çırpınmasına izin veriyorum. Sahnede bundan daha çıplaktım ama Ursa beni seyrederken nefesimi tutmaktan kendimi alamıyorum. Beni başımın üstünden vücudumun uzunluğuna doğru inceliyor, aynı yolu yukarı doğru izlemeden önce ayaklarımda duraklıyor. Tekrar yüzüme ulaştığında titriyordum.

Dudaklarını yalıyor. "Her şey sırayla. Herkül sana güvenli kelimelerin nasıl çalıştığını anlattı mı?"

İstemediğim bir şey olduğunda acil durum emniyetini sağlayan bir kelime. "Hayır" ın gerçekten "hayır" anlamına gelmediği oyunlarda bile her şeyi durdurmanın bir yolu. Birine tek bir sözüne sadık kalması için güvenmek garip ve neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor ama Ursa'nın cevabı beklerkenki ifadesi son derece ciddi. "Evet, bunu bana söyledi."

"Bir tane seç. Gündelik konuşmalarınızda kazara kullanmayacağınız bir şey."

Sertçe yutkunuyorum, tüm bu durum aniden çok daha gerçek hale geliyor. "Kasırga."

Ursa bir an beni düşündü ve başını salladı. "Çok iyi. Aurora ile sahnede olmak hoşuna gitti mi?"

. "Sanırım bunu herkes ."

"Bu bir cevap değil." Parmaklarını şıklattı. "Diz çok."

İtaat ediyorum. Halı dizlerimi yastıklıyor, oda dönüyor gibi görünse de zemin beni yakalıyor. Çok *katı*. Garip bir düşünce ama Ursa'ya bakarken elimde değil. Hayattan daha büyük görünüyor, sözlerle ve eylemlerle tapınılacak bir tanrıça. Ona tapmak istiyorum.

"Aurora ile sahnede olmak hoşuna gitti mi?" diye tekrar soruyor.

Bu sefer soruyu geçiştirmeye çalışmadım. "Evet. Bana dokunmasına bayıldım. Kulağıma herkesin bundan zevk aldığını fısıldamasına bayıldım ve klitorisimi okşamasına gerçekten bayıldım. Daha fazlasını istedim."

Başını sallıyor ve elbisesinin etekleri dizlerime değene kadar yaklaşıyor. Ursa parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, beni çok masum bir şekilde okşuyor. Hâlâ titriyorum, anlamadığım bir şeyin eşiğinde duruyorum. Bu bir zevk, evet, ama bunun ötesinde bir şey. Ayaklarının dibinde diz çökmek, şu anda vereceği her emre itaat edeceğimi bilmek, bana dokunması... Hepsi nefesimi kesen bir ihtiyaçta birleşiyor. "Lütfen."

"Lütfen ne?" Sesi hâlâ sıcak ve davetkâr, karanlık gözlerindeki bakışla tamamen zıt. Bu zıtlığın neden göğsümü -aşağıya- çektiğini bilmiyorum ama çekiyor.

Sıcaklığı istiyorum.

Isırmak istiyorum.

Hepsini istiyorum.

"Hissediyorum..." Kelimelere nasıl döküleceğinden emin değilim.

"İhtiyacım var."

"Ah." Saçlarımı yumruğuna doluyor ve sertçe çekiştiriyor. Ben soluğumu tutarken o da soluyor, sanki yüzlerimiz arasındaki mesafeye rağmen dudaklarımdaki sesin tadını alabiliyor. Saçlarımdan tutarak beni ayağa kaldırıyor. Biraz acıyor ama acı başıma komik bir şey yapıyor. Süzülüyor ve ılık, ılık, ılık hissediyorum, nabzım titreyene kadar amımda .

Ursa beni serbest bırakıyor. "Her şeyi çıkar. Bir milyon dolarımın ne satın aldığını görmek istiyorum."

Bir milyon dolar.

Benim için *bir milyon dolar* ödedi. Ya da, daha büyük olasılıkla, tür intikam için, ama bana tatmak üzere olduğu bir tatlıymışım gibi bakarken bunu hatırlamak zor. Sütyenimi açmak için birkaç deneme yapmam gerekti, hatta fötr şapkamın kopçalarını açmam daha da uzun sürdü.

Korse. K lotumu bacaklar mdan aşağı indirdiğimde dönüp uzaklaşıyor.
Duraksadım. "Um?"

"Dur dedim mi?" Bana bakmıyor.

"Hayır."

"Hayır, Hanımefendi," diye düzeltiyor.

"Hayır, Hanımefendi." Topuklarının koridorda çıkardığı tıkırtıları dinliyorum ve soyunmaya devam ediyorum. Jartiyer kemerini ve baldırları sıyııp atmak cazip geliyor ama önce onları çözüp düzgünce çıkarmak için kendimi zorluyorum. Elinde bir kadeh kırmızı Őarapla yeniden ortaya çıktığında son çorabı da çıkarıyorum.

Ursa etrafımda yavaŐa dönerken hiçbir Şey söylemiyor ama bakışlarını çıplak tenimde *hissede biliyorum*. Ne kadar eksik olduğumun acı verici bir Şekilde farkındayım. O g r, kıvrımlarla dolu ve en seksi Şekillerde yumuşak. Onunla kıyaslandığında ben bir fasulyeyim, dar kalçaları ve küçük göğüslerim var. Başa bir vücudu hiç o an arkamdayken istediğim kadar istememiştim.

En azından sonunda önümde durana ve gözlerindeki açlığı tekrar görene kadar. Sanki önce hangi par amı yutmak istediğine karar veremiyormuŐ gibi. " ok güzelsin."

" ok güzelsin," geveledim.

"Biliyorum." Őarabını yavaŐa yudumlar. "Kanepeye otur. Bacaklarını a ."

Tökezleyerek kanepeye gidiyorum ve ortadaki mindere oturuyorum. O da beni takip ediyor ve önümdeki ağır mermer sehpanın üzerine t n yor. Duraksıyorum ama sonunda bacaklarımı santim santim açıyorum, ta ki ısınmıŐ etime karşı serin havayı hissedinceye kadar. Vücudumun geri kalanını incelediği gibi beni de incelerken dizlerimi kapamamak için her Şeyimi veriyorum.

Şaraptan yavaŐa bir yudum daha. " ok ıslaksın, küçük Zurielle."

"Zuri," diye fısıldıyorum. Ursa kaşlarını kaldıınca açıklıyorum.

"Arkadaşlarım bana Zuri der."

"Biz arkadaş değiliz." Neredeyse kibarca söylüyor. "Seni o kadar çok boŐalana kadar becereceğim ki, Tanrı'yı düŐündüđünde benim yüzümü göreceksin. Ama biz arkadaş değiliz ve asla olmayacağız."

Nefesimi tam olarak tutamıyorum. "Oh."

"Şimdi sana dokunacağım." Cevap vermemi beklemeden bir elini kalçamda gezdiriyor ve başparmağıyla amımı ayırıyor. " ok ıslak ve pembe. Sanırım dizlerinin üzerinde olmayı seviyorsun."

"I-"

"Ben sana izin verene kadar konuşmayacaksın." Parmaklarıyla yavaşça keşfetmeye devam ederken, başparmağını klitorisimin üzerinde nazıkçe dolaştırırken cümle dalgınca çıkıyor. "Konuşmayacaksın, hareket etmeyeceksin ve boşalmayacaksın. Beni anlıyor musun, küçük Zurielle?" Bakışları yüzüme kaydı. "Cevap verebilirsin."

Şimdi gerçekten nefesim kesildi. Birkaç kısa kelimeyle karanlık arzularımın tam kalbine nasıl saldırabilir? "Evet, Sahibem."

Şarabından bir yudum daha aldı ve kadehi bir kenara koydu. "Bir daha konuşursan, gelmek için benden izin isteyeceksin." Parmaklarını hafifçe kalçalarımın doğru sürüklüyor ve sonra beni kanepenin en ucuna çekiyor, bacaklarım onunkilerin iki yanında. "Daha iyi." Ellerimi tutuyor ve uyluklarımın arkasına götürüyor, bacaklarımı yukarı ve dışarı çekerek beni saklanamayacak bir şekilde ortaya çıkarıyor. "Aynen böyle tut."

Rahatsız edici ve utanç verici ama amıma dokunmaya devam ederken her ikisini de unutuyorum. Beni keşfederken parmaklarının yavaş vuruşları, klitorisimi daire içine alıyor, girişimi izliyor, başparmağını kıcıma bastırmak için aşağı dalıyor. Sonuncusunda sırıyorum, ama sonra kendimi hareketsiz kalmaya zorlarken titriyorum. Ursa içime girmiyor ama beni izliyor, her tepkimi katalogluyor.

Bir elini karnımın alt kısmına bastırıyor ve klitorisimle oynamaya devam ederken beni tamamen sabit tutuyor. "Ne kadar istekli olduğuna bak. Aşk için kendini sattın ve parmaklarım için o kadar ıslaksın ki, daha fazlasına ihtiyaç duymaktan neredeyse titriyorsun." Dudaklarını yalıyor. "Ağzım için yalvarır mıydın, merak ediyorum?"

Aşağılanma ve utanç beni kamçılıyor, ama bir şekilde daha büyük bir arzuyla birleşiyorlar. Birdenbire onun ağzı için yalvaracağımdan emin oldum. Dudaklarımı sertçe birbirine bastırıyorum, itaat etmeye ve kelimeleri içimde tutmaya kararlıyım. O yanılıyor. Yanılıyor olmalı. Alaric'i seviyorum. Vücudum şu anda onun ustaca dokunuşu altında kafası karışmış olabilir ama bu sadece seks. Hiçbir anlamı yok.

Hiçbir anlamı olamaz.

"Çok sadakatsizsin, küçük Zurielle. Küçük bir sürtük." Yavaşça gülümsüyor. "Ağzımı ister misin? Cevap verebilirsin." Onu yalanlamak için ağzımı açıyorum ama yalanımı söyleyemeden sözümü kesiyor. "Eğer konuşacaksan, bunu dürüstçe yap."

İstemiyorum. Yedi günün henüz bir saatindeyiz ve ben şimdiden taş gibi olduğunu düşündüğüm çizgilerde dans etmeye başladım. Ben

Ama Ursa beni aktif bir katılımcı olmaya zorluyor, hem söz hem de eylemle ihanetime zorluyor.

Yine de yalan söyleyemem.

"Evet." Sesim başka biri gibi çıkıyor, muhtaç ve çaresiz, kırılmanın eşiğinde biri gibi. "Evet, Hanımefendi, ağzınızı istiyorum."

"Çok hevesli," diye mırıldanıyor, bakışları beni okşamayı bırakmadığı yere geri dönüyor. "Sanırım küçük bir aperiatifin zararı olmaz."

Kelimelerin bir anlamı yok, ama sonra dilini üzerimde gezdirmek için aşağı doğru eğildiğinde, bacakları kalçalarımaya kayarken hiç önemi kalmıyor. En mahrem yerimdeki ağzı kaygan ve günahkâr; ona uzanmamak için parmaklarımı kalçalarımaya gömüyorum. Çok iyi hissettiriyor, hayal edebileceğimden çok daha iyi. En sevdiği şeker tadıymışım gibi amımı yalıyor, sanki her santimimi tatmak istiyormuş gibi.

Zevk beni sarıyor, damarlarımda vızıldıyor ve beni ihtiyaçtan titretiyor. Bunun asla bitmesini istemiyorum ama şimdiden ona itaatsizlik etmenin eşiğinde olduğumun yıkıcı bir şekilde farkındayım. "Ursa," diye soluyorum. "Hanımefendi."

Başını zar zor kaldırıyor. "Mmm?"

"Gelebilir miyim?"

Koyu renk gözleri üzerimde geziniyor, alt dudağıma yerleşmeden önce göğüslerimde duraklıyor. Sessiz kalmaya çalışarak ısırdığım için acıyor. "Evet." Sonra başını eğiyor ve beni yemeye devam ediyor.

Ayak parmaklarım zevkten kıvrılıyor, oda dönüyor.

Çok yaklaştım.

Uzaktan gelen yabancı bir sesi zar zor algılıyorum. Zevkime çok odaklanmış durumdayım. Ursa klitorisimi sertçe emiyor ve sonra orgazm oluyorum, orgazm sırtımı eğiyor ve dudaklarımdan bir çığlık çıkarıyor. Gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum, karanlık, kirli bir yanımla onun ağzından amıma bulaşan kırmızı ruju seviyor. Geçici olmasına rağmen bana verdiği bir iz. Neden bu kadar ateşli olduğunu bilmiyorum, sadece durmasını istemiyorum.

Yapmıyor.

Ursa dilini içime sokarken asansörün kapıları kayarak açılıyor. Başımı kaldırıp göz kırpyorum, halüsinasyon gördüğümünden eminim. Alaric çatı katına girerken Ursa'nın ağzı üzerimde, kanepede yayılmış olmadığımdan *eminim*.

Kaybolmaması dışında. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ama o hâlâ orada, önündeki manzarayı incelerken yüz hatlarında şoka benzer bir beliriyor.

Sevdiğim adam başka bir kadının amımı yemesini izliyor.

Aman Tanrım, ben ne yaptım?

CHAPTER 9

URSA

Zurielle altımda ve ben onun amına gülümsüyorum. Gerçekten, bu çok kolaydı. Bu, başımı kaldırdığımda dudaklarımı yalamamı engellemiyor. Beklediğim ihaleyi kazanmak. Alaric'in ortaya çıkıp bizi bölmelerini bekliyordum. Zurielle'in duyarlılığından bu kadar keyif almayı beklemiyordum.

Şu anda bile, korku ve suçluluktan açılmış gözleriyle, hala sessiz ve kendini bana açık tutuyor. Hâlâ *itaat ediyor*.

Elimi karnının alt kısmına bastırıyorum, onu yerinde tutmak için olduğu kadar az önce yaşadığı orgazmdan kaynaklanan hoş küçük sarsıntıları hissetmek için. Ancak o zaman omzumun üzerinden Alaric'e bakıyorum.

Asansörün hemen içinde duruyor, herkese oynadığı Beyaz Atlı Prens'in her santimi gibi görünüyor. Gri pantolon, siyah düğme, dikkatsizce şekillendirilmiş siyah saçlar, rakish olmaktan sadece utangaç. Ve o gözler. Gözleriyle tanıdığım herkesten daha iyi yalan söyleyebiliyor. Şu anda boş bir sayfa gibi, benim önderlik etmemi bekliyor.

Haddini bilen erkekleri severim.

Boştaki elimin parmaklarını kıvırıyorum. "Buraya gel, sevgilim."

Şurada. Ses tonu ayarlandı. Artık yalan söylemesine gerek yok, gerçi Alaric'in kendi çıkarları dışında bir şey peşinde koşacağına güvenmek aptallık olur. Bu kasabadaki herkes bencil; o sadece bu konuda biraz daha açık sözlü. En azından bana karşı. Yeraltı Dünyası'nın diğer müşterileri onun bambaşka biri olduğunu düşünüyor.

Alaric yavaşça geçiyor, bakışları üzerimde geziniyor, ağzımın üzerinde duruyor ve sonra Zurielle'e benzer bir muamele yapıyor. Şüphesiz bir açıklama yapmak için ağzını açıyor ve ben ona bir bakış fırlatıyorum. Dudaklarını sıkıca kapatıyor, yüzünde perişan bir ifade var. Bunu yapmamalıydım.

o anlık itaatle ısındı. Gerçekten yapmamalıyım. Önemli değil. O çok *lezzetli* küçük bir çaylak.

Alaric bize ulaşıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Burada neyimiz varmış?"

"Sevgilim, kabalık ediyorsun. Rol yapmayı bırakabilirsin. O bu hafta benim. Artık geri dönüş yok." Geri dönmemize *izin vermeyeceğim*. Tıpkı onun bu işin aktif bir katılımcısı değilmiş gibi davranmaya devam etmesine izin vermeyeceğim gibi. Yavaş bir gülümsemeye izin veriyorum.

Dudakları titriyor. "O zaman sanırım kedi çantadan çıktı."

"Öyle." Çenemi kaldırıyorum. "Bana bir öpücük ver."

Alaric gerçekten görüldüğü gibi iyi bir adam olsaydı, ağzıma hızlı bir öpücük kondurur ve aceleyle geri çekilirdi. Ama değil. Hiçbir zaman da olmadı.

Çenemi kavırıyor ve sanki birbirimizi görmeyeli yıllar olmuş gibi, sanki yirmi dört saatten biraz fazla bir süre önce onun sikine binmiyormuşum gibi beni öpüyor. Ağzımın içini yalıyor ve hiç şüphem yok ki Zurielle'in tadının her zerresini iliklerine kadar emiyor. Kötü çocuk. Buna izin veriyorum, tıpkı üzerimde durmasına izin verdiğim gibi. Alaric beni histo- ry'si olan birinin tüm uzmanlığıyla öpüyor. Ama bu salt yetenekten daha fazlası. Ne kadar hesaplı olursa olsun, içinde kayboluyor. Beni de aynısını yapmaya teşvik ediyor.

Sonunda başını kaldırdığında, ona doğru eğilmemek için kendimi zor tutuyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Git ve Yeraltı Dünyası'nı üzerinden temizle. Artık özgürsün."

Dudaklarıma hızlı bir öpücük daha konduruyor ve Zurielle'e tek bir bakış bile atmadan uzaklaşıyor. Gözlerimi kısıyorum. Bu çok soğuktu. Hesaplı ve çıkarıcı olabilir ama Alaric'in geçmişindeki tüm o yara dokusunun altında bir kalbi var. Ve kalbi olan hiç kimse şu anda Zurielle'in yanaklarından süzülen yavaş gözyaşlarından etkilenmemiş olamaz. *Ben* bile onun pembe gözlüklü geleceğinin boşa akıp gidişini izlemekten kendimi alamıyorum.

Bu kadar soğuk davranmasının tek nedeni elini göstermekten kaçınmaktır. Onun

Suçluluk.

İlginç.

Bu bilgiyi daha sonra test etmek üzere bir kenara koyuyorum ve Zurielle'e geri dönüyorum. Ağladığında bile güzel. Tabii ki öyle. Sadece beni onunla oynamaya ikna etmek için yaratılmış canlı bir fantezi gibi. Triton'un kızı olmasaydı bile, sırf alt dudağının titremesi bile beni baştan çıkarırdı.

Yine de itaat ediyor.

Tırnaklarımla karnının alt kısmını hafifçe okşuyorum.
"Konuşabilirsin."

Nefesi titreyerek dışarı çıkıyor. "Sen ve Alaric..." "Mmm?" En iyisi şimdi çıkarmasına izin vermek.

"Birliktesiniz."

"Evet. Bir birlikteyiz." Ya da içinde bulunduğumuz koşullarda iki insanın birlikte olabileceği kadar. Zihnim, o artık özgür olduğuna göre *birlikte* olmanın nasıl bir şey olabileceğine çok yaklaştığında, her seferinde bir nitelik eklemekten kendimi alamıyorum. Benim Zurielle'i kullandığım kadar onun da beni kullanıyor olması tamamen mümkün. Bunu sadece zaman gösterecek ve ben de bu süre zarfında onu olduğundan daha yakına getirecek kadar aptal değilim. Ya da Alaric'e aşık olduğunu düşünen bu kadına bakarken kendime böyle söylüyorum. Ben o kadar saf değilim. Gerçekten değilim.

O kocaman gözlerini bana kırıştırtıyor. "Beni *kandırdın*."

Saf olabilir ama noktaları çabucak birleştirecek kadar zeki. Güzel. Yine de bu işi biraz daha uzatma eğilimindeyim. "Yaptık mı?"

"Onu Olimpos'a benim için mi gönderdin?" Kadın başını sallıyor.
"Tabii ki sen gönderdin. Tanrım, ne kadar *aptalım*."

"Bu kadar yeter." Ellerini hala kalçalarını tuttukları yere vuruyorum. "Senden daha iyi oynadılar, sevgilim. Ne bir eksik, ne bir fazla. Otur."

Bir damla gözyaşı daha yanaklarından aşağı süzülürken bile hâlâ itaatkâr bir şekilde oturuyor. Hiç bu kız kadar özgürce ağlamış ? Hayır. Asla. Duyguların ön plana çıkmasının bir yeri ve zamanı vardır ama bunlar asla ve asla seyircilerin önünde olmaz. Bütün bir bölgenin lideri olmasam bile, ben Siyah bir kadını. Başkalarının önünde aşırı duygulara kapılmak asla istediğim sonucu vermeyecektir. Dünyaya verecek bir yüz yaratmak daha iyi. Sahip olduğum zayıflığı sadece bu anlarla sınırliyorum ve o zaman bile sık sık kaçmalarına izin vermiyorum. Bunu yapmak başarmak için çok çalıştığım her şeyi baltalayacağı zaman değil.

Zurielle belli ki benzer bir ders almamış ya da olumsuz sonuçları hissetmeyecek kadar korunmuş. Her iki durumda da, onun gözyaşlarından olması gerekenden çok daha fazla keyif alıyorum.

Öfkeyle yüzünü siliyor. "Oyun oynadığımızı bilmiyordum."

"Artık biliyorsun." Geri çekilmiyorum, ona alan bırakmıyorum. "Hayat bir oyundur, sevgilim. Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen, o kadar iyi vakit geçirirsin."

Gözlerini kısar. "Seni anlamıyorum. Aynı anda hem çok zalim hem de çok nazıksın."

"Biri diğerini olumsuzlamaz." En iyi zalimlik beklenmedik bir şekilde kırbaçlar, en tatlı nezaket çok keskin bir şekilde acıtabilir. İkisini birbirinin yerine kullanmayı öğrendim. *hoşuma* gidiyor. Dudaklarımı yalıyorum, Zurielle ve Alaric'in birleşiminin tadına bakıyorum. Sonucun neredeyse garanti olmasıyla birlikte, önümüzdeki yedi günün tadını çıkarmak için kendime izin verebilirim. "Keyfim yerinde, bu yüzden sana bir seçenek sunacağım, küçük Zurielle."

Dudağı hâlâ titriyor ama gözyaşlarını kontrol altına almayı başardı. "Ne seçeneği? Başka seçeneğim yok. Ben buradayım. Artık çok geç."

Kalçasına hafif bir şaplak atıyorum. "Dramatik olma. Güvenli sözün var ve buna saygı gösterilecek. Kullanmak istiyor musun?"

"Yapmalıyım." Bakışları Alaric'in kaybolduğu kapı aralığına kayıyor, ifadesi kasvetli.

Sessiz kalıyorum, bu işi halletmesine izin veriyorum. Eğer her şeyi iptal ederse, planlarım biraz sekteye uğrar ama parayı kaybeder. Dahası, *Alaric* borcunun geri kalanını ödeyecek parayı da kaybeder. Bu kararı vermek için çok yumuşak, yeterince öfkeli değil. Tek sorun onun da aynı sonuca varmasını beklemek.

Sonunda başını sallar. "Ne seçeneği?" diye tekrarlıyor.

"Bu gece seni becerebilirim." Ses tonumu kasıtlı olarak hafif, dilimi kaba tutuyorum. "Ya da Alaric seni sikebilir."

Uzun bir süre dudaklarını birbirine bastırıyor. "Peki bu geceden sonra?"

"Sevgilim, birbirimizden bıkana kadar o amcığa dokunacağım. Ve Alaric seni istiyor, bu yüzden o güzel küçük vücudunda tüm o hayal kırıklığına uğramış şehveti çalıştırana kadar seni ona verme eğilimindeyim. Bu pazarlığa açık değil. Bu gece var."

Zurielle kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Siz ikiniz..." Bu cümleyi bitirmek için olası seçenekleri gözden geçiriyor gibi görünüyor. "Çıkmak mı?"

"zevk alıyoruz. Üzerine etiket gibi bir şey koymadık." Bu kadar basit ve karmaşık. Ben bölge lideriyim. Düzenli olarak yatağımı paylaşan kişiye

Sonuç olarak güç. Bu yüzden dikkatli olmak zorundayım. Zurielle Alaric'in borcunu ödemedi önce, Alaric fiilen Hades'e aitti. Hades'in adamlarından biriyle *çıkma*, yakın çevreme bir casusun girmesine izin verdiğimi söylemek anlamına gelir ve bu affedilemez derecede zayıf ve aptalca olur.

Zayıf ve aptal bir bölge lideri, ödünç alınmış bir zamanda yaşayan kişidir.

Zurielle bundan memnun görünmüyor. "Ama o burada. Serbest kalması için bunu sen ayarladın."

"Sadece o da değil."

Başını iki yana sallıyor. "Sadece bu da değil, babamdan intikam almak için başka bir yol da bulabilirdin. Alaric yüzünden *bu* yolu seçtin."

Haksız değil, ama ben de onun iyiliği için o adamla olan uyumlu ilişkiyi deşme eğiliminde değilim. "Bilmen gereken tek şey, seni aramızda paylaşmaktan mutluluk duyduğumuz ve tam olarak bunu yapmayı planladığımız." Daha önce hiç yapmadığımız bir şey. Daha önce de çeşitli şekillerde grup oyunlarına katılmıştık ama bu farklı. Şu anda Yeraltı Dünyası'nda değiliz. İkisinin de üstündeyim. Önümüzdeki yedi gün sikişmek ve eğlenmek için. Sonra, bu küçük balığı serbest bırakacağız ve bizim için sırada ne olduğuna karar vereceğiz.

"Onu sevdiğimi sanıyordum." O kadar sessiz söylüyor ki, benim duymamı istediğini sanmıyorum.

Çok kötü. "Pek çok insan Alaric'e aşık olur. Bu onun özel bir yeteneği. Bunun için kendini üzme."

Zurielle başını sallıyor. "Nazik ve zalim."

"Bu bir hediye." Gülümsüyorum, ama bir sonraki kelimemi biraz ısırtıyorum. "Seç." "Onu istiyorum." Sanki gerçek ona acı veriyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "I yapmamalıyım. Ondan nefret etmeliyim ama de onu istemekten kendimi alamıyorum."

Ben de bundan şüphelenmiştim. "Pekâlâ." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Bu kız ne kadar zeki olursa olsun, Alaric hakkında hâlâ hayali fikirler besliyor. Biraz şans verilse, onun gerçekten de istediğini istediği zaman elde etme alışkanlığı olan bir adam yerine, bir şekilde bu duruma zorlanmış asil bir prens olduğuna kendini ikna edecektir. Hades'in anlaşması altında çalışmak bile Alaric için zor olmamıştı, Carver Şehri'ndeki güçlü oyuncular onu becermek, onunla oynamak ve onu şımartmak için sıraya girmişken. Özgür değildi ama daha keyifli bir kafes bulmak için çok uzaklara bakmak gerekirdi.

Zurielle elimi tutuyor ve ne kadar narin olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Sadece fiziksel olarak değil. Sert bir dokunuş, sert bir söz ve o buruşabilir.

Bana bir faydası .

Belki de bu yüzden başparmağımla bileğini okşuyor ve onu daha yakına çekiyorum. İtaatkârlara bebek gibi davranmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum ama yüzündeki şok olmuş ifade beni rahatsız ediyor. "Zurielle."

Bana göz kırpmıyor. "Evet, hanımefendi."

Tanrım, çok tatlı. Bu gece tur üstüne tur atmaktan ayakları üzerinde sallansa bile, hala ilk komutlarıma itaat ediyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu da sanmıyorum, bu da onu daha da zevkli kılıyor.

Boştaki elimle boğazını hafifçe yakalıyorum ve tırnaklarımın hassas tenine batmasına izin veriyorum. Anında gözlerini kapatıyor ve küçük bir nefesle dudaklarını aralıyor. Bu sesle amım sıkıştı. Korkmuyor. Hayır, onu şekilde tutmam benim *hoşuma* gittiği kadar onun da hoşuna gidiyor. Sesim niyetlendiğimden daha sert çıkıyor. "Önümüzdeki yedi gün boyunca bana aitsin. *Beni* memnun eden şeyi yaparım ve bu gece onun senin bakire amını sikmesini izlemek beni memnun ediyor. Ama hata yapma, bu *benim* emrimde. Anladın mı?"

Sertçe yutkunuyor, avucumda hissedebildiğim bir hareket. "Evet, Sahibem."

"Güzel. Başlayabiliriz."

CHAPTER 10

ALARIC

I Göğsümdeki ağır hissi başarılı bir şekilde etiketlemek neredeyse tüm düşümü aldı. Suçluluk. Kendimi suçlu hissediyorum. Başımı salladım ve suyu kapattım.

Ursa, her şey çoktan harekete geçmişken, *şimdi* ikinci kez düşündüğümü anladığında gülecek. Fikrimi değiştirme zamanı, Olympus'ta geçirdiğim haftalar boyunca Zuri'yle geçirdiğim sayısız saatin herhangi bir anıydı. Ya da Carver City'ye döndüğümden beri geçen aylar boyunca.

Ya da aklıma bir fikir geldi, dün onu umumi oyun odasında gördüğümde ona gerçeği söyleyebilirdim.

Ben yapmadım. Ben seçimimi yaptım ve şimdi bunun için suçluluk duymak sadece kendini şımartmaktır. Kararlarımın bedelini Zuri'ye ödettiğim için bir buçuk piçim ama fikrimi değiştirmek için artık çok geç. Gerçeği söylemek gerekirse, asla . *Nihayet*, nihayet güçlü adamların altından kurtuldum. Önce Triton. Sonra Hades. Artık hesap vereceğim tek kişi kendimim.

Ve Ursa.

Yatak odasının kapısının açıldığını duyduğumda hâlâ kurulanıyordum. Koyu mavi havluyu belime sarıyorum ve kapı çerçevesine yaslanmak için yürüyorum. Ursa her zamanki gibi çökmüş görünüyor, cömert kıvrımları dişlerimle çıkarmak istediğim baskılı bir elbiseye sarılmış. Zuri hâlâ çıplak, diğer kadının arkasına dolanıyor ve biraz şaşkın görünüyor.

Ursa önce beni gördü. Bakışları çıplak göğsümün üzerinde geziniyor ve lanet olsun, o tek bakışıyla verdiği sözler. Dizlerimin üzerine çökmek, bu kadının sahip olduğu saf hakimiyete yol vermek istiyorum. Başka bir gece olsa, bunu yapar ve mutlulukla ona doğru sürünürdüm. Ama bu gece bizimle ilgili değil. Tam olarak değil. Zuri orada dururken, Ursa'nın onu yalayarak çıkardığı orgazmdan dolayı hâlâ kızarmışken değil.

Ve eğer *bu* şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey değilse ne olayım. Bütün gece orada durup Ursa'nın Zuri'yi tekrar tekrar boşaltmasını izleyebilirdim. Eğer bir kıskançlık titreşimi varsa, buna alışkınım. Bu dünyada hiçbir şey tamamen *bana ait* değil. Bir ev değil. Bir mülk değil. Kesinlikle romantik bir eş değil.

Akıllıca çok daha fazla değer verdiğim Ursa bile gerçekte asla benim olmayacak. Onun olabilirim, ama bu hiç de aynı şey değil. Duvar üstüne duvarları var ve hayatının çoğunu kimsenin yaklaşmamasını sağlayarak geçirdi. Ben çoğundan daha yakınım, aramızda koruduğu mesafenin farkına varacak kadar yakınım, bu mesafe tarafından sokulacak kadar yakınım.

Hâlâ beni izliyor, kara gözlerinde bir eğlence titreşiyor. "Çok fazla düşünüyorsun, Alaric."

Kendimi omuz silkmeye zorluyorum. Dönüp duran düşüncelerimin önceliği almasına izin vermenin bir anlamı yok. Bu gece eylemle, aylarca süren planların sonuca ulaşmasıyla ilgili. Bunu mahvedecek kişi ben olmayacağım. "Bu bir alışkanlık."

"Hem de zavallı bir tane." Parmağını bana doğru uzatıyor, kırmızı tırnağı loş ışıktaki parlıyor. "Buraya gel, sevgilim. Gel de senin için aldığım hediyeye bak."

Bir şehvet şimşegi çakıyor üzerime. "Her zaman en iyi hediyeleri sen verirsin," diye mırıldanıyorum. Dikkatimi ondan ayırmıyor, bu sahnenin nasıl ilerleyeceğini okumaya çalışıyorum. Çünkü bu bir sahne. Yeraltı Dünyası'nda geçirdiğim süre boyunca hem Dominant hem de itaatkâr rollerini oynadım ama burada benim için tek bir rol var. Ursa'ya boyun eğmek. Belirlenmesi gereken tek şey bunun tadı.

Neyse ki o da grup oyunlarını en az kadar seviyor.

Ona dokunmadan hemen önce duruyorum ve o da uzanıp saçlarımın arasından geçiriyor. Böyle zamanlar beni hep şaşırtır. Ursa kadar büyük bir kişiliğe sahip ki, bazen benden on beş santim daha kısa olduğunu unutuyorum. Bana gülümsüyor, çoktan ufukta kaybolmuş Temmuz güneşinin altında duruyormuş gibi sıcak. "Hediyenle oynamak ister misin, Alaric?"

Omzunun üzerinden Zuri'ye bakma dürtüsüne direniyorum. Ursa beni bununla ayartıp elimden alacak kadar acımasız. acımasız olmasına *bayılıyorum*. "Hediyemle oynamamı ister misin?"

"Zeki çocuk." Saçımı çekiştiriyor ve geri adım atıyor. "Zurielle'e kaç gece dokunmadan bıraktın? Ona istediğin her şeyi yapmadan acı verici bir şekilde sertleşmiş bir horozla uzaklaştın mı?"

Kesin bir sayı vermek söz konusu bile olamaz. Ursa'nın sapkınlık yüzünden beni yine o kadar orgazmdan mahrum bırakması da muhtemel. Gülümsemeyi başarıyorum. "Birkaç taneden fazla."

Parmaklarını şıklatır. "Zurielle. Yatağın önünde dur. Hareket etme ya da konuşma."

Zuri'nin itiraz etmeden itaat etmesini izliyorum, o kadar tatlı bir şekilde boyun eğiyor ki ağzım sulanıyor. *Gerçekten de bir hediye.* İtaatkâr bir yapısı olduğundan şüpheleniyordum ama emin olamıyordum, hele de hiçbir şeyi takip edecek kadar yalnız değilken. Bunu yapmak tüm planı tehlikeye atacakken olmazdı. Ama şüphelenmek ve bunu eylem halinde görmek çok farklı iki şey.

Zuri bu koyu maviler ve siyahlarla dolu odada çok küçük görünüyor, kendini karanlığa kaptırmış bir min- now. Karşısına çıkan ilk avcı için bir ziyafet.

Ursa'nın beni iterek devasa yatağın kenarına oturtmasına izin veriyorum. Tırmanıp arkamda diz çöküyor ve omzumu kavırıyor. Dudakları kulağıma değiyor, sesi Zuri'ye ulaşacak kadar yüksek. "Bunu kaç kez hayal ettin? Onun çıplak ve ihtiyaçtan kızarmış halini?"

"Birkaç taneden fazla," diye tekrarlıyorum. Daha iyi bir adam olsaydım, buna bir son verirdim. Daha iyi bir adam olsaydım, bu masum kadın için yem rolü oynamazdım. Ama değilim. O burada ve ben onu istiyorum ve Ursa onu bana vermeyi teklif ediyor.

Yine de... "Güvenli kelime?"

"Lütfen. Bana bir parça kredi verin. Ben bir kötü adamım, canavar değil." Gülüyor, derin ve günahkâr. "Ona güvenli sözünü söyle, sevgilim. Alar- ic ona benim gibi saygı duyacaktır."

Zuri'nin küçük bedeni titriyor ve kocaman gözlerle bizi izliyor. "Kasırga."

"Aferin kızıma." Ursa omuzlarımı sıkıyor ve dudakları kulağıma değiyor. "Sen gelmeden önce onu açtığım için özür dilemeyeceğim. Karşı konulamayacak kadar lezzetli."

"Onu görmek hoşuma gitti," diye mırıldandım.

"Bana bir şey söyle." Omuzlarımı bir kez daha sıkıyor. "O acı dolu gecelerde, elini sikine doladığında ne düşündün? Bize tüm detayları anlat."

Bundan saklanmak yok. Yalan söylemek yok. Kendimin o versiyonunun gitmesine izin vermek neredeyse bir rahatlama. Dünya tarafından sikilen sahte masum. Boyumdan büyük işlere kalkıştım, evet, ama suçlayacak kimsem yok.

ama kendim. Beni buraya getiren seçimleri ben yaptım, yolun her adımında. Kötü olanları. İyi olanları. Hepsini.

Artık olduğumdan başka bir şeymişim gibi davranmak zorunda değilim. "Onun tatlı ağzının sikime sarıldığını düşündüm."

Ursa göğüslerini sırtıma bastırıyor ve bir onay mırıltısı çıkarıyor. "Ve?"

"Sadece sikimi emmesini değil. Ağzını sikmek istiyorum." Sesim kendi sesim gibi çıkmıyor. Zuri'ye bakmaktan kendimi alamıyorum, bir yanım onun şokundan zevk alıyor. Çünkü şu anda bana gösterdiği tek şey şok değil. Sıcak bej teni kızarmış ve nefesi artık daha hızlı geliyor. "Onu becermek istiyorum."

"Biliyorum." Ellerini kollarımdan aşağı indirip tekrar yukarı kaldırıyor. "Yaklaş, küçük Zurielle."

Zuri birkaç tereddütlü adım atıyor, sonunda dizleri neredeyse benimkilere değecek şekilde duruyor. Onu, küçük göğüslerini, kalçalarının kıvrımlarını, Ursa'nın rujunun izlerini taşıyan çıplak amını seyrediyorum. Sonunda kendimi onun gözlerine bıraktım. Bekliyorum... Kahretsin, bilmiyorum.

Orada, karanlık derinliklerde kalan bir acı var, ama o da benim onu incelediğim kadar dikkatle bana bakıyor, bakışları göğsümde ve aletimin kalçalarımın etrafındaki havluya baskı yaptığı yere kadar iniyor. Zuri dudaklarını yalıyor ve ben neredeyse hırlıyorum.

"Sanırım küçük sevgilimizin kendine ait bir itirafı var." Ursa omzumdaki bir şeytan kadar baştan çıkarıcı. "Alaric'imizi düşünürken kendine dokundun mu?"

Zuri'nin yüzü kıpkırmızı olur. Ağzını açar ama duraklar ve Ursa'ya bakar.

"Sen bir *zevksin*." Ursa sadece onun içindeyken duyduğum hoş bir mırıltı çıkarıyor. "Sana doğrudan bir soru sorduğumda cevap verebilirsin."

"Evet." Kelime zar zor duyuluyor. Zuri boğazını temizliyor ve tekrar deniyor. "Evet, kendime dokundum."

"Çok dürüst. Çok tatlı." Ursa arkama yerleşiyor, kalçaları kalçalarımın her iki yanında, vücudu tamamen sırtıma yaslanmış durumda. Bu pozisyon elbisesinin yukarı kalkmasına neden oluyor ve çıplak dizlerini okşuyorum, dikkatimi önümüzde duran kadından tam olarak alamasam da teninin ne kadar yumuşak olduğunun tadını çıkarıyorum. Ursa kollarını bana dolamak için kayıyor, parmaklarını göğsümde gezdiriyor. "Ona dokun, Alaric. İstedğini biliyorsun."

. Gerçekten, gerçekten istiyorum.

Zuri'nin yüz ifadesini kontrol ediyorum ama özellikle dehşete düşmüş gibi görünmüyor. "Şimdi sana dokunacağım." Bugünlerde itaatkârlık oynadığım kadar Dom'luk oynamıyorum ama iletişim çok önemli. Özellikle de yeni bir . *Özellikle* de oturma odasındaki önceki sahne hariç, başka birini öpmekten fazlasını yapmamış bir bakireyle.

Zuri sarsak bir şekilde başını sallıyor ve nefesini tutmuş gibi görünüyor. Kalçalarını kavradığımda kendini destekliyor mu yoksa ihtiyaçtan mı titriyor anlayamıyorum. Bunu söyleyememekten nefret ediyorum. Ağzımı açıyorum ama Ursa benden davranıyor. "Ellerinin üzerindeki görüntüsü hoşuma gidiyor, sevgilim. İyi hissediyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyor. O kadar şiddetli titriyor , bacakları tutmazsa onu yakalamak zorunda kalabilirim. Kahretsin, aynı anda hem seksi hem de bunaltıcı.

"Daha fazlasını ister misin?" Ursa göğsümü okşamaya devam ediyor ama tüm sözleri Zuri için.

Sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi tereddüt ediyor ve sonunda başını sallıyor. "Evet, Hanımefendi."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söylemenin ne kadar kolay olduğunu görüyor musun, sevgilim?" Gülümsemesini hissetmek için yüzünü görmeme gerek yok. "Ona düzgünce dokun, Alaric."

Başparmaklarım göğüslerinin alt tarafına değene kadar ellerimi yanlarında gezdiriyorum. Zuri nefesini içine çekiyor ve ben neredeyse o anda boşalıyorum. "Siktir."

"Alaric." Ursa'nın sesinde bir uyarı notu, itaat etmesi için bir hatırlatma.

Zuri'yi kalçalarımın arasında durana kadar yaklaştırmak için hafif bir baskı uyguluyorum. Havlu şimdilik yaklaşmasını engelliyor ama öne doğru eğilip çakıllı meme uçlarından birini ağzıma alabileceğim kadar yakınımda. Bu kez yüksek sesle nefes alıyor ve elleri göğsüme doğru çırpınıyor. *Ursa'nın* ellerine.

Göğüslerini değiştiriyorum, inleyişinin tadını çıkarıyorum. Daha yeni başlamıştım. Bu kadın için aylardır bastırdığım bir şehvet var ve tek bir tat bile arzumu dindirmeye yetmiyor. Kafamı kaldırdığımda yüzünde acı dolu bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Şehvet, öfke ve incinmişlik. Canım yanıyor ama vicdanımı derinlere itiyorum. Başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramadı ve şu anda başımı belaya sokmak istediğim tek şey Zuri.

Ursa Zuri'nin ellerini bırakıyor ve parmaklarını diğer kadının karnında gezdirip amını avuçlamak için bana doğru uzanıyor. "Çok ıslak, Alaric." Parmaklarını geri çekiyor ve ben de parmaklarını aramıza alabilmesi için geri çekilmek zorunda kalıyorum. "Tadına bakmak ister misin?"

Ağzımı Zuri'nin her yerine sürmek istiyorum ama Ursa'yı zorlamaktan daha iyisini biliyorum. Muhtemelen inadına beni reddedecektir. Başka bir gece denemek eğlenceli olurdu. Bu gece, en iyi davranışımı sergilemeye kararlıyım. "Evet, Hanımefendi."

"Bir şey istediğinde ne kadar kibar oluyorsun." Gülüyor ve parmaklarını dudaklarıma dokunduruyor. Onları derinlemesine emiyorum, dilimi üzerinde gezdiriyorum ve Zuri'nin tadını içime çekiyorum. "Güzel, değil mi?" Parmaklarını geri çekiyor.

"Evet," diyorum.

Elini Zuri'nin göğsüne bastırıyor ve onu bir adım geriye itiyor. "Dizlerinin üzerine çök, Alaric."

Yataktan kayıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Geçmişte diz çöktüğüm ve bundan rahatsız olduğum insanlar oldu ama Ursa'nın yanında nefes almak kadar doğal geliyor. O emrediyor, ben itaat ediyorum. Bu kadar basit. Bu teslimiyette özgürlük var, bizi olmamız yere götürmesi için ona güvenmekte özgürlük var. Yatak odasının dışında ona tamamen güveniyor muyum bilmiyorum ama burada? O benim sahibem, kraliçem, tanrıçam.

"Onun arkasında." Az önce boşalttığım pozisyonu almak için hareket ediyor, yatağın kenarına oturuyor. Ursa, diğer kadın belinden eğilip başını Ursa'nın kucağına koyana kadar Zuri'nin ellerini çekiştiriyor. Bu pozisyon onun kışını havada bırakıyor ve ben onun arkasında diz çökmek için hareket ettiğimde, güzel pembe amı tam olarak sergileniyor.

"Naz yapma, sevgilim. Tadına bak." Ursa, sanki aşçısının hazırladığı bir yemeği tatmam için beni davet ediyormuş gibi asil bir sesle konuşuyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Sanırım yapacağım." Ellerimi Zuri'nin bacaklarında gezdiriyorum ve duruşunu genişletmesi için onu teşvik ediyorum. Yavaş gitmeliyim, bir şeyler yapmalıyım, ama bu kadar uzun süre reddedildikten sonra onu bu kadar yakınımda görmek...

Dilimi amının üzerinde gezdirmeye başladığımda kontrolümü kaybettim. Kalçalarını kavrayıp ağzıma doğru geri çekiyorum. Zuri'nin haykırışının, Ursa'nın günahkâr kahkahasının belli belirsiz farkındayım ama umursamıyorum. Dilimde Zuri'nin tadı varken olmaz. Bacakları başımın iki yanında sallanırken değil.

Kahretsin, hiç durmak istemiyorum.

CHAPTER 11

ZURIELLE

Alaric'in ağzı Ursa'nınkinden tamamen farklı hissediyorum. O alay etti ve tattı. O... ziyafet çekiyor. Bunun için başka bir kelime bilmiyorum. Her sahiplenici darbesi

Diliyle beni daha sıkı sarıyor, kıvranmaya çalışsam da iri elleriyle beni yerimde tutuyor.

Alt yarımı hareket ettiremiyorum ama geri hareket ettirebiliyorum.

Yüzümü Ursa'nın kalçalarına sürtüyorum ve kalçalarına yapışıyorum. Arzu, tenim için çok büyük hissedene kadar artıyor ve artıyor. "Lütfen."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, Alaric'in kalçalarımı kavrayışındaki sertliğe karşı yıkıcı bir yumuşaklıkla. "Lütfen ne?"

Yüzümü tekrar kalçalarına sürtüyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum, sadece daha fazlasına ihtiyacım var. Ursa biraz geriye kayıyor ve bacaklarını açarak bana yer açıyor. Alaric'in dilini içime sokma hissiyle çılgına dönmüş bir halde, yalnızca içgüdülerimle uçuyorum. "Aman Tanrım."

Ursa saçımı sertçe çekiştiriyor. "Kurallarına uy, sevgilim. Yalvarmadığın ya da izin istemediğin sürece konuşma."

Sert bir şey yapmadığım sürece ona itaat edebileceğimden emin değilim. Onu elbisesinin ince kumaşından öpmeye başlamak istemiyorum ama bu ağzımı meşgul ediyor. Ve iyi hissettiriyor, neredeyse Alaric'in bana yaptığı kadar iyi.

Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum, elbisesini de yanıma alıyorum. İhtiyacım var, ihtiyacım var, ihtiyacım var. İyi olmak, onun basit emirlerine itaat etmek istiyorum. Ya da yumuşak kalçalarını öperken kendime böyle söylüyorum. Gülüşü beni ürpertiyor ve elbisesini yukarı çekerek belden aşağısını ortaya çıkarıyor. "Eğer bu kadar istekliysen, seni durdurmama izin verme."

Alaric yukarı doğru hareket ediyor, amımı yalıyor ve sonra... *Aman Tanrım*. Yüzümü Ursa'nın kalçalarının arasına sokuyorum ve iniltimi tenine bastırıyorum. , izin istemeliyim, ama o beni çekiştiriyor.

Saçlarımı tekrar okşuyor, beni amına götürüyor ve görünüşe bakılırsa sözcüklere hiç ihtiyacımız yok. Onun ilk tadına baktığımda inlememi durduramıyorum. Toprak gibi ve kaygan ve beni klitorisine doğru yönlendirirken, son direnişimi de bırakıyorum.

Bunun sonunda kendimden nefret edebilirim - bunun sonunda kendimden nefret *edeceğim* - ama bu durmak için çok iyi hissettiriyor.

Başka ne seçeneğim var ki?

Kontratı ben imzaladım. Anlaşma yaptım. Özlemeyeceğimden emin olduğum bir parçamı pazarlıkla verdim. Rıza gösterdim. Artık fikrimi değiştiremeyecek kadar ileri gittim.

Alaric'in parmakları aşağı kayarak kalçalarımı ve beni ona açık tutuyor. Arzu içimde gittikçe daha da sıkılaşıyor. Sınıra yaklaştıkça, Ursa'nın bana izin verdiği küçük parçayı tüketmek için daha da çaresiz oluyorum. Amına karşı inliyorum ve klitorisini sertçe emiyorum. Parmakları saçlarıma gömülüyor ve beni iliklerime kadar titreten kısık bir kahkaha atıyor. Kalçaları etrafımda sıkılaşıyor, her hareketi beni yerinde tutmak için tasarlanırken kalçaları ağzımın ritmini sürmek için yuvarlanıyor.

Kahretsin, Ursa'nın gelmesini sağladım.

Beni üzerinden çekmek için saçlarımı kullanıyor ve eğilip dudaklarıma şaşırtıcı derecede yumuşak bir öpücük konduruyor. Alaric'in dili yavaşlamış olsa da hâlâ uçurumun kenarındayım, sanki benimle alay ediyor, sanki beni geri dönüşü olmayan bir noktaya götürmeden önce Ursa'yı tatmin etmeyi bitirdiğimden emin olmak istiyor.

O rahat sahiplenici tavrıyla boğazımı sıkıyor. Avucunun hassas tenime bastırılması, tırnaklarının batması hissinin neden sakinleştirdiğini anlamıyorum. Onun ap- provalinin varlığında, merak edecek kadar umursamıyorum. "Aferin kızıma." Boğazımı hafifçe sıkıyor ve beni geri itiyor. "Bunun için Alaric'in seni sikmeden önce saatlerce seninle dalga geçmesine izin vermeyeceğim."

Nefesimi tam olarak tutamıyorum. "Teşekkürler mi?"

"Bu bir ödül, evet." Beni elbisesini düzeltebileceği kadar geriye kaydırıyor. "Alaric, oynamayı bırak ve ona söz verdiğin orgazmı ."

Bana karşı homurdanıyor ve sonra klitorisimi devasa derecede iyi bir ritimle dillemeye başlıyor. İnliyorum ve parmakları boğazımı biraz daha sıkıyor. Aralarında sıkışıp kaldım, fırtınanın ortasındaki bir gemi parçası gibi. Ursa beni sabit tutuyor ama bunu rahatlatmak için yapmıyor. Beni tıpkı Alaric'in elleriyle yaptığı gibi iyice açığa çıkarıyor.

ağzımı, beni temel parçalarım kadar soyuyor. Ne bulacağını bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

Gözlerim kapanmaya başlıyor ve tırnaklarını bana batırıyor. "Ah ah. Gözlerini benden ayırma, sevgilim. Sana bu orgazmı yaşıyor olabilir ama bu benim emrimle olacak."

Açık artırma sırasında olduğu gibi neredeyse mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyor. İyi bir şey yapmadığımıza dair tek kanıt, orta kahverengi tenindeki hafif ter parıltısı ve rujunun aynı derecede hafif lekelenmesi. Aynı canlı kırmızı tonun izini bıraktığı yeri hatırlatması, Alaric'in zevki neredeyse acı verici bir şekilde sıkılaştırmaya yetiyor. Nefes alıyorum ve sonra boşalıyorum. Kıvranmaya çalışıyorum, ama beni hareketsiz tutuyorlar ve bir şekilde bu sadece zevkimi daha da artırıyor, daha uzun sürüyor.

Bacaklarım tutmuyor ve Alaric ile Ursa birlikte beni yatağa yatırıyorlar. Onların arasında olmak o kadar da iyi hissettirmemeli, şu anda bilerek açmadığım binlerce şey varken değil. Alaric'in *burada* olduğu gerçeği... *Beni kandırdığı* gerçeği... Gerçek sandığım pek çok şey aslında yalanmış.

Düşünceleri bir kenara itiyorum.

Kendime başka seçeneğim olmadığını, bu garip arafta yedi günüm olduğunu söylemek daha iyi. Kendimi razı *olmam gerektiğine* ikna etmek daha kolay.

İkisini de çok istediğimi itiraf etmekten daha kolay olan her şey, ulaşamayacağım bir yerde duran ihanette delikler açıyor. Alaric beni baştan çıkardı ve beni sevebileceğine inandırdı, oysa o sırada Ursa'nın ayaklarının dibinde diz çöküyordu. Bana *yalan söyledi*.

Ursa ve ben daha farklı olamazdık. Ben onun olduğu her şeyin sadece gölgesiyim. Bir hayalet. Yarım yamalak bir düşünce. Hayat, kişilik ve çekicilikle parlarken solmuş bir anı.

Ona sahipken beni isteyeceğine nasıl inanabilirdim ki? Ursa uzanıyor, mükemmel ve dokunulabilir görünüyor, Alaric iki yana açılmış kalçalarımın arasında diz çöküyor. Tek bir parmağını göğsümün ortasından aşağıya, sol göğsümün üzerinden geçirerek meme ucumun etrafında dolaştırıyor. "Hiç oyuncak kullandın mı, sevgilim?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, zihnim onun ne demek istediğini anlayamıyor. Neden bahsettiğini anladığımda öyle bir kızarıyorum ki, cildimin alev almaması bir mucize. "Hayır."

"Neden olmasın?"

Kıvrınmamak için mücadele etmek zorundayım. "Eve gizlice sokmak ya da bulunursa varlığını açıklamak zorunda kalmak istemedim." Bir keresinde, eski kız kardeşim Jael bana bir seks oyuncağı sokmayı teklif etmişti, ama ben birinin onu bulmasından çok korkmuştum. Babamın temizlikçilerden oluşan bir ekibi var ve eminim ki işlerinin yarısı bekâr kızlarının odalarında ne bulduklarını rapor etmek. Jael'in dildo gibi bir sırrı nasıl saklayabildiği bir muamma.

Alaric kaşlarını çatarak bana bakıyor ama Ursa, "Ve bana canavar diyorlar," diyor. Ona bakıyor. "Yavaşça. Canını yaktığında, bu bilerek olacak, dikkatsiz olduğumuz için değil."

Alaric tek bir parmağını içime soktuğunda hâlâ *bu* ifadenin şifresini çözmeye çalışıyorum. Bu saldırı beni yataktan kaldırıp kıvrınmama neden oldu, ancak bunun kaçmaya çalıştığımdan mı yoksa yaklaştırmaya çalıştığımdan mı olduğunu söyleyemiyorum.

Ursa anında boğazımı yakalıyor. "Rahatla." Alaric parmağını biraz daha derine bastırırken melodik sesi içime işliyor.

"O kadar sıkı ki," diye mırıldanıyor. Sesi neredeyse acı çekiyor gibi geliyor.

Ursa kıkırdar. "Onun güzel amını parmaklayan ilk kişi olduğunu bildiğin boşalmak üzere değilmişsin gibi davranma."

Beni yavaşça okşarken parmağının baskısı biraz hafıflıyor, gerginlik sıvıya dönüşüyor ve haşlıyor. "Oh."

"Bu iyi hissettiriyor mu, sevgilim?" Sesinde bir gülümseme var, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

"Evet, Sahibem." Her yutkunuşumda boğazım avucuna yapışıyor. Alaric'inki beni aya göndermekle tehdit etse bile, onun dokunuşu beni sabitliyor.

"Bir tane daha."

Bir an için benimle konuştuğunu sanıyorum ama sonra Alaric ikinci bir parmağını içime bastırıyor. Tıslayarak nefes alıyorum. Tam olarak acıtmıyor ama vücudumun hiç şu anki kadar farkında olmamıştım. Havluyu hâlâ beline sarmış durumda ama aletin izini açıkça görebiliyorum. İki parmaktan *çok* daha büyük.

Kendime yapmamamı söylesem bile, Alaric'e bakıyorum. Bunun benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir yabancı olduğunu önceden düşünmek yok, bunun beni fiziksel olanla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde incitmediğini iddia etmek yok.

Bana hiç şimdiki gibi bakmamıştı. Daha önce hep tatlı ve ölçülüydü, masmavi gözlerinde bir sıcaklık varsa bile dikkatle saklanmıştı. Ne kadar *güvende* olduğunu fark etmemiştim.

Kalçalarımın arasına diz çöktüğü, parmaklarının içime girdiği noktaya işkence çeker gibi baktığı bu an. Sanki kendini zorluyormuş gibi.

Sanki onu bana tecavüz etmekten alıkoyan tek şey yanımda yatan ve boş boş boğazımı okşayan kadınmış gibi.

Ursa, Alaric'in parmaklarıyla beni becermesini izliyor. "Gerçekten mi, sevgilim? Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Şüpheli bir şekilde hırlamaya benzer bir ses çıkarıyor ve bileğini büküyor. Birdenbire beni sadece parmaklarıyla sikmiyor. Beni geriyor. Beni keşfediyor. İçimde kemiklerimi eriten bir nokta buluyor ve okşuyor. Nefesim kesildi. "Oh, Tanrım."

"G noktayı yeni keşfettiği için buna izin veriyorum." Ursa serbest elini kaldırıyor ve parmaklarını Alaric'in ağzına bastırıyor. Onları derinlemesine emerken, ıslatırken beni izliyor ve sonra klitorisimi okşamak için elini bırakıyor. Yaptığı şey daha önce inanılmaz hissettiriyordu. Şimdi bedenimden çıkacakmışım gibi hissediyorum. İkisinin de elleri üzerimde.

Bu gece daha önce hiç olmadığım kadar sert orgazm oluyorum. Dalga bedenimi sarsıyor, sırtımı eğiyor, boynumu Ursa'nın avucuna öyle bir bastırıyor ki nefesim kesiliyor. Ya da nasıl nefes alacağımı hatırlayabilseydim kaybederdim. Sanırım hıçkırıyorum. Sanırım ölüyor olabilirim.

Alaric parmaklarını geri çekiyor, ama Ursa havludan kurtulup sikini yumruklarken amıma hafif alaycı vuruşlar yapmaya devam ediyor. Öne doğru eğilmeye başlıyor ama tereddüt ediyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Cevap vermem, nasıl konuşacağımı hatırlamam çok uzun sürdü. "Hayır."

Ursa gülerken bile uzun ve sert küfürler ediyor. "Prezervatifler komodin içinde."

Birkaç dakikalığına uzaklaşıyor ve sonra sadece Ursa ve ben kalıyoruz. Boynuma beni sakinleştiren ve aynı zamanda arzumu artıran o hafif sıkmalardan birini daha yapıyor ama yüz ifadesi düşünceli. "Kızlarını kilit altında tutmak için kudurduğunu biliyordum ama bu kadar ileri gittiğini bilmiyordum."

Burada bu pozisyondayken babam hakkında konuşmak istemiyorum ama ifadesinde tam olarak bir soru olmayan, dile getirilmemiş bir emir olduğunu da inkar edemiyorum. "O aşırı korumacıdır."

"Kontrolcü," diye nazıkçe düzeltiyor. "Neredeyse abu- sive denebilir. Sen bir yetişkinsin, Zurielle. Vücudundan sorumlu olan tek kişi sen olmalısın." Yavaşça gülümsüyor. "Ve önümüzdeki bir hafta boyunca ben."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ursa-" Ağzımı kapatıyorum. Sessiz olma emrini unutmuşum.

"Konuş."

Alaric elinde gümüş bir paketle yatağa geri tırmanıyor. Paketi yırtıp açmasını ve prezervatifi boyundan aşağı yuvarlamasını izliyorum. Ursa'nın beni okşamasından mı yoksa korku ve beklentinin iğrenç bir bileşiminden mi titrediğimi anlayamıyorum. "Sizden nefret etmeliyim. İkinizden de." Konuşmak istemiyordum ama bir kez konuştum mu, durmak imkânsızdı. "Sanırım ediyorum."

"Bununla yaşayabilirim." Aletini girişime dayıyor ve tek bir hamlede içime kayarken gözlerimin içine bakıyor.

. Bu çok fazla, o çok büyük, parmaklarından sonra bile çok yabancı bir his. Alt tarafım yanıyormuş gibi hissediyorum ve kaynaşmış sinirlerim bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyor.

Alaric ellerini kaburgalarımın iki yanına koymuş, hiç kıpırdamadan duruyor. Yüz ifadesi az öncekinden bin kat daha eziyetli. "Siktir."

Ursa'nın kısık kahkahası, içimdeki ağlama isteğine rağmen ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Klitorisime yavaşça bir daire çiziyor. "İlk vuruşta boşalarak kendini utandırma, sevgilim."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye .

Gülümsemesi aynı anda hem sıcak hem de acımasız. "Bunu senin için zorlaştırıyor muyum? Bunu her yaptığımda sikişinin etrafında kenetleniyor mu?" Yine klitorisimin etrafında dönüyor. Gerçekten de tüm vücudum tepki olarak geriliyor.

"Ursa."

İçimdeyken onun adını söylüyor.

Ursa'nın sesi hiç duymadığım kadar sert çıkıyor. "Sık onu. Yapmak istediğinin bu olduğunu biliyorsun, bencil çocuk. Zevkinin peşinden koş. Şimdi."

Alaric itaat etmeden önce komutu kaydetmek için ancak zamanım oluyor. İçimden neredeyse sonuna kadar çekip derinlere itiyor ve dudaklarımdan bir çığlık koparıyor. Bu çok fazla ama Ursa klitorisimi okşamaya devam ediyor ve bedenim ona uyum sağlamaya başlıyor. Hâlâ yanıyordum ama zevk acıyı hemen bastırmaya başlıyor. Belki de daha önceki orgazmlar yüzünden.

İçime öyle sert giriyor ki bedenim şiltenin hareket etmeye başlıyor. Ursa'nın boğazımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve Alaric kalçalarımı kavrayarak beni yerimde tutuyor. Beni tüketiyorlar. Elleri. Aleti. Beni becerirken birbirlerine bakışları. Nefret etmeliyim

buna kızmalı, içimde başka bir orgazmdan başka bir şey hissetmemeliydim.

Adam içime her girdiğinde, kadın klitorisimin etrafında her döndüğünde, elleri beni zorla yerimde tuttuğunda, başka, daha güçlü bir orgazma yaklaşıyorum.

"Kendini tutmayı bırak," diye emrediyor Ursa.

Bir an için benimle konuştuğunu sanıyorum ama sonra Alaric hızını artırıyor. Ellerini kığımın altına sıkıştırıyor ve kalçalarımı şilteden kaldırıp beni sikinin üzerine çekerek ileri doğru itiyor. Yemin ederim onu boğazımın arkasında hissedebiliyorum. Bir kere. İki kez. Üçüncü kez.

Dudaklarımdan yüksek bir ses çıkıyor ve sonra o kadar sert boşalıyorum ki, sanırım bayılıyorum. Alaric'in vuruşlarının yumuşaklığını kaybettiğini ve son bir kez daha içime girerken küfrettiğini hayal meyal fark ediyorum.

Dinginlik çöküyor.

Hâlâ içimde olan sikinin, ciğerlerime dolan nefesin ve Ursa'nın boğazımı kavrayışının acı verici bir şekilde farkındayım. Alaric sonunda içimden çıkıyor ve yataktan kalkıp hızla banyoya doğru yürüyor. Tavana bakıyorum. Bir şey söylemeli miyim? Şu anda söyleyecek sözüm yok. Bu durumun gerçekliği her seferinde bir dalga halinde içime işliyor.

Bu gece bekaretimi sattım.

Alaric bunu yapmam için beni kandırdı. Ursa her şeyi ayarladı.

Altı gece daha ona, onlara aitim.

Boğazımı serbest bırakıyor, ben de başlıyorum. Göğsüme dokunuyor. "Henüz değil." Banyoya girip kayboluyor ve birkaç saniye sonra elinde bir bezle geri geliyor. Bacaklarımın arasına bastırıldığında ırkiliyorum. Kendisinin nazık versiyonuna geri döndü, zalimliği koruyan sıcak gülümsemesine. "İyi iş çıkardın."

"Oraya uzandım ve onu aldım." Sertçe yutkundum. "Beni bencilce becermesini emrettin."

"Mmm. Yaptım." Beni silmeyi bitirdi ve oturmam için ısrar etti. "Daha merhametli olsaydım, iyileşmen için sana yarını verirdim, ama bu günlerin her biri bana ait ve bu nedenle onları tam kapasiteyle kullanacağım."

Ona bakıyorum ve ürperiyorum. Söylediklerini reddetmek, bana teklif ettiği şeylerin hiçbirini istemediğimi dürüstçe söyleyebilmek istiyorum. Bunun bir parçası olduğu için, aşağılanmama tanıklık ettiği için ondan nefret ediyorum. Ne tür bir insan tuzağa düşecek kadar aptal olur ve sonra

tekrar geri dönmeyi reddeder? Ne tür bir insan bakıcılarının dokunuşunu arzular?

GörünüŖe göre ben böyle .

CHAPTER 12

ALARIC

I Ursa gecenin geri kalanı için yaptığım planları birkaç kısa kelimeyle kestiğinde odaya ancak üç adım atabildim. "Zurielle'i yedek odaya götür.

yatak odasına götürün ve onu yerleştirin."

"Boş yatak odası mı?" Kısa kesiyorum. "Neden oraya gidiyor?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

Tartışmaya başlıyorum ama bir anlamı yok. Ursa bir emir verdi ve onun fikrini değiştirmeyeceğim, hele ki kafasında belli bir sahneyi canlandırırken. Zuri'yi becermek eğlenceliydi. *Gerçekten* eğlenceliydi. Ama Yeraltı Dünyası'ndan kurtulduğum ilk gece Ursa'nın önünde diz çökmek istiyorum. Dahası, Zuri'yle duygusal konuşmalar yapma düşüncesi, kendimi bir odun öğütücüsüne kafa üstü atmak kadar eğlenceli geliyor.

Tartışmak işe yaramaz, ama belki başka bir taktik işe yarar.

"Ursa. Hanımefendi." Ona en çekici gülümsememi veriyorum. "Bu gece size eşlik edebileceğimi düşündüm." Ben de *konusuruz* diye düşünmüştüm. Belki bu gece değil ama yakında.

Yataktan yavaşça kalkıyor. Normal insanlar aynı hareketleri yaparken garip görünürler ama Ursa'da bu saf bir zarafet ve ölümcül bir güç. Elbisesini düzeltiyor. "Alaric, gidip Zurielle ile boş yatak odasında uyuyabilirsin ya da dışarı çıkıp itaatsiz bir köpek yavrusu gibi balkonda uyuyabilirsin. Seçim senin, sevgilim."

Bir parçam onun sözlerinin tatlı zehrine tepki verirken bile çenemi sıkıyorum. Bu kadınla ilgili her şey beni kendine çekiyor: güzelliği, gücü, aldatıcı tatlı alçaklığı. Şu anda bile bu tehdit vücudumu geriyor.

Ama bu arzu soğuk gecede sadece beş dakika sürecek. Sonunda başımı salladım. "Onu şimdi alacağım, Hanımefendi."

"Aferin oğlum. Olayları benim göreceğini biliyordum." Bana doğru ilerliyor ve dudaklarına hafif bir öpücük konduruyor. "Bakım sonrası ile başla. Onun izin verdiği her şeyi yapabilirsin -senin sakinle amını sikkemek dışında. Anladın mı?"

Ona kaşlarını çatıyorum. Bunu anlamıyorum. *Bizim* oyunun sonu olmamız gerekiyordu ama o şimdi beni Zuri'ye veriyor. Ya da Zuri'yi bana veriyor, nasıl baktığına bağlı. Her iki durumda da denklem Ursa'yı içermiyor, ki bu da diğerlerinden daha çok arzuladığım tek bileşen.

Zuri'yi severim. . Ama o kadar tatlı ki, sert bir sözle onu yaralayacakmışım gibi hissediyorum. Tüm kalbini göğsüne sabitlemiş, sahte olsun ya da olmasın, ona en ufak bir nezaket gösteren ilk kişiye vermeye hazır. Onun yanında olmak beni suçlu hissettiriyor ve bundan nefret ediyorum.

"Anlıyor musun?"

"Evet," mırıldandım.

Ursa kıpırdamıyor, üzerine ölümcül bir durgunluk çöküyor. "Eğer ona zarar verirsen, bu benim hoşuma gitmez." Eğer Zuri'nin onun hakkında sanki orada değilmiş gibi konuşmamızla ilgili bir sorunu varsa, yataktaki yerinden tek kelime etmiyor. Ursa uzanıp çeneme hafif bir fiske vuruyor. "Git." Pazarlık yok. Pazarlık yok. Bir seçim yanılmasıyla basit bir emir.

Daha fazla tartışmanın anlamı yok. Beni dışarıda uyutmak konusunda blöf yapmıyor, ki bu farklı koşullarda beni eğlendirebilir. Bu gece olmaz. Her şey yüzeye bu kadar yakınken olmaz.

Zuri'ye dönüyorum. "Hadi gidelim."

Ursa'ya yaralı bir bakış atıyor ama titrediği belli olan bacaklarının üzerinde yataktan kalkıyor. Ben daha karar vermeden harekete geçiyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onu kollarıma alıyorum. Eğer burun üstü çakılırsa, onu yerden kazımak için daha fazla uğraşmam gerekecek. Ya da Ursa'nın odasından çıkıp koridorda yürürken kendime söylediğim şey buydu, birkaç gecedir tasmamı yeterince uzun süre kalabildiğim için benim olan boş yatak odasına.

Kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapatıyorum, tam da bu sırada Zuri onu taşıdığını fark ediyor. Kollarımda kıvranıyor. "Beni yere bırak."

"Kıçının üstüne düşmeden ayakta durabilir misin?"

Kaskatı kesildi. "Bu kadar *sık kafalı* olduğunu bilmiyordum."

Onu dikkatlice ayağa kaldırdım. "Beni hiç tanımadın." Ursa'nın yatak odasından kovulduğum ve bu konuşmaya zorlandığım için sinirliyim. Triton'dan intikam alma fikri bana ilk önerdiğinde iyi bir plan gibi gelmişti. Sonuçta Olympos'ta hiçbir gücümüz olmasa bile, o piçi birkaç kademe aşağı indirmenin bir yolu. Triton değerli kızlarından birine dokunmama izin vermeden önce beni öldürecekken Zuri'yle "kazara" tanışabilmek biraz zaman aldı ama hepsi intikam ve özgürlük uğrunaydı.

Odamda çırılçıplak ve dolaylı hâlâ kızarmış bir halde dururken bu plan şimdi çok uzak geliyor. Bunu aynı anda fark etmiş gibi görünüyor ve kendini örtmek için hareket ediyor. "Arkanı dön."

Bir kahkaha patlattım. "Zuri, Ursa'nın odasında ağzıma almadığım hiçbir şeyi örtbas etmiyorsun. Artık bakire değilken nazlı bakireyi oynamanın bir anlamı yok."

Tokatından kaçmaya bile çalışmadım. Tokadın şiddeti yüzümü yana çeviriyor ve yanağımda acı çiçekleri açıyor. Böyle lanet bir piç olduğum için hak ettiğimden fazlası değil.

Zuri'nin iri gözleri öfkeli ve ağzına kadar incinmişlik ve ihanetle dolu. "Benden özel bir şey almışsın gibi davranma. Bu sadece seks, Alaric. İster ilk, ister yüzüncü, ister bininci seferim olsun." Alt dudağı titriyor ama bunu bastırmak için bariz bir çaba sarf ediyor. "Ve bu hafta bittiğinde, seni ve Ursa'yı unutmak için ne kadar insan gerekiyorsa o kadarını becereceğim."

Kıskançlık dikenlerini içime batırıyor. Buna hakkım olmaması, onun benden kurtulmak istediği kadar benim de ondan kurtulmak istemem önemli değil. Bir adım öne çıkıyorum, bir parçam onun yerinde durmasından zevk alıyor. Birkaç ay önce bunu yapmazdı. Eğiliyorum. "Bu senin hatan, Zuri. Benden ve Ursa'dan daha iyi kimse yok. Carver City'de, Olympus'ta ve Sabine Vadisi'nde sevişsen bile teninde bizim izimizi hissedersin."

"Geceleri uyumak için kendine ne söylemen gerekiyorsa." Saçlarını geriye doğru düzeltiyor ve hâlâ çırılçıplak durmasına rağmen yavaş yavaş kendine . "Tecrübeli olmayabilirim ama ben bile tekniğinizin biraz çalışmaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim."

"Sikimin üzerine boşalırken şikayet etmiyordun."

Gözleri parlıyor. "Çünkü *Ursa* bana dokunuyordu."

İçimi sapkın bir neşe dolduruyor. Babasının evinde yaşarken benimle asla dişe diş mücadele edemezdi. Carver City'de birkaç gün geçirdikten sonra küçük Zuri büyük köpeklerle oynayabileceğini düşünüyor. Haklı bile olabilir.

Bu, bu gece ona haddini bildirmemi engellemeyecek. "Bana güvenli kelimeni söyle."

"Bunu yapmayacağız."

Geri adım atmam. "Güvenli sözün, Zuri."

Kısa bir süre durdu, sonunda dalga geçmediğimi anladı. "Kasırga." Sesinde biraz uysallık var ama Ursa'ya gösterdiği tatlı teslimiyetin yakınından bile geçmiyor. İleriye doğru bir adım atıyorum ve elini göğsüme koyarak beni durduruyor. "Senden *nefret ediyorum*, Alar- ic. Dünyadaki tüm seks bana yalan söylediğin, ihanet ettiğin ve benimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey yüzünden hayatımı mahvetmeye niyetli olduğun gerçeğini örtbas edemez."

"Haklısın." Kabul ettiğimde yaşadığı şokun tadını çıkarıyorum. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ben seni istiyorum. Bu yüzden seni alacağım. Tekrar."

"Önce izin istesen iyi olur. Bir köpek gibi balkonda uyumanın yasaklanmasını istemezsin." Ses tonundaki zehir beni daha da sevindiriyor. Ursa'ya bu çeliğin zerresini göstermedi ama bana veriyor. Benden nefret ettiği için olması önemli değil. Hoşuma gidiyor. Lanet olsun, aramızdaki kıvılcımları daha da alevlendiriyor.

Dudaklarım neredeyse kulağına değene kadar eğildim. "Bu gece sana yapabileceğim ve seni sikimin üzerinde tutmamı gerektirmeyen binlerce şey var."

"İlgilenmiyorum."

"Yalancı." Elimi göğsünün ortasından aşağıya, karnının üzerinden amını avuçlamak için kaydırıyorum. Dokunduğumda nefesi kesiliyor ve elleri pazılarımın üzerine geliyor. Onu nazıkçe, alaycı bir şekilde keşfediyorum. "İlgilenmeyen biri için çok ıslak hissediyorsun."

"Belki de *onu* düşünüyordumdur."

Ursa sihirdir ve eğer fedakârlık ve gölgelerle gelen bir sihirse, bu yüzden daha da bağımlılık yapar. Bununla birlikte, Zuri'nin arzusunu yüzüne vurmak ve burnunu sürtmek istememe neden olan kıskançlığı durduramıyorum. Ursa'nın büyüüne kapılmış olabilir ama Deniz Cadısı'yla tanışmadan önce Zuri *benimdi*.

Onu yatağa doğru itiyorum. Ursa'nın yatak odası bana denizin karanlık derinliklerini hatırlatırken, burası daha açık bir oda, bana yaklaşan bir fırtınayı düşündüren grilere ve tonlu mavilere doğru eğiliyor. Henüz gelmedi ama yakında gelecek.

Ya da belki fırtına içimdedir. Bazı günler hissediyorum, rüzgar, yağmur ve gök gürültüsü kemiklerimi titretecek kadar şiddetli. Bu hep böyleydi. Hiçbir şey yeterli değil. Her zaman ulaşamayacağım bir yerde istediğim bir şey var, ona hizmet edip etmediğime bakmaksızın. Bu yıkıcı açlığı hissetmediğim tek zaman seviştiğim ya da Ursa'nın ayaklarının dibinde diz çöktüğüm zamanlar.

Bu seçeneklerden biri bu gece benim için uygun değil. Diğerini yapmak zorunda kalacağım.

Zuri'nin amını hafifçe sıkıyorum. "Yatağa uzan ve bacaklarını aç."

Bana meydan okuyacakmış gibi bakıyor, ama o narin küçük inilti serbest kalana kadar onu okşamaya devam ediyorum. Zuri benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, bir başkasının ellerinde *-benim* ellerimde- gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu tadıyor. İçinde küçük bir sürtük var, çünkü göğsümü itip yatağa tırmanıyor ve emrettiğim gibi bacaklarını açıyor. "Onu düşüneneğim."

Sözleri beni ileri itiyor, onu yatağa takip ediyor ve kalçalarını kavrayarak daha da genişletiyorum. "Hayır, değilsin."

Zuri kollarını başının üzerine kaldırıyor ve vücudunu tamamen bana gösteriyor. Şu anda ne kadar seksi görüldüğünün farkında mı? Bu küçük savunmasızlığın ne kadar tatlı olduğunu? Bu, şu anda benden ne kadar nefret etse de en azından biraz olsun bana güvendiği anlamına geliyor. Ne kadar hedonist olursa olsun, Zuri tam bir aptal değil. Orgazm uğruna kendini tehlikeye atmaz.

Ama şu anda tam olarak bunu yapıyor.

Başparmaklarım amına değene kadar ellerimi kalçalarında gezdiriyorum. Onu ayırıyorum. "Bunu kabul ettiğin için aptal bir kızsın. Bu çatı katına geldin ve sana istediğimiz her şeyi yapabiliriz. *Ben* de sana istediğim her şeyi yapabilirim."

"Güvenli sözüm var."

"Mmm." Klitorisini fırçalıyorum. "Ve buna saygı duymamız için bize güveniyorsun.

Bazıları bunun sizin ne kadar aptal olduğunuzu kanıtladığını söyleyebilir."

Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve bana uzun uzun bakıyor. "Sözleşmeyi uygulayacak olanın Hades olduğunu biliyor musun?"

Bu mantıklı. Bununla nereye varmak istediğini görebiliyorum ama bunu kabul edemeyecek kadar inatçıyım. "Bunun bir anlamı olmalı mı?"

"Eğer anlaşma yerine getirilmezse, bu hem Ursa'nın hem de benim imzaladığımız sözleşmenin ihlali anlamına gelir." Gözleri ona dokunmamın zevkle biraz bulanık ama sesi net. "Anlaşmayı bozmanın cezası çok ağır Alaric. Eğer Hades Ursa'ya sırtını dönerse, diğer bölge liderlerinin de sırf onun girmek için dönme ihtimali çok yüksek. Yani, görüyorsun, ben korunuyorum. Pervasızca anlaşmalara atlamak yerine hayatında bir sözleşme okusaydın bunu bilirdin."

Bunu durdurmalıyım, bizi yavaşlatmalıyım. Duygusal istikrar için pek de ideal olmayan bir durumda ilk kez seks yaptı. Ama lanet olsun, kumda çizdiği çizgiye adım atmaktan kendimi alamıyorum. "Şimdi de taş mı atacağız, Zuri? Buraya gelirken bir planın varmış gibi davranma." İki parmağımı ona bastırıyorum.

O nefis inleme sesini çıkarıyor ama hâlâ bana bakıyor. "Kızmana gerek yok. İsteddiğini aldın. Bu yüzden o yüksek attan in, Alaric. Senin için iyi bir görüntü değil."

Öne doğru kayıyorum, parmaklarımla yavaşça sevişmeye devam ederken boştaki elimle omzunun üzerinden destek alıyorum. "Görünüşümü beğeniyorsun."

"Güzel bir yüz..." Nefesi biraz kesik kesik geliyor. "Bu bir şey ifade etmiyor. Seni tanımıyorum. Tanıdığımı sanmıştım ama yanılmışım." Aniden göğsümü itti. "Bunu yapamam. Bu şekilde olmaz."

"Zuri-"

"Kasırga."

Sözcükler aramızda fırtına öncesi sessizlik gibi dağılıyor. Ona bakıyorum, nefesim neredeyse kesiliyor. Ne zaman sert nefes almaya başladım? "Az önce güvendedin."

Zuri yavaşça benden uzaklaşıyor, sanki gerçekten duracağımdan emin değilmiş gibi. Bu, her şeyden çok, gerçekliğin bana çarpmasına neden oluyor. Ona her şeyi yapabileceğimi söyledim ve şimdi neye inanacağından emin değil. Ben inanılmaz bir pisliğim.

Geri çekilip ona alan açıyorum. "Özür dilerim."

"Hayır, yalan söylemiyorsun. Bana yalan söylemeyi bırak." Sırtını yatak başlığına dayadığında aramıza mesafe koymayı bırakıyor. "Lütfen git."

"Zuri-"

"Artık bana öyle hitap edemezsin! Sadece arkadaşlarım bana böyle seslenir." Güzel yüzünden bir damla gözyaşı süzülüyor, acısının bu tek kanıtı beni daha önce attığı tokattan daha çok etkiliyor. "Lütfen git."

Benden sonraki bakımı kabul etmiyor ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Ursa her şeyi çözmemiz için bize yol açtı. Belki de böyle biteceğini biliyordu, aramızda asla aşılması gereken bir uçurum açıldı. Ursa yarım kalmış işleri sevmez ve benim Zuri'ye karşı çelişkili duygularım da tam olarak bu. Kelimeler ne kadar zehirli olursa olsun, aramızda söylenmemiş hiçbir şey kalmamasını sağlamak tam da onun yapacağı bir şey olurdu.

O lanet olası suçluluk duygusu yine içimi sızlatıyor ama belli belirsiz bir acı gibi değil. Sanki boğazıma yapışmış gibi hissediyorum. Sertçe yutkunuyorum ama nefes yolumun kapalı olduğu hissini yok etmek için hiçbir şey yapmıyor. Önemli olan şeyleri hep berbat ediyorum. Sadece şu ana kadar Zuri'nin de bunların arasında olabileceğini fark etmemiştim.

Ve artık çok geç.

CHAPTER 13

URSA

I

Alaric'in odama dönmesi otuz dakika kadar sürüyor, kırbaçlanmış bir köpek gibi kapıdan içeri süzülüyor. Tereddüt ediyor, bakışları sıkıca ahşap zeminde.

"Beni ."

Bu ikisinin benim ayarlarımla ne kadar mükemmel oynadıklarına neredeyse güleceğim. Gerçekten çok basit. Onları bir çarpışma rotasına sokuyorum ve onlar da beklentilerimi yerine getirmekten büyük mutluluk duyuyorlar. "Sana bir emir verdim, sevgilim."

Kaşları alçalıyor, bu onu ihtiyat noktasını zorladığının ilk göstergesi. "Konuşmamız gerek."

Haksız değil ama Zurielle artık evimde olmayana kadar konuşmak bekleyebilir. Bu kadar bekledik; bir hafta daha beklemek azıcık sabır gerektirir. Bu *mantıklı*. Bu zor bir işi ertelemek değil. Ben sadece...

Bir iç çekişe karşı koyuyorum. Bir şeyleri ertelemek için motivasyonumun ne olduğu önemli değil. Şu anda odamda öfkeli bir Alaric var ve emirlerime rağmen hiçbir yere gitmiyor. Adam benimle olan etkileşimlerinin çoğunda itaatkâr olabilir ama yüzündeki inatçı ifadeye bir bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Eğer onu tekrar göndermeye çalışırsam, topuklarını sıkacak ve elimizde bir kavga olacak.

Bana doğru yaklaşıyor. Bakışlarıyla kıyafet değişikliğimi inceliyor, sonunda yüzüme gelmeden önce bornozumun derin V'sinde oyalanıyor. "Konuşmamız gerek," diye tekrarlıyor Alaric.

Hazır değilim. Bu konuşmanın çerçevesini belirlemiş değilim. Çok uzun zamandır ilk kez ne söyleyeceğinden emin değilim. "Konuş."

"Şimdi ne olacak?"

Hafifçe eğlenmiş maskemi yerinde tutmaya çalışarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Şimdi önümüzdeki yedi günü Zurielle'i becererek geçireceğiz."

Çenesi gerilir. "Kastettiğim bu değildi."

"Öyle değil mi?" Bir adım daha yaklaşıyorum. "İzin mi arıyorsun, bağış mı? Eğer ilkini istiyorsan, var. İkincisini istiyorsan, bir rahip bulabilirsin."

"O kadar basit değil."

"İşte bu kadar basit." Bu konuşmadan çoktan sıkıldım. Alaric cilalı dış görünüşünün altında güzel ve vahşi ama bu dünyada ona göz kulak olan biri olmadan hayatta kalabilecek kadar soğuk biri değil. O kadar şanslı ki Hades ona bir pazarlık teklif etti ve ardından Yeraltı Dünyası son birkaç yıldır onun bakıcısı oldu. Zurielle'in kendi isteğiyle bu duruma düşmesine izin verdiği için taşıdığı suçluluk duygusu gülünç.

Tabii...

Başımı yana eğip onu düşünüyorum. "Yalana inanmaya mı başladın, sevgilim?"

"Ne?" İfadesini kapatıyor, ki bu da başlı başına bir anlatım.

Ellerimi çıplak göğsünde gezdiriyorum. "Olimpos'ta onun Juliet'ine Romeo'yu oynayarak birkaç hafta geçirdin. Onun gözlerindeki yıldızlara yansıyan farklı bir versiyonunu görmeye başladın mı?" Omuzlarına uzanıyorum ve tırnaklarımı kollarında gezdiriyorum. "Gerçekten Beyaz Atlı Prens ya da en azından parlak zırhlı bir şövalye olduğun bir versiyon mu? *Onurlu* olduğun bir yer?"

Alaric bakışlarını kaçırır. "Ben daha iyi biliyorum."

"Evet, biliyorsun." Ellerini sıkacak kadar uzun süre parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve sonra kendimi geri adım atmaya zorluyorum. Başka ne olursam olayım, burada olmak istemeyen insanları bana bağlama işinde değilim. Uzun vadeli bir şekilde değil. Şimdi gitmesi ve ikimiz için de temiz bir ara vermesi daha iyi. "Eğer bunu kaldıramıyorsan, git. Aylarca çalıştıktan sonra bunun bir ödül olması gerekiyordu ama seni kızı becermeye zorlamayacağım."

"Ursa, kastettiğim bu değildi."

Bu sefer, iç çekişimi durduramıyorum. Alaric harika biri. Gerçekten öyle. Ama bazen onun suçluluk duygusundan kaçabilmesi için ev sahibi tarafını oynamak zorunda kalmaktan o kadar *yoruluyorum* ki. Bu noktaya kadar, o bir

eğlenceli bir ortak, ama bu tereddüt zaten şüphelendiğim şeyi kanıtıyor. Ona sırtımı dayayacak kadar güvenemiyorum. Hayal kırıklığım beni ele geçiriyor ve ses tonuma biraz öfke katıyor. "O zaman ne demek istedin?"

"Ben sadece..." Tereddüt ediyor. "Düşünmeyi bırakmam için yardımına ihtiyacım var."

Neye ihtiyacım olduğunu sormadığı için ona kızmamaya çalışıyorum. Bu ilişkide kuralları koyan benim ve kendimi tam olarak ifade edemediğim şeyleri tahmin etmesini beklemek adil değil. Yine de şu anda kendimi pek adil hissetmiyorum. Cezalandırılmak mı istiyor? İyi o zaman. "Diz çok."

Ağzı düzleşir. "Bu değil-"

"Dizlerinin üzerine çök, Alaric." Ses tonuma içgüdüsel olarak tepki vermesini sağlayacak kadar ısrırganlık katıyorum. Yumuşak bir hareketle diz çöküyor ve yere bakıyor çünkü *bana* bakmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçiriyorum. "İhtiyaçlarını karşılamak için bana geldin."

"Geceyi yatağında geçirmeme izin vermen için seni ikna edebileceğimi umarak sana geldim."

"Hayır." Yatağım sevişmek için iyi, ama geceleri benim sığınağım, zırhımı giyip dünyaya geri dönmeden önce duvarlarımı tamamen indirip biraz dinlenebileceğim bir yer. Eğer o kalırsa, *benim* ihtiyaçlarımı düşünemeyecek kadar kendi iç çatışmasına odaklanmışken dinlenmek diye bir şey olmayacak. "Bu gece o odaya geri dönüyorsun. Gitmeden önce dayak mı istersin yoksa sevişmek mi?"

Kasılıyor ve sonra nefes verirken rahatlıyor. "Bir dayak." Ben de bundan şüphelenmiştim. "Bana güvenli kelimeni söyle." "Denizkızı."

Yorgun ve sinirliyim ama bunu bir kenara itiyorum. Alaric'in suçluluk duygusunun onu ele geçirmesine izin vereceğini biliyordum.

Bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim ama insan güçlü bir pozisyondayken uyum sağlamayı öğreniyor. İyi bir dayak, en azından şimdilik, beslediği karmaşık duyguların bir kısmını temizleyecektir.

"Yatağın ayak ucunda dur. Yerini biliyorsun." Zarifçe ayağa kalkıyor ve dört direkli yatağın sütunlarından birine doğru ilerliyor. Kayış oradaki kumaşın içine ustaca gizlenmiş ama Alaric ve ben bunu daha önce de yapmıştık. Onu serbest bırakıyor ve ellerinin etrafına doluyor.

Bağlayacak kadar sıkılaşabilir, ama bunu seçiyor ve ona bazı fantezilere izin verirsem, bu onlardan biri değil. Bunu seçiyor. Bu. *Beni* seçiyorsun.

Gardırobumun yanındaki dolaba doğru yürüyorum ve oradaki seçenekleri gözden geçiriyorum. Ekinler ve çok çeşitli kırbaçlar ve hatta bir kırbaç,

Gerçi ikincisini pek sık kullanmıyorum. Dramatik ve gerçekten bir noktaya değiniyor ama düzenli kullanım için pratik değil. Sonunda en sevdiğim kırbaçlardan birinde karar kılıyorum, onu morartacak ama güzel cildini kesmeyecek ağır deri bir kırbaç.

Bu gece biraz uyuyabilmem için beni yoracak kadar ağır bir tane.

Alaric'e doğru yürüyorum, yatağımın yanında çıplak duruşunun tadını çıkarıyorum. Geniş omuzlarının kışına doğru nasıl bir V oluşturduğunu incelemek için zaman ayırıyorum. İri yarı biri değil ama vücudu üzerinde çok zaman harcıyor ve bu da belli oluyor.

Kırbacı sallıyorum, kolumu ve omzumu ısıtıyorum. Benim kadar iyi olmak çaba ve pratik gerektiriyor - çok fazla dayanıklılıktan bahsetmiyorum bile. Bunu asla itiraf etmeyeceğim ama Alaric'le düzenli olarak oynamaya başladığımdan beri üst beden gücüm üzerinde çalışmak zorunda kaldım. Aurora gibi birinden çok daha uzun ve sert bir dayağa dayanabilir, gerçi o da küçük bir acı sürtüğü.

Alaric'i tüm kolum ve omzum yanana ve soluk teni sabaha kadar işaretlerimi taşıyacağını vaat eden koyu bir pembeye dönüşene kadar dövüyorum. Destek için sütuna yaslanana ve vücudu gevşeyip uysallaşana kadar. İçindeki tüm suçluluk duygusunu yenene kadar, en azından şimdilik. O kadar yorulana kadar, neredeyse ayaklarımın üzerinde sallanacağım.

Kırbacı bir kenara fırlatıp sırtına bastırmak için yürüyorum ve temastan sonra tıslayarak verdiği nefesin tadını çıkarıyorum. "Daha iyi hissediyor musun, sevgilim?"

"Evet, Hanımefendi." Sesi hülyalı ve alçaktı.

Kızgınlığım çoktan geçti. Belki de buna ihtiyacımız vardı, hafta ciddiyetle başlamadan önce bir mihenk taşı. Bornozumu çözecek kadar geri çekiliyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Tekrar ona doğru bastırdığımda ten tene oluyoruz. Etrafına uzanıyorum ve sikini sert bulduğumda biraz gülüyorum. "Yatağa geç, Alaric."

Yavaş hareket ediyor, sanki gibi. Onu boş yatak odasına göndermeden önce dünyaya geri getirmem gerekecek. Sırt üstü uzanmasını bekliyorum ve sonra kalçalarına oturmak için yukarı tırmanıyorum. Ellerimi göğsüne bastırıyorum, ağrıyan sırtını yatağa daha sıkı bastırıyorum. "O bakire amcığı sikmek hoşuna gitti mi?"

Haykırıyor ve kıvranıyor. "Evet, ."

"Yine de senin için yeterli değildi, değil mi? Bir kere senin için asla yeterli değil." Aramıza uzandım ve sikini içime doğru yönlendirdim. Bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Bu hiç eskimiyor. Alaric ve ben diğer alanlarda nerede yanlış adım atarsak atalım, burada tutarlıyız. İhtiyaçlarımız

Birbirlerine vazgeçemeyecek kadar iyi uyuyorlardı. Kendimi onun sikinden aşağı bırakıyorum ve sonra gözlerimi açtığımda yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye nefes nefese kalıyor. Çekingen bir şekilde elini uzatıyor. "Ben-"

"Dokun bana." Başka bir zaman onu yavaşça becerirken kıpırdamadan yatmasını sağladım, o son zevki tadarken tekrar tekrar boşalırdı. Bu gece olmaz. Hızlı ve kirli istiyorum. Göğüslerimi avuçlarken ona biniyorum, yüz ifadesi mest edici. Zevk sabit dalgalar halinde yükseliyor, içimde ne kadar iyi hissettiğinden, onu becerirken beni izleyişinden kaynaklanıyor. İki parmağımı ağzına sokuyorum. Hevesle açıyor, beni derinlemesine emiyor ve diliyle okşuyor. Bu adam cehennem gibi bakımlı olsa bile gerçekten bir keyif.

Parmaklarımı geri çekiyorum ve zevkime odaklanarak klitorisimi okşamaya başlıyorum. "Sakin önce boşalayım deme."

"Aklımın bile geçmezdi," diye mırıldanıyor, sözlerinin kısıklığı onları yalanlıyor. Uçurumun kenarında dans ediyor.

Yavaşlıyorum, kendimi kaldırırken ve onun boyuna batarken ikimize de işkence ediyorum. "İçimde iyi hissediyorsun, sevgilim. *Benim* gibi hissediyorsun."

"Öyleyim." Orgazm olmama emrime itaat etmek için mücadele ederken tüm vücudu uzun bir gerilim hattına dönüştü. "Ben sizinim, Sahibe."

Sertçe boşalıyorum ve kontrolümü kaybetmeye başladığımda Alaric kalçalarımı kavırıyor ve beni sikini sikmeye devam ettiriyor, kendi orgazmıyla savaşırken bile benim orgazmımı çekiyor. Yarı baygın bir halde kendimi onun göğsünde buluyorum. "Şimdi boşalmak için iznin var."

İçime giriyor, beni uçurumun kenarına kadar takip ederken yüzünde acı çeken bir ifade var. Kalçalarımı biraz döndürüyorum, içimde yumuşama hissinin tadını çıkarıyorum, bunun beni ne kadar sahiplenici yaptığının tadını çıkarıyorum. *Benim* sikim, *benim* Alaric'im, *benim*. Onu birkaç dakika içinde Zurielle'e geri gönderecek olmam önemli değil çünkü şu anda inkar edilemez bir şekilde benim.

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve iniyorum. "Daha iyi hissediyor musun?" "Evet." Bir iç çekiş olarak çıkıyor.

Ona kalmasını söylemek çok cazip geliyor. Yatmak için hazırlanmayı bitirip onu yanıma yatırmak ve geceyi onun rahatlatıcı ağırlığını bedenime yaslayarak geçirmek. Sadece... bir süreliğine bariyerleri indirmek, uzun zamandır taşıdığım ağırlığı bırakmak. Kendimi dinlenmeye bırakmak için.

Bunu yapamam.

Alaric'i önemsiyorum ama ona güvenmiyorum. Tam olarak değil. Kendini ve şimdi de Zurielle'i çok fazla kaptırmış durumda. Onu tanıdığım süre boyunca, Olimpos'ta verdiği pervasız karar yüzünden Hades tarafından sahiplenildi. Bana destek vermek bile pervasızlık. *Alaric* pervasızdır.

Aşk gibi sıradan bir şey için bölgemi riske atmak için çok fazla fedakârlık yaptım ve çok fazla korkunç şey yaptım.

Alaric'e izin verirsem, tam bir ortak olmasına izin verirsem, pervasız olmayı bırakmayacaktır. O zaman da zaten başımda olan diğer işlere ek olarak onun kararlarını da yönetmek zorunda kalacağım. Bu riski almak isteyeceğim bir zaman gelebilir ama şimdi değil, Triton'u birkaç kademe aşağı çekmenin eşigindeyken değil.

Canım acısa da arkamı dönüyorum ve yerdeki bornozumu alıyorum. "Bu gece için seçenekleriniz aynı kalacak. Yatak odan ya da balkon." Omuzlarımı çökertmekle tehdit eden yorgunluğa rağmen omurgamı çelikleştiriyorum. "Döndüğümde burada olma." Banyoya giriyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Orada durup itaat ettiğinden emin olmak için dinlemek ne kadar cazip olsa da, kendimi yatağa hazırlanmakla meşgul ediyorum. Yüzümü yıkamam, dişlerimi fırçalamam ve vücuduma losyon sürmem uzun sürmüyor. Saçlarımı sarıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bu konuda bana meydan okumaya kalkarsa onu cezalandırmak zorunda kalacağım, bu da gecemin daha da uzayacağı anlamına geliyor.

Ama banyodan çıktığımda odam bomboştu.

Hiç vakit kaybetmeden kapıya doğru yürüyüp kilitliyorum. Yarın Zurielle ve Alaric'le anlaştığımda, bu *benim* şartlarımla olacak. Telefonum çaldığında yatağa doğru ilerliyordum.

Cevap vermemeyi düşünmek için kendime izin vererek ona bakıyorum. Bu gerçekten bir seçenek değil, ama fantezi yine de güzel. Yine de ekranımda kayan isim tanıdık geliyor. Aramayı kabul etmek için kaydırırken gülümsüyorum. "Çok meraklısın, Malone."

"Aramadan önce sana uygun bir süre verdim. Sen bile bir bakireye bütün gece yetecek kadar dayanıklılık veremezsin." Soğuk ses tonunda çok az insanın tanık olabileceği bir eğlence var.

"Beni hafife alıyorsun."

"Belli ki değilim, yoksa şu anda cevap veriyor olmazdın."

Homurdanıyorum ve yatağa tırmanıyorum. "Ve eğer *beni* arıyorsan gecen erken bitti."

Malone birkaç dakika sessiz kalır. "Sadece şu anda aynı çekiciliğe sahip değil."

İtiraf etmeye en fazla bu kadar yaklaşabilir. Yakın zamana kadar Malone ve ben Carver City'deki tek kadın bölge liderleriydik. Şimdi iki tane daha var - Yasemin Sarraf ve Cordelia Belmonte - ama ikisi de genç ve acemi ve yeni liderler olarak güç tabanlarını sağlamlaştırmaya odaklanmış durumdalar. Malone ve ben on yıldan uzun bir süre önce neredeyse aynı zamanlarda bu aşamalardan geçtik. Bu tür şeyler insanı birbirine bağlar ve sonuç olarak sağlam bir dostluk kurduk.

Sırıttıyorum. "Eğer onu kabul edersen, diğer herkes için kara kara düşünmek zorunda kalmazsın."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Ama ses tonundaki sertlik sözlerini yalanlıyor.

Alaric ve Zurielle'in yine kavga edip etmediklerini ya da birbirlerini biraz uyuyacak kadar sakinleştirip sakinleştirmediklerini merak ederek kapıma bakıyorum. Her iki durumda da yarın benim için hazır olacaklar. "İstedliğini almak konusunda bir iki şey biliyorum Malone. Eğer ortalığın karışmasından endişe ediyorsan, üzerine harici bir zamanlayıcı koy."

Kıkır kıkır gülüyor. "Bu haftanın sonunda işlerin ne kadar karışık olmadığını bana söylemeyi unutma."

"Benim bir planım var. Tanrılar ya da Zeus için değişmiyor."

"Umarım olmaz. O kız için bir milyon dolar." Başını salladığını anlamak için onu görmeme gerek yok. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Dediğim gibi, bir planım var. Hazır bahsetmişken, gitmem gerek."

"Evet, ben de." Ses tonuna yorgunluk hâkim ama gülümsüyormuş gibi bir hali var. "Küçük hayvanlarla iyi eğlenceler Ursa. Yaptığın onca fedakârlıktan sonra biraz eğlenceyi hak ediyorsun."

"Sen de öyle."

Doğal olarak buna cevap vermiyor. "İyi geceler." Malone telefonu kapatır.

Telefonumu bıraktım ve iç çektim. Önümüzdeki yedi gün keyif için, evet, ama aynı zamanda bir amaca hizmet ediyorlar. Zurielle ve Alaric'le oynarken ne kadar eğleniyor olursam olayım, bu gerçeği unutmayı göze alamam.

Tek bir yanlış adımda her şey mahvolacak.

CHAPTER 14

ZURIELLE

T Kapının açılma sesiyle doğruldum ve çarşafı göğsüme bastırdım. Alaric, bir saldırıyı savuşturmak istercesine ellerini kaldırarak içeri girer. "Ben sadece emirleri uyguluyorum."

Sadece emirleri uyguluyorum.

Bu sözlerin beni nasıl yaraladığını anlıyor mu? Beni asla istemediğini, Olympus'ta onunla tanıştığımda inandığım gibi iyi bir adam olmadığını bir kez daha hatırlatıyor. Kendimi hiç bu kadar genç ve aptal hissetmemiştim ve bundan *nefret ediyorum*. O da benim kadar acı çekene kadar kelimelerimle saldırmaya devam etmek istiyorum. İçgüdülerinden şüphe edene ve her şeyi sorgulayana kadar.

Ne yazık ki sözlerim sanki aşılmaz bir taştan çıkmış gibi ondan sekiyor.

Benim tarafımdan incitilmek için ne düşündüğümü önemsemesi gerekir. Nedense, bu şimdiye kadarki her şeyden daha çok acıtıyor.

Onu işaret ediyorum. "Eğer bu yatağa girersen, seni uykunda boğarım."

Yatağın kenarında duruyor. Hâlâ benim kadar çıplak ve içimde öfke kabarırken bile onun ne kadar mükemmel bir vücuda sahip olduğunu fark etmeden edemiyorum. Keskin hatlar ve sert düzlemler, *yapmak* için yaratılmış bir vücut. Kendime izin verirsem, geniş ellerini hala kalçalarımnda hissedebiliyorum. Diğer yerlerimde.

Uzun zamandır yoktu ve yüzünde yeni bir yorgunluk vardı ve omuzlarının çizgisinde daha önce olmayan bir şey vardı. "Yerde uyumayacağım." Alaric başını sallar. "Bak, Ursa savaşmamızı mı yoksa sevişmemizi mi istiyor bilmiyorum ama şu anda ikisi için de enerjim yok."

Durma noktasına gelene kadar savaşmalı ve sonra haftanın geri kalanında sessiz kalmalıyım. Zaten çok aptalca davrandım ve bir-

bu durumdan hiçbir şey öğrenmediğimi kanıtlamama neden oluyor. En iyisi bu haftayı atlatıp saçma sapan miktardaki paramı da yanıma alarak çekip gitmek. Olympus'tan, Carver City'den ve ülkenin bu köşesinden uzakta yeni bir hayata başlamak için istediğim yere gitmeme yeter de bile.

Ama cevabımı beklerken Alaric'e bakarken duvarlarımı yeterince hızlı öremiyorum. "Sadece nedenini bilmek istiyorum." Sesim son kelimede kesiliyor. "Bu kadarını hak ediyorum."

İç geçiriyor ve elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Evet, biliyorum."

"O zaman söyle bana."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Beni bir daha yataktan atmayacağına söz ver."

"Hayır." Tereddüt ediyorum. "Ama bana bir sebep vermezsen bu gece yapmayacağım."

"Sanırım isteyebileceğim en iyi şey bu." Minderin üzerine tırmanıyor, sanki acı çekiyormuş gibi yavaşça hareket ediyor.

Battaniyeyi düzeltmek için dönene kadar sırtını göremiyorum. "Alaric, ne oldu?"

Yumuşak gülümsemesi, sırtında morluklara dönüşmeye başlayan izlerle tamamen çelişiyor. "İyi bir dayak yedim. Hepsi bu kadar."

"Bunu Ursa yaptı."

"Evet." Kendini bir silkeliyor ve tekrar bana odaklanıyor gibi görünüyor. "Çünkü ondan ben istedim."

Her türlü varsayımı içeren sonraki sözlerimi yutuyorum ve *düşünmeye* çalışıyorum. Kink'i biliyorum, en azından teoride. Alaric Yeraltı Dünyası'na geri döndüğünde, öyle bir yerde tam olarak neler olup bittiğini araştırmak için çok zaman harcadım. Elbette internette gerçek Yeraltı Dünyası hakkında hiçbir şey yok, ancak benzer müşterilere ve zevklere hitap eden daha halka açık başka yerler de var.

Müzayededen önce doldurduğum listedeki şeyleri gördüğümünden bahsetmiyorum bile. Bazı insanların acıdan, diğerlerinin iyi bir şaraptan hoşlandığı gibi hoşlandığının farkındayım. Kullanılan enstrümanlara ve oynanan oyuna bağlı olarak katmanlar üzerine katmanlar.

Alaric'in o insanlardan biri olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Beni dövecek mi?"

"Dövmesini mi istiyorsun?"

Bilmiyorum. Birkaç gün önce kesin olarak hayır derdim ama şimdi hiçbir şeyden emin değilim. "Bakabilir miyim?"

Alaric birkaç dakika beni düşündükten sonra omuz silkiyor. "Eğer istersen." Yuvarlanıyor ve yüzüstü yatağa yerleşiyor.

Şu anda sorular soruyor, cevaplar talep ediyor olmalıydım ama daha yakına kayıyor ve battaniyeyi çekiştirerek sırtını ortaya çıkarıyorum. Tıpkı ilk gördüğümde şüphelendiğim gibi, sabaha kadar epeyce yara bere içinde olacak. Sırtından aşağıya ve daha uzağa yayılıyor, battaniyenin altında kayboluyor. "Ne kullandı?"

"Bir kırbaç."

Sanırım çok dikkatli davranmış. Derisinde yaralar var ama kesik yok. "Seni hiç kanattı mı?"

Alaric huzursuzca yer değiştiriyor. "Bazen."

Vücudum ateş gibi kızarıyor ama tepkimi tam olarak ölçemiyorum. Ben gönderildikten sonra Ursa'nın bu kısmına sahip olduğu için kıskanıyor muyum? Benden de aynı şeye boyun eğmem istenecek diye korkuyor muyum? Aynı şeye boyun eğmek *istiyor muyum?*

Bilmiyorum. Bilmiyorum işte.

Uzaklaşıyorum. Bunların hiçbirisi bir şeyi değiştirmez. Merakımın dikkatimi dağıtmasına izin veremem. "Bana nedenini söyle."

İç geçiriyor ve yüzünü bana doğru çeviriyor. "Sana Yeraltı Dünyası'na nasıl geldiğimi anlattığımda yalan söylemiyordum."

"Ama sen de tam olarak doğruyu söylemiyordun."

"Hayır, ben de tam olarak doğruyu söylemiyordum." Bana baktı, gerçekten bana baktı. "Babanın Poseidon için ne yaptığını biliyor musun?"

"O komutanın ikinci adamı."

"Evet, ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Belli ki aradığı cevabı arıyorum. "Marinadaki günlük işlerin çoğuyla, ithalat ve ihracat programıyla ve benzerleriyle o ilgileniyor."

Alaric'in ağzı buruşur. "Evet, yarısı yasadışı."

Göz kırpıyorum. "Ne? Ama neden yasadışı bir şey yapsın ki? Olym- pus bir liman kenti. İnanılmaz bir ekonomisi var." Olimpos tehlikelidir. Bazen babamın beni ve kız kardeşlerimi kilit altında tutmak için tehlikeyi abarttığına inansam da bunu biliyorum. Üç genç hüküm sürüyor ve hepsi de kanunların üstünde. Zeus'un gözüne girmek da Afrodit'i kızdırmak kadar basit bir şey bile bütün bir çocuğun dünyasını başlarına yıkabilir. Ama benim babam? Bir *suçlu mu?*

"Zuri." Boğazını temizliyor. "Zurielle. Bu inanılmaz derecede safça. Yasa dışı işler Olympus'u yasal işler kadar, hatta daha fazla finanse ediyor. Poseidon ve baban hepsine el koymuş durumda."

Babam yasadışı işlere mi bulaşmış? Söylediklerini kafamda oturtmaya çalışırken bile başımı sallıyorum. "İmkansız."

"Pek sayılmaz."

"Babam var olan en tutucu ve aşırı korumacı insanlardan biridir. Kural üstüne kural koyar. Böyle bir insan yasaları çiğnemez. Yasalara tapar."

"Sen daha iyi bilirsin. Bu kurallar onun kızları için geçerli, senin için. Onun için değil." İç çekiyor. "Ama tüm bunlar benim, ah, sevkیاتlardan birini yanlış yere koyduğumu söylemek için."

Satır aralarını okumak yeterince kolay. "Çaldın."

Dudakları titriyor. "Evet, çaldım ama zaten çalıntı mallardı, yani ahlaki değerler söz konusu olduğunda dayanacak bir ayağı yoktu. Baban olaylara bu şekilde bakmıyordu."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Beni takip etti ama ben çoktan eşyaya yeni bir ev bulmuştum. Bu yüzden bana bir seçenek sundu - borçlu olduğum miktarı geri ödeyecek ya da ödemeyi kırık kemik olarak alacaktı. Eğer ikinci seçeneği seçersem, borç ödenmeden önce kemiklerim tükenecekti."

kadar acımasız ki inanmak istemiyorum. Ama Alaric sanki babamın bir cezalandırma biçimi olarak ölümcül güç kullanmaya istekli olduğunu belirtmeye değmezmiş gibi sertçe söylüyor. "Yapmazdı." Ama babamın işi hakkında ne biliyorum ki? Gerçeğe ulaşmak için soru sorma konusunda ne kadar yetersiz olduğumu zaten kanıtladım. Alaric hakkında yanılmışım. Babam hakkında da yanılmadığımı kim söyleyebilir?

Müthiş bir öfkesi var. Her zaman . Öfkelendiğinde o kadar kızarır ki, öfkeyle bize hiç dokunmamış olsa bile çocukken beni hep korkuturdu. Ama biz onun çocuklarıyız. Sevmediği insanlara karşı da aynı itidali gösteriyor mu?

Düşüncelerimin aldığı yönden hoşlanmıyorum. Hem de hiç. "Onu satmıştın. Neden o parayı ona geri ödemek için kullanmadın?"

"Başka bir yere gitti."

Kaşlarımı çattım. "Başka bir yere gitti de ne demek? Neye harcadın?" Alaric yaklaşık sekiz yıldır Hades için çalışıyordu. Borcunun çoğunu ödedi ve hâlâ çeyrek milyonu vardı.

Gitmek için. Babam ona ulaşmadan önce parayı nasıl harcamış olabilir?

Yüz ifadesi bana kapalı geliyor. Ama her zaman öyleydi, açık görüldüğü zamanlarda bile. Söylediği hiçbir şeye güvenemiyorum ama tüm bu hikâyede bir gerçeklik payı var.

Ya da belki de dersimi almamış bir aptalım. "Nereye gitti?" Tekrar soruyorum.

Yavaşça nefes veriyor ve gözlerini kapatıyor. "Aslen Sabine Vadisi'nden olduğumu biliyor muydun?"

Göz kırpıyorum. "Hayır, bunu bilmiyordum." Ya Carver Şehri ya da daha büyük olasılıkla Olympus diye düşünmüştüm.

"Büyürken zamanımın çoğunu Olympus'ta geçirdim ama amcam ve kuzenlerim Sabine'de bir bölge işletiyorlardı. İhanete uğradılar. Amcam öldürüldü ve kuzenlerim canlarını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldı. Paraya ihtiyaçları vardı. Pek yakın değildik ama aile . Ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu. Ortadan kaybolmak ve güvende kalmak için yeterli paraya sahip olmalarını sağlamak tek bir işti."

Yüzüne bakıyorum. Bu gerçek mi yoksa daha fazla yalan mı? Farkı anlayabileceğimi sanıyordum ama şimdi kendimden şüphe ediyorum. İçgüdülerime bir daha güvenebilir miyim bilmiyorum. "Eğer durum buysa-"

"Öyle."

"Neden babama söylemiyorsun? Eminim o-"

Alaric homurdanır. "Baban beni sikine takmıyor. Olimpos'a gelen uyuşturucular yüzünden zarar gören insanlar da umurunda değil. Statükoyu korumak ve ceplerini para ve güçle doldurmak dışında hiçbir şey umurunda değil."

Babamın korkunç bir resmini çiziyor. Buna inanamıyorum. "Yani Hades'e kaçtın."

"Erkek itaatkâr sıkıntısı çekiyor. Ben geri öderken Yeraltı Dünyası'nda çalışmam karşılığında bana borç para vermeye razı oldu."

"Seks için para takas ettiniz."

Dudakları titriyor. "Camdan evlere taş atmayalım."

Elbette haklı ama onu yargılamıyorum. Eğer doğruyu söylüyorsa, imkansız bir durumdaydı. Ve para ailesine yardım etmek için gitti, eğer Sabine Vadisi'nin üçte birini yönetiyorlarsa, iyi insanlar değiller. Hiçbir bölge lideri öyle değildir.

Buna Ursa da dahil.

Bunu unutmayı göze alamam.

"Ursa neden babamdan intikam almak istiyor?" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Ne dediğini biliyorum." Bir ihanet ve kötülük hikâyesi ve daha büyük bir iyilik için gerekeni yapan bir adam. Ama o adamla Alaric'in anlattığı adam aynı kişi olamaz. Bu hiç mantıklı değil. Biri doğru, diğeri yanlış olmalı. Belki daha fazlasını bilseydim, bazı şeyleri çözebilirdim. "Ama hikâyenin onun tarafını bilmiyorum."

"Bunu ona sormanız gerekecek. Bu benim anlatacağım bir hikaye değil."

Bu da ona kendim soracak cesareti bulmam ya da bilmeden devam etmem gerektiği anlamına geliyor. Nereye varırsam varayım, bu gece olmayacak.

Yatağa yerleşiyorum, birden Alaric'in vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebildiğimin farkına varıyorum. Yatak büyük boy ama yeterince büyük değil. Aramızda bir bariyer oluşturmak için yerdeki yastıklardan birkaçını almayı düşünüyorum ama bu durumdan ne kadar rahatsız olduğumu itiraf etmek gibi geliyor. Zayıflık gibi geliyor.

Bunun yerine gözlerimi kapatıyorum ve vücudumu kas kas gevşemeye zorluyorum. Nefes alışının neredeyse anında düzleşmesine içerliyorum. Elbette Alaric'in yanımda uyumakla bir sorunu olmazdı. Neden uyusun ki? Ben sadece bir amaç için bir araçtım.

Belki de olaylara böyle bakmalıyım. Alaric bir amaç için bir araç, bu amaç sadece zevk olsa bile. *Ursa* bir amaç için bir araç.

Bu değişimi yapabilecek kapasitede miyim bilmiyorum ama deneyeceğim. Denemek ve başarısız olmak, eğmek ve kendi iradem olmadan sürüklenmekten daha iyidir. Bu haftanın sonunda, hayatımda ilk kez gerçekten bağımsız olmak için yeterli parayla buradan çıkacağım. Eğer kartlarımı doğru, cinsel açıdan da deneyim kazanmış ve gerçekten ne istediğimi anlamış olarak çıkacağım.

Büyük bir *ihtimal*, ama bu bana çabalamam bir şey veriyor. Bu yeterli olacaktır.

Yeterli olmalı.

CHAPTER 15

ALARIC

I Zuri üstümdeyken uyandım. En seksi oyuncak ayı gibi etrafıma sarılmış, beni sıkıca kucaklıyor. O bana doğru kayarken ben kıpırdamadan yatıyorum. Eğer o böyle uyanırsa çok kızar. Eğer bu şekilde uyanırsa ve ben amuda kalkarsam, kesinlikle azar işitirim ve bu saçmalık için çok erken.

Tekrar yer değiştiriyor ve neredeyse inleyeceğim. Zuri'nin gördüğü rüyalar her neyse, karnıma sürtünmeye başlamasından anlaşıldığı kadarıyla iğrenç rüyalar.

Yavaşça nefes alıyorum ve onu biraz sarsmak için kalçalarını tutuyorum. "Uyan, Zuri."

Kıpırdamadan duruyor ve sonra yüzünü boynuma gömüyor. "Uyuyordum."

"Evet, biliyorum."

Dudaklarının kıvrıldığını hissediyorum. "Şimdi uyumuyorum."

Tavana bakıyorum, neredeyse onu aşağıya, sikime sürtünmeye itme ihtiyacıyla titriyorum. "Bunu ben de biliyorum."

Zuri ellerini göğsüme bastırıyor ve doğruluyor. Şu anda bir tür su perisine benziyor, yatağında çıplak, güneş ışığı içeri süzülüyor, kumral saçları omuzlarının etrafında dağınık ve göğüslerini örtüyor. Gözlerindeki hiçbir duygu eğlence olmasa da hala gülümsüyor. "Dün gece bir şeye karar verdim."

"O da ne?"

"Bununla mücadele etmek aptalca. Yedi gün için anlaştım ve söz verdiğim gibi yapacağım." Göğsüme bakıyor. "Bu da şu anda seninle seks yapamayacağım anlamına geliyor."

Nefesim göğsümde sıkışıyor. "Benden ne kadar nefret ettiğin konusunda oldukça açıktın."

"Evet." Benimle bu kadar kolay hemfikir olması canımı yakıyor. Ki bu çok saçma. İtiraz etmesini mi bekliyordum? Fikrini değiştirdiğini ve bana yeniden aşık olduğunu söylemesini mi? Bu asla olmayacak. Bu noktada bunu fazlasıyla garantiledim.

"O zaman ne diyorsun?"

Zuri'nin gülümsemesi biraz ateşli, biraz da acımasız olur. "Aletini emmek istiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım ve şimdi öğrenmek için mükemmel bir zaman. İleride işime yarayacağından şüphem olmayan bir beceri."

Başkasının sikini emdiğinde.

İşte yine o kıskançlık. Buna hakkım yok. Zuri benim değil. Hiç olmadı ve olmayacak da. Eğer bunu istiyorsa, en azından bunu yapabilirim. Kalçalarını serbest bırakıyorum ve parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum. "Eğer istiyorsan, seni durdurmayacağım."

Dün gösterdiği tereddütlerden hiçbirini göstermeden vücudumda aşağı doğru hareket ediyor. Zuri sikime uzun uzun bakıyor ve sonra elini tabanın etrafına sarıyor. "Bana nasıl iyi yapacağımı söyle."

Ona hükmedebilirdim ama bunu yapacak yüreğim yok. Ağzını üzerimde bir sonraki nefesimden daha çok isterken olmaz. Sesim gergin çıkıyor. "Isırıp koparmaya çalışmadığın sürece, siki olan tek bir kişi bile onları emdiğin için şikâyet etmeyecek."

Çok şirin bir şekilde sırtıyor. "Seni ısırmayacağıma *emin* misin?"

"Zuri, bundan hoşlanabilirim." Gözleri kocaman açıldığında, gülmeye zorluyorum. "Eğer sikimi incitmeye çalışırsan, daha sonra seni onunla sikemem. Karar senin."

"Saçmalıyorsun." Bana yavaşça vuruyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ciddiyim, Alaric. Bana nasıl olduğunu anlat."

Sonunda başımı salladım. Onun başka bir siki yalaması fikrinden ne kadar nefret etsem de, ona talimat verme fikrinden de hoşlanıyorum. "Şimdi olduğun gibi başla. Sikini sabit tut." Öğretmen ve öğrenciyi oynamak birçok fantezimden sadece biri ve bunu tüm varyasyonlarıyla gerçekleştirmiş olsam da, Zuri ile farklı hissettiriyor. Gerçekten farklı. Dudaklarımı yalıyorum. "Başından başla. Çok hassastır."

Eğiliyor ve sikimin başını dudaklarının üzerinde gezdiriyor. Çok nazik bir dokunuş ama içimde patlayan bir bomba gibi hissettiriyor. Kıpırdamadan durmak için savaşıyor geriliyorum. "Şimdi de dilin."

Dili dışarı fırlıyor ve yarığımın üzerinde bir çizgi çiziyor. Nefesim ve Zuri bir cesaretlendirme olarak algılıyor. O

sikimi kavırıyor ve eriyen bir buzlu şekermişim gibi beni dibimden ucuma kadar yalıyor. "Siktir," diye nefes alıyorum. "Evet, işe yarıyor."

"Mmm." Dilini sikimin başının etrafında döndürüyor. "Bundan hoşlanacağımı düşünmemiştim ama... hoşlandım."

"Güç sende," diye . "Bağımlılık yapıyor."

"Evet, onun gibi bir şey." Sikime bakıyor. "Hepsini alamayacağım."

"Pratik yapmadan olmaz," diye kabul ediyorum. "kadar al. Yavaş git."

Sikimi ağzına alıyor, santim santim yutuyor. Yarı yolda yavaşlıyor, konsantrasyonu kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum, ama dudaklarının sikimin etrafına sarılmış görüntüsü neredeyse çok fazla. Yüzgeçlerimi saçlarına gömmek, kontrolü elime almak istiyorum ama ona öğreteceğime söz verdim ve fantezi bu şekilde gerçekleşmiyor. Boğazımı temizliyorum. "Derin boğazlamayı öğrenmek zaman ve pratik gerektirir. Şu anda bunun için endişelenme. Sikişmeyi taklit ediyorsun. Yukarı ve aşağı. Dilini kullan." Hareket etmeye başladığında devam etmem bir anımı alıyor, horozumdan kayıyor ve sonra beni derinlemesine emiyor. Kahretsin, bu iyi hissettiriyor. "Bu, dağınık olmanın bir avantaj olduğu zamanlardan biri."

Bakışlarımla buluşuyor, gözlerinde bir soru var. Bir nefes alıyorum. "Tükürüğünü elin için kayganlaştırıcı olarak kullan. Bu şekilde tüm uzunluğu içine almış olursun."

Zuri çabuk öğrenir.

Rahat bir ritme giriyor, her vuruşta elini ağızıyla buluşması için yukarı kaldırıyor. İyi hissettiriyor. O kadar iyi ki, kendimi tutmak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Bunun dışında... Kendimi ne için zorluyorum ki? Maraton gibi bir oral seks seansı istemedi. Öğretilmek istedi.

"Taşaklarım," diye bağırdım. "Yavaşça."

Zuri boştaki elini taşaklarımı avuçlamak için aşağı kaydırıyor. Zeki parmakları beni keşfediyor ve perine bölgemi okşadığında hareketsiz kalıyor ve ben inliyorum. Bakışlarımı tutarak hareketi tekrarlıyor.

"Bunu yapmaya devam , boşalacağım."

Zuri tekrar yapıyor.

"Siktir." Çenemi sıkıyorum. "Alçalmak isteyip istemediğine hemen şimdi karar ver, Zuri. Çok yaklaştım."

Kısa bir an tereddüt ediyor ve sonra hızını artırıyor, zeki parmakları beni ağzında patlatırken bile beni emiyor. Ellerimi yorganın içinde yumrukluyorum, çaresizce tutunmaya çalışıyorum.

Kafasını tutup ağzını istediğim gibi sikhemi engelleyen bir şey. Sert boşalıyorum ve o da tereddüt etmeden beni içiyor.

Zuri dayanamıyormuş gibi sikhemi son bir kez daha çekiyor ve sonra başını kaldırıyor. Başparmağını ağzının köşesinde gezdiriyor. "Böyle mi?"

"İşte böyle," diyorum. Ona uzanmaktan kendimi alamıyorum, oturup aramıza biraz mesafe koymadan önce izin verdiği birkaç saniye boyunca çenesini avuçlamaktan kendimi alamıyorum. Sertçe yutkunuyorum, suçluluk duygusuyla boğuluyorum. Ursa dün gece onu dövüp defetmişti ama ne kadar çürük olursa olsun asla sonsuza kadar gitmiyor. Bu beni denemekten alıkoymuyor.

"Yeterince basit görünüyor," diyor Zuri sonunda.

"İşin sırrı zevk almaktır. Eğer zevk alıyorsanız, partneriniz aklını kaçıracaktır. Teknik sadece bir bonus." Ayağa kalktım. "Zuri, buraya gel."

"Hayır." Başını sallıyor. "Bu bir dersti ve bitti."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama ben daha bir şey söyleyemeden kapı açılıyor. Ursa odaya giriyor, her zamanki gibi mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyor. Saçlarını neredeyse bir taç gibi şekillendirmiş ve bana fırtına sırasında denizi düşündüren bir elbise giyiyor, kumaşın göğsünün ve gövdesinin etrafında siyahtan, etek ucunda hafif köpüklü bir beyaza doğru solmasıyla ombre gibi bir şey.

Bize şöyle bir baktı ve gülümsedi. "Güzel, uyanmışsınız." Parmaklarını şıklattı. "Buraya gelin. Ayaklarımın dibinde diz çökün, canlarım."

Zuri tereddüt etmeden itaat ediyor, aramıza mesafe koymaya açıkça hevesli. Çıplak bir şekilde Ursa'ya doğru yürüyor ve sanki yirmi dört saatten az bir süredir değil de yıllardır itaatkâr rolünü oynuyormuş gibi dizlerinin üzerine çöküyor.

Daha yavaş ilerliyorum, çünkü dün gece yediğim dayaktan sonra vücudum hareket etmeyi protesto ediyor. Ne kadar ağrım olduğuna gülümsüyorum. İyi hissettiriyor. Katartik. Kenarlarda kalan suçluluk duygusunu tamamen yok edecek kadar değil ama acı yardımcı oluyor. Hem de çok.

Zuri'nin yanında dikkatlice diz çöküyorum.

Ursa etrafımızda dönüyor, elbisesi bana degecek kadar yakın. "Bana güvenli kelimelerini söyle."

"Denizkızı" diye cevap veriyorum, aynı anda Zuri de "Kasırga" diyor.

"Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre." durdu ve çömeldi. "Siz ikiniz ne ?" Ursa tutuyor

Tırnaklarını uzunluğum boyunca sürüklüyor. Daha önceki ya da gazmıma rağmen sertleşmeye başladım. Bu kadını istememek için ölmüş olmam gerekirdi.

Boştaki eliyle Zuri'nin amını avuçlar. Ursa biraz mırıldanır. "Çok ıslak. İkiniz de. Sevişiyor muydunuz?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Hayır, Hanımefendi."

Zuri küçük bir inilti çıkarır. "Ben, uh, onun aletini emdim."

"Ah." Ursa beni okşamaya devam ediyor ve göz ucuyla Zuri'nin klitorisinin etrafında yavaş daireler çizdiğini görebiliyorum. "O zaman sanırım seni cezalandırmayı ertelemem ve itaatkâr olmanın ödülüne geçmem gerekecek."

Ödülleri de cezaları kadar dişlidir. Bu bilgi beni heyecanlandırıyor. Ursa bana son bir vuruş yapıyor ve ayağa kalkıyor. "Hadi yemek yiyelim. Bugünkü aktivitelerimiz sırasında kan şekerinin düşmesini istemem." Dönüyor ve odadan dışarı çıkıyor.

Zuri titrek bir iç geçiriyor. "Her zaman midir?"

"Evet." Yavaşça ayağa kalkıyorum, biraz irkiliyorum. Belki de dün gece Ursa'ya beni dövmesi için yalvarmak aklıma gelen en iyi fikir değildi. Bugün zor geçecek. Zuri'nin kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım ama o elimi görmezden geldi ve kendi başına ayağa kalktı.

Bana bakıyor ve teni kızararak koyulaşılıyor. "Kıyafet giyebileceğimizi sanmıyorum?"

"Sadece seni cezalandırırken bir gösteri yapmasını istiyorsan, o zaman onları tekrar çıkarırsın."

İç geçirdi. "Ben de düşünmüştüm."

Bir adım öne çıkıyorum ve Zuri'nin nefesi kesiliyor. "Sırtın. Berbat görünüyor."

Korkunç hissettiriyor ama hiç de korkunç değil. Her hareket ettiğimde, bana kimin sahip olduğunu hatırlıyorum ve bu bilginin canımı sıktığı zamanlar olsa da, şu anda huzura en yakın hissettiğim an bu. "Ben de bunu istiyorum." Odadan çıkıp mutfığa doğru yürüyorum.

Ursa'nın köşe çatı katı, açık kat konsepti olmayan nadir dairelerden biri. Her oda özenle yerleştirilmiş ve çoğu Carver City manzaralı büyük pencerelere sahip. Mutfak tamamen beyaz ve grilerden, mermer tezgahlardan ve tavana kadar uzanan dolaplardan oluşuyor. Bu odaya sadece birkaç kez girdim; daha önce girdiğimde de yemek pişirmek ya da yemek yemek için girmemiştim. Ben yemek *yapamam*, o yüzden böyle olması daha iyi.

Buzdolabından birkaç şey çıkarıp yerleştiriyor. Yumurta, domuz pastırması, patates ve ev yapımı ekmeğe benzeyen bir şey. "Alaric, şu patatesleri rende. Zuri, otursana."

Ellerimi yıkamak ve Ursa'nın yanında durmak çok ama çok garip geliyor. Bana uzattığı büyük rende üzerinde patatesleri parçalamaya başlıyorum. Bu sevişmek değil. Çıplak olmama rağmen düpedüz ev işi. Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum. için herhangi bir referans çerçevem yok. Eğer Ursa ile bir hayatım olmasını istiyorsam, bu gibi küçük anlarla dolu olacak. Ona itaat ederken bile bu düşünce içimi ısıtıyor.

Ursa alçak bir dolaptan dökme demir bir tava çıkarır ve ocağın üzerine koyar. Sonra odadan dışarı çıkıyor. Geri döndüğünde elinde dokunaç şeklinde büyük bir dildo vardır. Ursa onu Zuri'nin önündeki tezgâha yapıştırıyor. "Sevgilim, buna alış. Bugün ilerleyen saatlerde yanında olacak."

Zuri'nin pur- ple, mavi silikon ve emicilere bakarken gözlerinin ne kadar büyüdüğüne neredeyse güleceğim. Ursa kaşlarını çatıyor. "Ben olsam kadar kendini beğenmiş görünmezdim, sevgilim. *Bu da senin içinde olacak.*" Daha da büyük bir yapay penis çıkarıyor ve onu tüm yiyeceklerin ulaşamayacağı bir yere, tezgâhın üzerine koyuyor. Bu da bir dokunaç, ama siyah ve ısıtılı ve diğerinin neredeyse iki katı büyüklüğünde.

Ona bakıyorum, kıvrımların ve çıkıntıların içimde nasıl hissedeceğini hesaplamaya çalışıyorum. Bu düşünceyle sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor. Güzel olacak. Çok, çok iyi olacak. "Evet, Hanımefendi."

"Aferin oğlum." Parçalanmış patateslerin bulunduğu kesme tahtasını alıp ocağa doğru ilerliyor. "."

Zuri'nin yanındaki koltuğa doğru yürüyorum ve yavaşça tabureye çöküyorum. Yakınıma eğilip fısıldıyor: "Neden çıldırmıyorsun?"

"Ursa'nın beni becermesinden çok zevk alıyorum."

"Ama *çok büyük ve dokunaçlı.*" Gözlerini önündekinden bir türlü ayıramıyor. "Neden bir dokunaç?"

"Çünkü öyle olmasını istiyor." Bu kadar basit. Ursa bir emir veriyor ve ben de onu uyguluyorum. "Ne de olsa o bir Deniz Cadısı."

"Eskiden ene- milerini okyanusta boğduğu için ona böyle dendiğini sanıyordum."

Ona bir bakış attım. "Evet, adını oradan almış. Ama oynamayı seviyor. Göreceksin."

CHAPTER 16

URSA

I

Kahvaltı boyunca beklenti içinde kaynamalarına izin veriyorum. Dildolar göz önünde duruyor, kaçınmak imkansız ve Zurielle'in onu zar zor alabilmesi beni çok eğlendiriyor.

onun için olana gözlerini dikti.

Basit bir oyun ama son derece keyif aldığım bir oyun. Bu özel oyuncakları yerine koymam ne kadar uzun , onlar yalvarmaya hazır olana kadar onun ve Alaric'in düşüncelerini o kadar çok tüketecekler.

"Alaric, bulaşıkları yıka." İç çekişini görmezden gelmeyi seçiyorum ve onun boşalttığı koltuğa oturuyorum. "Zurielle, sevgilim, bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?" Dizinden tutup onu taburenin üzerinde çeviriyorum, böylece bana doğru bakıyor, bacakları benimkilerin iki yanında duruyor. İçgüdüsel olarak bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama buna izin vermiyorum. Amını okşarken bakışlarını tutuyorum ve iki parmağımı içine sokabilmem için onu birkaç santim öne itiyorum. Etrafımda çok tatlı bir şekilde kenetleniyor. Bu kızla ilgili her şey çok tatlı. Onu dikkatle inceliyorum. "Ağrın var mı?"

"Birazcık." Bir eliyle tezgâhı ölümüne kavırıyor ve parmaklarımın içine girip çıkmasına bakıyor.

"Alaric'imiz güne orgazmla mı başladı?" Yüzüne bir kez bakınca cevabımı aldım. . "Tabii ki hayır. Onun aleti senin ağzındaydı. Bu iyiliğe karşılık vermekle fazla ilgilenmezdi. Bencil çocuk."

"Seni duyabiliyorum," diye mırıldanıyor.

Sesimi zar zor yükseltiyorum. "Pratik yapmıyorsun, bu yüzden sana bir uyarı ve hatırlatma yapacağım, sevgilim. Sana bir soru sormadığım sürece sessiz ol. Beni anlıyor musun?"

"Evet, hanımefendi."

Bu küçük baskınlık oyunlarını oynamayı seviyorum. Sessizlik istemek çok basit bir şeydir ve bunu sağlamak çok daha az basittir. Her ikisi de

Alaric ve Zurielle doğaları gereği konuşkandırılar. Birinin kendini unutması ve benim de bir cezaya maruz kalmam an meselesi.

Zurielle'in amını okşamaya devam ediyorum. Yavaş yavaş. Zevkini katman katman inşa ediyorum. Derisinin altındaki kızarıklıkta var. Dudaklarını ayırışında. Her nefes alıp verişinde göğsü kabarıyor, kahverengi meme uçları çakıllı ve oynanmak için adeta yalvarıyor. Enfes. Her bir parçası enfes.

Her kuruşuna değdi.

Hayır, olaylara bu şekilde bakmak doğru değil. İntikam her kuruşuna değdi. Onun tadını çıkarmak sadece bir bonus. Kendime hatırlatmak için, "Sence baban şu anda parmaklarımı içine soktuğumu bilseydi ne derdi?" diyorum.

Zurielle biraz inliyor. "Bundan hoşlanmayacaktır."

"Hayır, bundan hoşlanmaz." Çok yetersiz bir ifade. "Küçük bir video çekip ona göndermeyi düşünüyorum. Bu kadar ıslakken, parmaklarım parlarken, gönüllü bir kurbandan başka bir şeymişsin gibi davranamazsın."

Ağzını açıyor ama ona bir soru sormadığımı fark etmiş gibi görünüyor. Zurielle dudaklarını birbirine bastırırken bir inilti daha çıkıyor. Kalçaları biraz hareket ediyor, parmaklarımı daha derine çekmeye çalışıyor.

"Çok utanmaz," diye mırıldanıyorum, onu yakından izlerken. Oh, bu küçük sevgilim kötü olmayı seviyor. Dokunuşlarımdan zevk almaması gerektiğini bilerek zevk alıyor. "Düşmanın parmaklarının üzerine boşalacak mısın?"

Zurielle'in nefesi kesilir. "Dün gece yüzüne boşaldım."

Bu beni şaşırtarak güldürdü. "Demek öyle. Bu bir ipucu muydu, sevgilim? Ağzımı amının üzerinde ister misin?" Cevabını beklemeden tabureden kayarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu sırtı gelecek şekilde çeviriyorum. Pek sık yapmadığım bir pozisyon. Ama fark etmez. şu anda yerimizi değiştirecek kadar sabrım yok. Tadına bakmak istiyorum.

Dilimin ilk darbesinde o küçük seksi iniltiyi çıkarıyor. "Sen çok kötü bir kızsın, Zurielle." Önce bir kalçasını, sonra diğerini öpüyorum. "Düşmanın olduğumu biliyorsun ama seni orgazm ettiğim sürece umurunda değil. Bencil, ahlaksız kız. Kendin için ne söyleyeceksin?"

Ellerini arkasındaki tezgâha dayıyor. Bu hareket onu tamamen ortaya çıkarıyor ve bunun kazara olduğundan tam olarak emin değilim. Alt dudağını ısıyor ve o kocaman nemli gözleriyle bana yalvarıyor.

cevap vermemesi için. Sıkı durduğumda, sonunda "Lütfen durma" diyor.

Sanki durmaya niyetim varmış gibi. Gazdan mahrum bırakma ve onu sınırdan bırakma için daha sonra zaman olacak. Şu anda tatlımı istiyorum.

Ellerimi kışının altına sıkıştırdım ve onu ağzıma çektim. Dün gece en çok hangi dokunuştan hoşlandığını bulmuştum ve şimdi ona göre hareket ediyorum. İnleyip çırpınana ve onu yerinde sabitlemek tüm gücümü alana kadar onu acımasızca daha da yukarıya çekiyorum.

Geldiğinde, keskin bir çığlık atıyor. "*Ursa*."

Klitorisini emiyorum ve dilimi kıvrımlarında bir, iki, üçüncü kez gezdirmek için aşağıya dalıyorum. Tadının her zerresini emiyorum. Arkama yaslanıp dudaklarımı yalıyorum. "Oturma odasına git ve kanepenin koluna eğil."

Bana boş boş bakıyor. Nefesi o kadar sert geliyor ki, her nefeste göğüsleri biraz daha titriyor. "Ne?"

Kalçasına bir tokat atıyorum, sadece acıtacak kadar sert. "Kendimi tekrar işlemek zorunda bırakma beni."

Zurielle bariz bir şekilde titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalkıyor ve sendeleyerek mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru ilerliyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve Alaric'i elinde bir havluyla lavaboya yaslanmış halde buluyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum. "İzlemek ister misin?"

"Evet, hanımefendi."

"Gelin." Oturma odasına giden yolu gösterdim. Zurielle çok güzel itaat etti. Kanepenin koluna eğilmiş, ön kollarını mindere dayamış, kıcı havada. Biraz kilo alması gerekse de çok sevimli bir kıcı var. Arkasında durup yanaklarını avuçluyorum. "Demek itaatkâr olabiliyorsun. Basit emirler karşısında nasıl kaçtığına bakılırsa bunu kimse bilemez. Eğer bir daha izinsiz boşalırsan, tam yirmi dört saat boyunca orgazm olmana izin vermeyeceğim." Onu son bir kez daha sıkıp pozisyonunu değiştiriyorum. "Alaric, burada diz çok." Zurielle'in hemen arkasındaki yeri işaret ediyorum, ama kazara ona çarpma endişesi duymayacağım kadar uzakta.

Pozisyonunu aldıktan sonra, Zurielle'in kışına yıkıcı bir tokat atıyorum. Eğer bu bir ceza olmasaydı, önce onu biraz daha ısıtırdım, ama şu anki gündemimizde bu yok.

Çığlık atıyor ve öne doğru sarsılıyor, ancak kanepenin kolu diğer kış yanağına gelen ikinci darbeden kaçmasını engelliyor. Onun

Cildi hoş bir pembeye bürünüyor ve ona tekrar vuruyorum, vuruşları biraz katmanlandırıyorum ve tempoyu değiştiriyorum, böylece beni tahmin edemiyor. Gerçekten morartacak kadar sert vurmuyorum ama acısını bir süre hissedecek.

Kıvranıyor, nefesi hıçkırarak kesiliyor. Kıçını sıkıyorum, onu hem yatıştırıyor hem de kızdırıyorum. "Bana nasıl hissettiğini söyle."

"Acıyor," diye hıçkırıyor. "Çok acıyor."

Hayal kırıklığı alevleniyor ama onu bastırıyorum. Bu, Zurielle'in sahip olunacak biri olmadığını bir kez daha hatırlattı. "Bir daha bana itaatsizlik etme." Başparmaklarımı kıçının alt kıvrımında gezdiriyorum ve duraklıyorum. "Zurielle?"

"Evet, Hanımefendi?"

Başparmaklarımla amını okşuyorum. Islanmıştı. Kesinlikle *sırılsıklam*. "Bunların hepsi daha önce ağzımdan mı çıktı? Dürüstçe cevap ver."

O kadar uzun süre tereddüt ediyor ki neredeyse bir tokat daha atacaktım. Sonunda kısık bir sesle konuştu. "Hayır, sadece senin ağzından değil."

"Açıkla." Belli ki utanmışken ondan bunu talep etmek zalimlik ama umurunda değil. İstedğim zaman acımasız olurum. Şu an o zamanlardan biri.

"Acıyor." Titreyerek nefes alıyor, parmakları kanepenin minderinde oynaşıyor. "Ama cildimi yanıyormuş gibi hissettirdi ve kalp atışlarımı amımda hissedebiliyorum."

"Mmm." Birçok insan şaplaqlara bu tepkiyi verir, ama ben hiçbir şeyi hafife alamam. "Durmamı istiyor musun?"

"I..." Yüzünü yastığa gömüyor ve ben neredeyse onun yeniden katlanmasını özlüyorum. "Hayır, Hanımefendi."

Tam bir *zevk*.

Klitorisine küçük tatlı bir vuruş yapıyorum ve sonra ona şaplak atmaya devam ediyorum. Benden daha ileri gidemeyecek kadar yeni ama çığlıklardan zevk alıyorum. Tıpkı Alaric'in bizi izlerken bakışlarındaki sıcaklıktan zevk aldığım . Zurielle'in kıçını son bir kez daha sıkıyorum ve dönüp yanındaki kanepenin koluna yaslanıyorum. Parmağımı Alaric'e doğru kıvrıyorum. "Buraya gel, sevgilim."

Zurielle doğrulmaya çalışıyor ama ben elimi kürek kemiklerinin arasındaki boşluğa koyuyorum. "dur."

Geriliyor ama sessiz kalmayı başarıyor. Aferin kızıma. Bu farklı bir tür ceza, ilkinden daha çok zevk almayı planladığım bir ceza.

Alaric bana sorgulayan bir bakış atıyor ve ben başımı sallayınca elbisemi kaldırıyor. Kalçalarımı öpüyor ve sonra ağzı amımda. Etime karşı hırılıyor, pis çocuk. Alaric beni yalarken ben de Zurielle'i tutuyorum. İkisinin de burada olması, ikisinin de kaprislerimi tatmin etmesi, ikisinin de ihtiyaçlarını karşılaması çok garip bir şekilde doğru geliyor. Boştaki elimin parmaklarını Alaric'in saçlarına geçiriyorum ve onu klitorisime doğru yönlendiriyorum. "Beni boşalt. Sonra acele etmezsın."

Bir hırlama sesi daha çıkarıyor ama itaat ediyor, beni istediğim şekilde yalıyor ve emiyor. Zurielle'le oynadığım için zaten yarı yoldayım ve nefesimin kesilmesi sadece birkaç dakika sürüyor ve orgazmım üzerime çökerken Alaric'in ağzına sürtünüyorum. Amımı öpmeye devam etmesine izin veriyorum, bundan ne kadar hoşlandığının tadını çıkarıyorum. İhtiyaçlarının karşılanması söz konusu olduğunda bencil olabilir ve geri kalan zamanlarda suçluluk duymama eğiliminde olabilir ama Alaric dizlerinin üzerindeyken kendini tamamen benim olmaya veriyor. Bu baş döndürücü bir duygu olmaktan hiç çıkmıyor.

Alaric'i geri itiyorum ve elbisemi düzeltiyorum. "Git çantasını getir." İtaat ettiğinden emin olmak için onu izlemiyorum. Edecektir. Dikkatimi Zurielle'e çeviriyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor ve dirseğini yakalıyorum. "Senin için planlarım var, küçük Zurielle, ama önce bir şeyin gerçekleşmesi gerekiyor."

O büyük kahverengi gözlerini bana kırıştırtıyor ve ağzını açıyor, şüphesiz beni sorularla doldurmak için, ama son anda kendini hatırlıyor ve kapatıyor.

Alaric elinde Zurielle'in oturma odasına döner. Onun kadar küçük ve sevimli ve pahalı. Başımı sallıyorum. "Onun telefonu."

Alaric çantasını karıştırırken Zurielle geriliyor. Küçük alandan tampon, sakız ve enerji barları gibi eşyalar çıkarırken kafasının ne kadar karışık görüldüğünü görüp eğlenmekten kendimi alamıyorum. "Lanet olsun, buraya ne kadar eşya sığdırabiliyorsun?"

Ona bir bakış attım. "Cis erkekler çantaların taşıma kapasitesine her zaman çok şaşırlar."

Zurielle küçük bir kahkaha atar ve verdiği cevaba şaşırmış gibi ellerini ağzına bastırır. Alaric sonunda telefonu buluyor ve uzatıyor. Neredeyse kahkahasını silmekten nefret edeceğim ama bu hafta sadece eğlence, oyun ve sevişmeden ibaret değil.

"Babanı ara."

"Ne?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yeterince açık konuştum." Telefonu eline tutuşturuyorum. "Babanı ara, Zurielle. Eminim en sevdiği kızının kayıp olmasından duyduğu endişeyle yanı başındadır."

İsyan yüzünde parlıyor. "Ona zarar vermek için beni kullanmak istiyorsun."

"Bu bir sır değil, sevgilim." Daha yakına eğildim. Mis gibi seks kokuyor ve ağzımı omzunun üzerinden boynuna götürmemek için tahmin ettiğimden daha fazla kendimi tutmam gerekiyor. "Seni aramadığını mı sanıyorsun? Bu süreçte ne kadar çok güçlü insanı düşman edineceğini bir düşünsene. Seni eve getirebileceğini düşünürse kendini tehlikeye atar. Bunu istemezsin, değil mi?"

"Bu hiç adil değil."

"Bu bir yalan da değil. Babanın nasıl çalıştığını biliyorsun." Ne kadar saf, ne kadar korunaklı olursa olsun, *bu* gerçekten kaçamaz. Triton kuduz bir ejderhadır, bu dünyada önemseydiği birkaç şeyi istifler ve çok yaklaşan herkese ateş püskürtür. Elbette ateşin kokusunu almış, külünü görmüştür.

Zurielle bakışlarımı tam olarak karşılayamıyor. "Evet. Nasıl çalıştığını biliyorum." Gözleri Alaric'e kayıyor. O zaman ona gerçeğin en azından bir kısmını söylemiş olmalı. Güzel. Alaric onu Yeraltı Dünyası'na getiren şey hakkında yeterince insanla konuşmuyor. Son derece bencil davranmadığı tek zamanın, yaptıklarının hayatını raydan çıkaracak kadar onu kışından ısırdığı zaman olması ironik. Buna sevindim.

Ne de onu bana getirdi.

Kanepeye doğru yürüyorum ve elimle işaret ediyorum. "Otur ve babanı çağır. Bu bir öneri değil; bu bir emir."

Tereddüt ediyor ama sonunda başını sallıyor. "Evet, Hanımefendi." Zurielle kanepeye doğru yürüdü ve kısa bir tereddütten sonra üzerine çöktü. Ben bir yanında, Alaric de diğer yanında ona katılınca neredeyse hiç irkilmiyor.

Zurielle kendini desteklemek istercesine derin bir nefes alır ve babasının telefonuna tıklar. Ses bu kadar yakından duyulabilecek kadar yüksek ve derinden gelen bir ses cevap veriyor. Sertçe yutkunur. "Merhaba baba."

CHAPTER 17

ZURIELLE

TMüzayededen önce Yeraltı Dünyası'nda geçirdiğim iki gün boyunca evi arayacak zaman bulamamamın bir nedeni var. Ve kesinlikle bunu yapmaya niyetim yoktu.

Şimdi. Seçme şansımın olmaması çok kötü.

Babamın kulağıma gelen sesi genellikle beni rahatlatır. Ursa'dan tamamen farklı bir şekilde hayattan daha büyüktür. İkisi de bir odaya hükmediyor ama babam hayatımın temel taşı oldu. Benim koruyucum. Bazen de hapislane arkadaşım. Beni kaldıran ama sonra çok uzağa uçmadığımdan emin olan kişi.

Alaric'e inanılacak olursa, o da çok kötü şeyler yapan çok kötü bir adam.

Keşke Alaric'e yalancı diyebilseydim, hikayesini elimin tersiyle itebilseydim. Ama yapamam. Söyledikleriyle örtüşen çok fazla küçük şey var, bu noktaya kadar görmezden geldiğim şeyler. Artık görmezden gelemeyeceğim şeyler.

Ve onun evinin dışında ne kadar uzun kalırsam o kadar iyi nefes alabiliyorum. Bu normal değil mi? Babamın beni sevdiğinden hiç şüphem yok ama sevginin bir insanın etrafında nefes alamayacak kadar daralması gerekmez. Bacağınıza dolanmış bir tuzak gibi hissetmemelisiniz.

Değil mi?

"Zuri? Sen iyi misin? Çok endişelendim."

Babamı iyi olduğuma ikna etmek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bu çıkmıyor. "İnsanları öldürüyor musun baba? Çalıntı mallara ve uyuşturucuya göz kulak olduğunu biliyorum. İnsan kaçakçılığını da denetliyor musun? Çürüme ne kadar derin?"

Birkaç atım boyunca sessiz kalıyor, nefes alış veriş hattan geliyor. "Neredesin? Eve dönme vaktin geldi."

Öfke alevleniyor. Sadece ona yönelik değil. Sağlıklı bir kısmı doğrudan bana, benim kasıtlı cehaletime yönelik. Yıllar boyunca soru sorabileceğim, etrafımda oluşturduğu sınırları zorlayabileceğim pek çok zaman oldu ama kafesteki bir kuş olmaya mahkum edildim. Saçma bir derecede şımartılmışım ama yine de kapana kısılmışım. *Kapana kısılmış*. Beni tamamen kilit altında tuttu, evet, ama ona bir kez bile meydan okumadım. Alaric'le tanışana kadar. Olympus'tan ayrılana kadar.

"Eve dönmeyeceğim. Babam bir yalancı, bir hırsız ve hatta belki de bir katilken olmaz."

"Zurielle Ti Rosi, sakın benimle bu tonda konuşmaya cüret etme."

"Yoksa ne olur, baba? Vücudumdaki her kemiği kırmakla mı tehdit edeceksin?"

Hücum etmek üzere olan bir boğa gibi nefes alıp veriyor. "Sen benim kızımsın ve senin için en iyisini ben bilirim."

"Buna yanıt vermediğinizi fark ettim. Bu tehdidi o kadar çok yaptın ki kiminle konuştuğumu tahmin edemiyor musun?" Şimdi gerçekten kızgınım. Şu ana kadar *ne kadar kızgın olduğumu* fark etmemiştim bile. "Nasıl yapabildin? Zorbalık ediyorsun, vaaz veriyorsun, beni ve kız kardeşlerimi sığmamız gerektiğini düşündüğün kutulara girmeye zorluyorsun, neredeyse erdem abidesi olana kadar, senin öfke ve nefretinden korktuğumuz için çizginin dışına tek bir adım bile atamayana kadar ve ikiyüzlüyü oynamak için her gün evden çıkıyorsun."

"Bu kadar yeter."

"Bu yeterli değil." Hayatımın büyük bir kısmı *yalan* oldu ve bu onun yüzünden. Belki de aşk değildir. Belki de açgözlülük ve sahiplenmedir. Kendi düşünceleri, duyguları ve hırsları olan kızlar istemiyor. Kendi isteğiyle hareket edecek güzel bebekler istiyor. Buna geri dönmeyeceğim. *Dönemem*.

Ursa bacağıma dokunduğunda irkiliyorum. Elini uzattı. Çoğu zaman bu sessiz emri görmezden geliyorum ama babamı incitmek isteyecek kadar öfkeliyim. Ve bu onu incitecek. Telefonu ona uzattım.

Dudakları kıvrılıyor. "Aferin kızıma." Telefonu kulağına götürür. "Merhaba, Triton. Son konuşmamızdan bu yana çok uzun zaman geçti."

Dinlemek, konuşmanın her iki tarafına da kulak misafiri olabileceğim kadar yaklaşmak istiyorum ama Alaric beni tutup kucağına çekiyor. "Ne yapıyorsun sen?" Fısıldıyorum.

"O bir noktayı kanıtlıyor. Şimdi sıra sende." Ben daha fazla soru soramadan beni öpüyor ve bu çok da iyi oluyor. Onu dinlememe gerek yok.

Babamın Ursa'ya ne söylediğini biliyorum. Bağırıyor ve tehdit ediyor. Beni geri vermesini istemekle o kadar meşgul olacak ki, geçmişleri hakkında önemli bir bilgi edinemeyecek. Dinlemek, onun gerçekte kim olduğu konusunda kafamı ne kadar çok kuma gömdüğümü daha iyi anlamamı sağlayacak. Ursa o ilk gece ne dedi? O bir kötü, ama canavar değil.

Babam bir canavar.

Alaric'in beni öpmesine izin veriyorum, ten tene temas edene kadar beni kendine çekmesine izin veriyorum. Bana yalan söylediği için ne kadar nefret etsem de, beni onu önemsedığımı sandığım kadar önemsemediği için nefret etsem de, vücudumu iyi hissettirdiğini inkâr edemem.

Şu anda ihtiyacım olan şey bu. Şimdi ve burada fiziksel bir bağlantıya. Bana dokunması ve babamın evinde ne kadar uzun süre kaldığım için kendimi kırbaçlamayı bırakmamı sağlaması için, gönüllü küçük bebek. Belki Ursa daha sonra beni gerçekten kırbaçlayabilir. Alaric'in sakinleşmesine yardımcı oluyor gibi görünüyor.

Ursa kayıyor ve telefonu sessize aldığını görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. "Eğer onun sikine bineceksen prezervatif al. Kanepenin yanındaki dolapta fazladan var." Başka bir şey söylemeden telefonun sesini açtı ve gülümsedi. "Gerçekten, Triton, bağırmayı bırakmalısın. Tansiyonun için iyi olamaz."

Ursa'nın gösterdiği dolabı karıştıracak kadar uzun süre Alaric'in üzerinden iniyorum. Yarısı prezervatifle dolu olmasının yanı sıra, birkaç şişe kayganlaştırıcı, birkaç ipek kravat ve yastıklı el kelepçeleri de var. "Ursa her şeye hazırlıklı."

"Hiçbir fikrin yok." Alaric prezervatifi elimden kapıyor ve yırtarak açıyor. Takmasını izlerken dudaklarımı yalıyorum. Dün gece yanıma yaklaşmasına izin vermemiştim ama şu anda hepsi çok uzak görünüyor. Bu hafta alabileceğim zevki almaya karar verdim, değil mi? Bu, kendimi tekrar onun üzerine tırmanmaktan alıkoymamam için yeterli bir sebep.

Ya ya da ben de en az babam kadar ikiyeüzlüyüm.

Ben daha fazla düşünmeden Alaric beni tekrar öpüyor. Ellerini sırtımdan aşağı kaydırarak kıçımı kavırıyor ve ben inliyorum. Şaplak yemekten hâlâ canım yanıyor ve ellerinin oradaki hissi hem acıtıyor hem de hayal edebileceğimden daha iyi hissettiriyor. Kendimi tamamen ona doğru bastırıyorum, göğüslerim göğsüne sürtünüyor, sikinin uzunluğu klitorisime karşı lezzetli bir sürtünme yaratıyor.

Beni kaldırıp açısını ayarlıyor ve sonra girişime doğru bastırıyor. Alaric bir nefes tısladı. "Sen lanet olası bir

aletimin etrafındaki mengene. Yavaş ol."

Ama yavaş gitmek istemiyorum. Zihinsel sarmalımı durdurmak istiyorum ve bunu yapmanın tek yolu iki düşünceyi bir araya getiremeyene kadar devam etmek. Alaric'in bunu benim için yapabileceğini zaten biliyorum. Bunu şimdi yapmasına ihtiyacım var.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve kendimi sikine doğru zorluyorum. Beni geriyor ama geçen seferki kadar acıtmıyor. Sadece dolu hissediyorum. Çok ahlaksızca dolu.

Alaric ama umurumda değil çünkü zaten hareket ediyorum, bedenimin beni yavaş bir yuvarlanma hareketinde yönlendirmesine izin veriyorum. Beni izlerken mavi gözleri karardı. "Sikimin üzerinde çok iyi görünüyorsun, Zuri."

"Sana bana öyle dememeni söylemiştim."

"Evet, yaptın." Bir elini saçlarıma daldırıyor ve dudakları dudaklarıma değene kadar, bir sonraki sözlerinin tadını alana kadar beni aşağı çekiyor. "Ama bana ne kadar kızgın olursan ol, biz hâlâ arkadaşız." "Hayır, değiliz." Aletinin üstüne kapandım ve inledim.

"Ben

seni tanıyorum bile."

"Elbette var. Sadece hepsini değil." Bir kolunu belime doluyor ve beni kaldırıyor, dönüp kanepenin yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve beni az önce oturduğu yere yerleştiriyor. Kanepe o kadar alçak ki, beni sikmeye başlamak için açısını ayarlaması bile gerekmiyor.

Daha önce derin olduğunu sanıyordum. Ama kollarını kalçalarımın altından geçirip daha derine girmesi için beni araladığında, şimdikiyle kıyaslanamaz bile. Alaric'in yüz ifadesi fırtınalı bir hal alıyor ve beni her hamlesinde göğüslerimi titretecek kadar sert sikiyor. "Kukun iyi hissettiriyor, Zuri. İyi hissediyorsun."

İnliyorum ve ellerimi kollarında gezdiriyorum. "Aman Tanrım."

"O güzel klitorisini okşa. Tekrar sikimin etrafına geldiğini hissetmek istiyorum."

Neden Ursa'ya baktığımı bilmiyorum. Bunca boyunca hâlâ o acımasızca eğlenen ses tonuyla konuştuğunun belli belirsiz farkındaydım ama kelimelere odaklanamıyordum.

Bana gülümsüyor ve boştaki eliyle uzanıp göğüs ucumu çimdikliyor. Bunun şoku beni inletti. Yüksek sesle.

Ursa neredeyse sırtıyor. "Dindar kızını gerçekten kızdırdın, Triton. Erkeğimin şu anda onu nasıl becerdiğini tam olarak tarif edeyim mi? Onu nasıl becermek istediğimi daha sonra anlatayım mı? Yeterince ilham verici bir şey, öyle olsaydı onaylayacağınıza inanıyorum.

En sevdiğin kızından başkası onun sikinin üzerine boşalamaz. Onu duyabiliyor musun, Triton? Bunlar protesto iniltileri değil. Bunun her kötü anından zevk alıyor." Meme ucumu tekrar çimdikliyor. "Görünüşe göre onu dönüştürmek için çok çalıştığın gibi iyi bir kız değil. Ne yazık."

Buradan bağırıldığını duyabiliyorum ve Ursa gülüp telefonu kapatıyor. İtiraz etmeye çalışıyorum ama yeterince hava yok. Alaric dönerken olmaz-

Kalçalarını içime sokuyor ve içimde beni çok sıcak, çok çaresiz hissettiren bir şeye sürtünüyor. "Aman Tanrım."

"Boşalmak için iznin var." Ursa dokunuşunu diğer meme ucuma kaydırıyor ve onu da ilkinde olduğu kadar sert bir şekilde çimdikliyor. "Bu performanstan sonra bunu hak ettiğini söyleyebilirim."

Daha güçlü olsaydım, daha az öfkeli , belki direnmeye çalışırdım. Ama değilim. Sadece kendimim, boyumdan büyük bir işe kalkıştım ve hızla batıyorum. Alaric kalçalarını yine o yıkıcı hareketle oynattığında, etrafında parçalanıyorum. Ursa bacaklarımın arasına uzanıp elini Alaric'in sikine doladığında hâlâ inliyordum. "Sen değil, sevgilim. Henüz değil."

Dişlerini sıkıyor ve neredeyse acı çekiyor gibi görünüyor, ama sonunda içimden çıkıyor. Ursa gülüyor. "İyi çocuk. Şimdi şu prezervatiften kurtul ve temizlen."

Yine bir an tereddüt etti ve bana baktı. Sonunda ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve beni onun yanındaki kanepeye yayılmış halde bırakıyor. Bacaklarımı kapatmaya başladığımda Ursa başını sallıyor ve kalçamı geriye doğru bastırarak açıyor. "Sana bakmayı seviyorum. Bunu inkar etme." Boş boş kalçamı okşuyor. "Bana mı kızgınsın yoksa ona mı?"

Düşünmek için duraksamadan cevap veriyorum. "Herkes kızgınım. Babam bana yalan söyledi ve ben onun evinin dışında kaldıkça o daha da sorunlu görünüyor. Beni kullanıyorsun. Alaric bana yalan söyledi ve beni kullanıyor."

Kalçamı okşuyor. "Sevgilim, özel olduğunu mu ?"

Göz kırptım. Söyleyeceğini tahmin ettiğim onca şey arasında bu listede yoktu. "Ne?"

"Baban sana yalan söyledi, ama ona sorarsan, kendine göre sebepleri olduğunu söyleyecektir. Kendisini kızlarına tanrı gibi gösteren bir adamın, yanılmaz olmadığını kabul etmek isteyeceğini mi sanıyorsun? Tabii ki istemez. Günün sonunda, o da herkes gibi günahları olan bir adam. Gurur. Gazap. Açgözlülük."

Ona tamamen bakmak için başımı çeviriyorum. Ben çıplakken ve o bana boş boş dokunurken bu konuşmayı yapıyor olmak tuhaf gelmeli ama nedense gelmiyor. "Bütün bunları ondan intikam almak için ayarladın. Şimdi neden onu savunuyorsun?"

"Ben değilim." Dizime dokunuyor ve diğer uyluğuma geçerek beni okşamaya devam ediyor. "Akıllı bir insanın öfkesinin onu dünyanın gerçeklerine karşı körleştirmesine izin vermeyeceğini söylüyorum. Hiç kimse tamamen iyi ya da tamamen kötü değildir. Eğer motivasyonlarını bilersen, onları istediğin sonucu teşvik etmek için kullanabilirsin."

Sanki bana bir şey öğretiyormuş gibi geliyor. Çekingen bir şekilde uzanıp elimi bacağına koyuyorum. Elbisesi ipeksi ve dokunduğumda dizine doğru kayıyor. "Babam beni ve kız kardeşlerimi bir kafese koydu. Bunun nedeni bizi güvende tutmak istemesi olabilir ama bu, bu süreçte boğulmamızı umursamadığı gerçeğini değiştirmiyor."

"Evet." Koyu renk gözleri parlıyor. "Düşmanın olsaydı bunu nasıl bir kaldıraç olarak kullanırdın?"

Düşünmeme bile gerek kalmıyor. "Ben olsam birini ya da hepsini alırdım. İşini ve Poseidon'la olan ilişkisini gerçekten baltalayamazsın ama kızları ona zarar vermek için kolay bir hedef. Sen de beni buraya çekerek tam olarak bunu yaptın." Gerçekten de Ursa bu konuda daha akıllıydı çünkü kendi özgür irademle ayrıldım. Bu beni kaçırmasından daha çok canımı yakmış olmalı. Kaşlarımı çattım. "Senin motivasyonun ne? İntikamın ötesinde."

"Hayır, benden bahsetmiyoruz." Gülüyor ve bacağıma hafifçe vuruyor. "Senin hakkında konuşuyoruz."

"Ben mi?" Biraz kayıyorum. "Neden ben? Bu işe karışan herkes arasında, en kolay tespit edilebilecek kişi benim. Aksi takdirde manipüle edilmem bu kadar kolay olmazdı."

Gülüştü aramızdaki seyrek mesafeyi bacaklarımın arasını okşuyor gibi. "Sevgilim, kendine biraz güven. Baban seni çivilemiş ve hapsetmişti. Özgürlük için o kadar ki, tanımadığın bir adama aşık olmana izin verdin. Bunda utanılacak bir şey yok. En zayıf insan bile doğru değişkenler verildiğinde güçlenmek için motivasyon bulabilir. Ve sen zayıf değilsin."

Onu anlamıyorum. Beni rahatlatıyor mu? Beni daha büyük bir hayal kırıklığına mı hazırlıyor? Tahmin bile edemiyorum. "Kendimi *çok* zayıf ve aptal hissediyorum."

"Zayıf bir insan senin yaptığın kadar ileri gitmezdi." Alaric'in oturma odasına doğru yürüdüğünü duyabildiğim kapı aralığına bakıyor. "Aptal bir insan şu anda kendi başına ayakta duramazdı."

Kaşlarımı çatarak onun güzel yüzüne bakıyorum. "Seni anlamıyorum Ursa.

Bana iyi davranmak zorunda değilsin."

"Hayatım, nazik davranmıyorum." Nazikçe gülümsüyor ve ayağa kalkıyor. "Ben sadece gördüğüm gerçeği söylüyorum. Sen benim son oyunumun bir parçası değilsin. Gelecek hafta seni serbest bırakmadan önce sana biraz destek vermek beni hiç engellemiyor."

Bunun geçici olduğunu hatırlatmak başımdan aşağı soğuk su dökmek gibi geliyor. Ursa'nın tüm ilgisine sahip olmanın verdiği özenle dengelenmiş mutluluğumu bozan hayal kırıklığına hakkım yok. Altı gün daha ve sonra özgürüm. Bu beni mutlu etmeli. Bu sadece geçiciydi ve hayal edebileceğimden bin kat daha zevkliyse? Bu beni rahatlatmalı.

Bu kadını tanımıyorum.

Alaric hakkında bildiklerim, onun ve Ursa'nın ayarladığı melodiyle dans ettiğimden emin olmak için yansıttığı sahte bir kişilikten ibaret.

Onları geride bıraktığım için mutlu olmalıyım. Onları bana verebilecekleri için kullanmalı ve bunun için daha güçlü bir şekilde uzaklaşmalıyım. Bu dünyada başarılı insanların yaptığı da bu değil mi? En azından Ursa ve Alaric'in yapabileceğim hiçbir şeyin onlara zarar veremeyeceği kadar güçlü olduklarından emin *olabilirim*. Suçluluk duymadan onlar kadar acımasız olmayı göze alabilirim.

Ancak bu düşüncelerin hiçbiri ilgi çekmiyor.

Ursa'nın bana elini uzatmasını izlerken tek düşünebildiğim, bu kadınla yeterince zaman geçirmediğim. Yerçekiminden daha güçlü bir çekim gücü sergiliyor, beni kesinlikle boğulacağım derinlere çeken yavaş bir sarmal. Birkaç gün önce ölümden daha kötü bir kader gibi geliyordu. Şimdi o kadar emin değilim.

Deniz Cadısı'nın gülümsemesinin verdiği hazzın yanında kimin havaya ihtiyacı olabilir ki?

CHAPTER 18

URSA

I

Bana baktığında Zurielle'in güzel yüzünde bunu fark edecek kadar karasevda gördüm. Bunu kullanacak kadar acımasızım. Sonunda çekip gidecek.

Bu hafta kalbi yaralanacak ama bu yarayı atlatacak. Bunun için daha güçlü olacak. Ya da onu ve Alaric'i oyun odasına dönüştürdüğüm ikinci oturma odasına götürürken kendime böyle söylüyorum. Çatı katı süitimin köşesinde yer alıyor, bu yüzden iki duvar tavandan tabana pencere. Herhangi birinin bu pencerelerden bakıp oynadığım oyunları görebileceğini bilmek beni sapkın bir şekilde memnun ediyor.

Ne diyebilirim ki?

Kalbimde biraz teşhircilik var.

"Şuraya diz çok. Gözler aşağıda." Dönüyorum ve dildoları almak için mutfığa doğru ilerliyorum. Çeşitli boyutlarda ve renklerde geniş bir seçimim var. Genç ve düşüncesiz olduğum zamanlarda kazandığım şöhrete oynamak beni eğlendiriyor. Deniz Cadısı. Tuz ve tuzlu suya batmış bir ölümden kaçınmak isteniyorsa, uğraşılması gereken bir kadın. Carver Şehri bir liman kenti değil, bu yüzden düşmanlarıma ibret olsun diye okyanusu buraya getirmenin bir yolunu bulmak biraz yaratıcı problem çözme gerektirdi. O kadar yaratıcı ki yıllardır bana meydan okunmadı.

Bölge istikrarlı. İstikrardan da öte, gerçekten. Halkım gelişiyor. Bazen eğlenmek için Belmonte topraklarından küçük ısırıklar alsam? Zaman zaman günaha girmeseydim insan olmazdım.

Buraya kadar eski kan davalarını bırakarak gelmedim.

Oyun odasının kapısının hemen dışında duruyorum, Triton'la konuşmamın uyandırdığı duyguların harekete geçmesine izin veriyorum.

onları önce. Onu kızdırdım ve bu bilginin getirdiği saf tatmin neredeyse tehlikeyi yok etmeye yetiyor. Öfkesi ne kadar yoğun olursa olsun, Tri-ton serseri mayın değildir.

Bir zamanlar onun bir sonraki hamlesini kendiminkiymiş gibi tahmin edebilirdim ama son yirmi yılda değiştim. Şüphesiz o da aynı şeyi yapmıştır. Hangi hamleyi yapacağını bileceğimi varsayamam.

Dahası, gördüğüm tek şey o olana kadar nefretin beni tüketmesine izin veremem.

Gücün bedelsiz olduğunu düşünecek kadar genç olduğumuzdan beri Triton'un başının belasıyım. Olympus baş döndürücü bir ilaçtır ve On Üçler'deki miras rollerden biri olan Poseidon'a doğrudan cevap vermek daha da baş döndürücüdür. Bu konuma gelmek, Poseidon ve diğerleri tarafından değerli biri olarak görülmek için *çok* çalıştım. Büyürken sahip olduğum küçük banliyö hayatından çok uzakta, güvenli ve sağlıklı ve geçen her gün beni daha da boğan bir şey. Ailem için yeterliydi ama ben *daha fazlasını* istiyordum. Kendimi On Üçler'in parlayan yıldızlarına bağlamak istiyordum.

Poseidon için çalışmayı garantilemek, sadece şanslıların, güçlülerin ve hırslıların görebileceği bir dünyaya adım atmak? Eve dönmek, içimde tanımlamakta zorlandığım boşluğu doldurmak gibi bir şeydi. Triton'la olan rekabetim bile bu duygunun bir parçasıydı. Biz arkadaştık. Bazen arkadaştan da yakındık, en azından Zurielle'in annesiyle evlenmeden önce. Yine de sırtıma saplanacak bıçağı beklemeliydim, bıçağı onun elinin kullanacağını bilmeliydim. Oyunun nasıl işlediğini anlamam Triton'dan daha uzun sürdü. On Üçler, adlarını aldıkları tanrılar dışında her şey olabilirler, ama güçlerini dünyadaki diğer herkesle aynı şekilde elde ederler. Para. Yasal ve yasadışı arasındaki çizgiyi aşarak. Daha fazla para.

Triton'a olan düşkünlüğümün suları bulandırmasına izin verdim ve bu beni hesi-

İlk saldıran ben olmalıydım. O zamanlar ya o ya da ben olmam gerektiğini, Poseidon'un sadece bir ikinci komutan istediğini fark etmemiştim. En güçlüsünü. En acımasız. Pozisyon için her şeyi yapabilecek biri. Triton'un da benim yaptığım gibi birbirlerini ortadan kaldırma emrine meydan okuyacağını düşünmüştüm.

O .

Beni öldürmesi daha iyi. Carver City'deki hayatımda ne yapmış olursam olayım, sürgün boğazımda bir kemik gibi. Başka seçeneğim yoktu, bir daha asla eve dönemem ve bunun bedelini ödemek zorunda.

Derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha. Her nefes verişte, istenmeyen düşünceleri uzaklaştırıyorum. Hangi Dominant rolünü oynarsam oynayayım, bu tür dikenli bir öfkenin bir sahnede yeri yok. Eğer sadece Alaric ve ben olsaydık, sınırı çizme konusunda ona güvenebilirdim. İtaatkârlık konusunda tecrübeli ve öfke dalgalarımı kolayca atlatabilir. Bunu daha önce de yaptı.

Zurielle?

Kıza zarar verebilirim.

Benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, *bu* asla planın bir parçası değildi.

Bir nefes daha alıyorum ve kilitleniyorum. Kapıdan içeri adımımı gülümseyebiliyorum ve bu ifade onları gördüğümde daha da belirginleşiyor. Alaric ve Zurielle. Pek çok açıdan farklılar ama önemli olan tek açıdan aynılar. Bana boyun eğiyorlar ve bunu çok güzel yapıyorlar.

Onları diz çökmüş halde bırakıyorum ve kendimi sahnenin bir sonraki bölümünü hazırlamanın basit keyfine bırakıyorum. Kapıdan içeri girdiğimiz anda aksiyonun başlamasını istediğim zamanlar oluyor ama ben bunu yaparken onları bekletmek hoşuma gidiyor. Beni duyabiliyorlar ama ikisi de bir emre itaatsizlik edip başlarını kaldırmayacak kadar itaatkârlar.

Elbisemi çıkarıyorum ve belden bağlamalı aleti takıp ayarlamak için acele etmiyorum. Alaric için tasarlanan daha büyük dokunaç kolayca takılıyor ve ben de bir an için tam olarak yerleştirilmiş boy aynasında kendime bakıyorum.

Mükemmel.

Parmaklarımı şıklatıyorum. "Zurielle, ayağa kalk." Anında itaat ettiğinde içimden zevk akıyor. Bu kız gerçekten bir neşe kaynağı. Farklı bir insan olsaydım, bu kadar masum olmasaydı... Eğer, eğer, eğer.

Onu tutmanın bir yolu yok. Bunu hatırlasam iyi olur.

Onu dikkatlice yerleştirdiğim bankın yanına götürüyorum. Uzun ve dikdörtgen şeklinde ve yere diz çökebileceği kadar kısa. Küçük dokunaç ortasına sabitlenmiş durumda. Elimini saçlarında gezdiriyorum, titreyişinin tadını çıkarıyorum. "Buna bineceksin, sevgilim. Ve sen bunu yaparken, ben de Alaric'i sikeceğim. Çok iyi ol ve ben onun kıcını alırken onun da senin klitorisini yalamasına izin vereceğim."

Kendini hatırlayıp bakışlarını kaçırmadan önce bakışları yüzüme doğru uçuyor. Kıcına şakacı bir şaplak attım. Keskin duruşuna bakılırsa hâlâ çok ağrıyor. "Gel bakalım, küçük Zurielle." Onu dürtüyorum

öne çıkarıp, bankın diz çökerek onu tatmin edecek şekilde ayarlıyorum. Dildoyu bir kez içine aldığı anda, ondan kaçamayacağı kadar yüksek. Ayağa kalkmadan olmaz.

Bana bakışı... Tanrım. Gözü korkmuş ve bundan sonra olacıklardan sorumlu olan ben olmama rağmen *benden* güvence bekliyor. Dominant olmanın bu kısmını seviyorum; ikili na- ture. Cezalandırma ve rahatlık, hepsi lezzetli bir düğümde birbirine karışmış durumda. İkisi arasında bir denge bulmak bıçak sırtında yürümek gibi ve her an beni heyecanlandırıyor, üstesinden gelmekten çok mutlu olduğum bir meydan okuma.

Onu öpmeye niyetim yok. Saatlerdir vücut sıvılarımızı değış tokuş ederken öpüşmenin bir anlamı olduğunu düşünmek aşırı duygusal ama dili geçici olarak benimkini okşadığında bedenimden geçen şoku inkar edemem. Sanki görev ister gibi, bu durumda bile.

Tanrım, ya onu tutarsam?

Parmaklarımı saçlarına doluyorum ve onu kendime çekiyorum, kendimi biraz serbest bırakıyorum, onu arzuladığım şekilde öpüyorum. Derin, dağınık ve çok çökmüş. Tadı masumiyet gibi. Vazgeçemeyecek kadar bencil olduğumdan kesinlikle emin olduğum bir hediye gibi.

Başımı kaldırmayı başardığımda, kollarını boynuma dolamış ve vücudunu benimkine bastırıyor. O kadar *narin* ki. Çok kırılgan. Çok kırılabilir. Aynı anda hem ağladığını görmek için içini açasım geliyor hem de onu dünyanın göstermekten çok mutlu olduğu tüm acımasızlıktan korumak istiyorum.

Dikkatlice boğazını tutuyorum ve onu bir adım geriye itiyorum. Kızarmış ve sanki sadece bir öpücükle aklını başından almışım gibi bana göz kırptıyor. Onu suçlayamam. Asla yüksek sesle itiraf etmesem de dünya ayaklarımın altında biraz sallanıyor. Bakışlarını tutuyorum ve amını avuçluyorum. Sırılsıklam ve bunun sadece öpücükten kaynaklandığından şüpheliyim. Hayır, küçük Zurielle gergin olsa bile ona vermek üzere olduğum şeyi istiyor.

Ona yaptığım her şeye aynı korku ve arzu dengesiyle yaklaşp yaklaşmayacağını merak etmem için yeterli. Bu baş döndürücü bir şey ve sırf bana verdiği zevk yüzünden onu tekrar orgazma ulaştırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bankta."

Yapay penisin birkaç santim arkasındaki bankın üzerine beceriksizce çökerken elini tutuyorum. bakıyor, o iri kara gözlerinde o lezzetli korku. Elini çekiştirerek ona doğru yaklaşıtıyorum. "Öğüt onu, sevgilim. İstedğini biliyorsun"

Kalçalarını biraz döndürüyor, amını ona sürüyor. Zurielle'in gözleri daha da büyüdü ve bana baktı. "Ben..."

"Beğenmedim. Evet, biliyorum." Daha yakına eğildim. "Kötü hissettiriyor, değil mi?"

Ben izlerken ahlaksız küçük bir şey gibi sürtünüyor."

"Evet, Hanımefendi." Dudaklarını yalıyor ve kalçalarını tekrar döndürmeye başlıyor. Bu sefer durmuyor. Vücudu kızarıyor ve gözlerini indirmeyi başaramıyor.

Hayır, dokunaçlara sürtünürken vücuduma bakıyor. Sanırım ilk kez onun önünde çıplaklığa yakın bir şey yapıyorum ve bana en sevdiği ikrammışım gibi bakıyor. Bakışları göğüslerimde ve karnımda geziniyor, bacaklarıma gidip tekrar yukarı çıkmadan önce birkaç uzun an boyunca straponda kalıyor.

Sonunda konuşmayı başardığımda, sesim boğuklaştı. "Sikime bin, sevgilim. Orada ve seni bekliyor."

Zurielle derin bir nefes alıyor ve kendini yukarı kaldırıyor. Dildo yeterince büyük olduğu için üzerine oturmak garip bir şey ve ayaklarımı dikip ona yardım etmemek için kendimi zorlamam gerekiyor. Burada bir ders var. Yine de kimin için olduğundan emin değilim.

Kıpırdamadan duruyorum ve onun tenta- cle yapay penisin üzerinde çalışmasını izliyorum. Tepede daha dar başlıyor, tabandaki en geniş kısma doğru genişlerken biraz kıvrılıyor. tatlı haliyle inliyor ama sonunda kendini tamamen indirmeyi başarıyor.

"Aferin kızıma. Şimdi bekle." Gülümsüyorum. "Ben izin verene kadar gelme."

"Evet, hanımefendi."

Alaric'e dönüyorum. "Çok sabırlı davrandın, sevgilim. Buraya gel."

Uzun süredir diz çökmüş olmasına rağmen kolayca ayağa kalkıyor ve bana doğru geliyor. Tanrım, çok güzel. Belki bir gün nefesim kesilmeden ona bakabilirim ama bugün o gün değil. Ne kadar çekici olursa olsun, şu anda tam olarak mutlu değil. Bunu anlayacak kadar iyi tanıyorum onu.

Çenesini yakalıyorum ve bakışlarımla buluşana kadar yüzünü kaldırıyorum. "Seni kırbaçlamasına izin verilen tek kişi benim."

Alaric o güzel mavi gözlerini bana kırıştırtıyor. "Ne?"

"Zurielle'in burada, Carver City'de olduğunu fark ettiğinden beri zihinsel olarak kendini kırbaçlıyorsun." İnkâr etmeyince kaşlarını kaldırıyorum. "Sen bir tanrı mısın, Alaric?"

"Hayır."

"Hmmm. Sen Zurielle'in bakıcısı mısın? Vasisi? Onun seçimlerinden sorumlu musun? Ona babalık yapmak ve onu güzel bir kafeste tutmak ister misiniz?"

Cevabını dişlerinin arasına hapsedmek ister gibi çenesi geriliyor. Sonunda benim talebim galip geliyor. "Hayır."

"Bu uygunsuz suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp bu hafta ikimizin de sunduğu şeylerin tadını çıkarabilirsin ya da gidip odanda tek başına vakit geçirebilirsin. Bu senin seçimin." Duraksıyorum. "Tıpkı buraya gelmenin, açık artırmaya katılmanın ve her emrime itaat etmeye devam etmenin *onun* seçimi olduğu gibi." Yüzünü Zurielle'in nefes nefese kaldığı ve hareket etme ihtiyacıyla titrediği yere çevirmek için elimi kullanıyorum. "Onu o sakin üzerine zorla mı indiriyorum?"

"Emri sen verdin."

İç çekiyorum. "Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun, sevgilim. Soruya dürüstçe cevap ver. Onu zorluyor muyum?"

Çenesini o kadar sert sıkıyor ki dişlerine zarar vermemesi mucize. "Hayır."

"Bu doğru. Şimdi, tüm zamanımızı boşa harcamayı bırak ve seçimini yap. Kal ya da git."

Uzun süre Zurielle'e bakıyor. Onu zorlayabilirdim ama Alaric'e ulaşmanın tek yolu saçmalığını yüzüne vurmaktı. Bu durum başka biri arasında yaşanıyor olsaydı, yapılanlar karşısında gözünü bile kırpmazdı. Böylesine tuhaf standartlara tabi tuttuğu tek kendisi. Adam suçunu herhangi bir aşık kadar yakınında tutuyor. Hatta daha yakın.

Sonunda Alaric iç geçirir. "Kalmak istiyorum, Hanımefendi."

Fikrini değiştirmesi için ona bir şans vererek birkaç vuruş bekliyorum. Bunu yapmayacağını ikimiz de biliyoruz ama bu da başka bir tür ceza. Her şey için beni suçlaması iyi ve güzel ama o kendi seçimlerini yaptı. Bu odadaki herkes yaptı.

"Zurielle'in önünde diz çök."

Kısa bir süre tereddüt ediyor ve sonra Zurielle'in tünediği bankın önünde diz çökmek için dönüyor. Şimdi ellerini deriye dayamış, ayrık dudaklarından her nefeste göğüsleri titriyor.

Şifonyere doğru yürüyorum ve sonunda bir tane seçmeden önce kayganlaştırıcı koleksiyonumu inceliyorum. Başka bir baskınlık oyunu, ama dürtümü inkar etmeye zahmet etmiyorum. Özellikle de arkamı döndüğümde onları gözlerinde kalpleriyle birbirlerine bakarken bulmak beni ödüllendiriyor. Nasıl olursa olsun

Zurielle hala Alaric'e aşık olduğunu düşünüyor. Ona karşı ne hissettiğine gelince... Bunun basit bir şehvetten çok daha karmaşık olduğundan şüpheleniyorum. Gerçi, eğer biri dürüstse, şehvet hakkında *basit* bir şey olmadığını kabul edebilir.

Şimdi geriye kalan tek şey Zurielle ve Alaric arasında büyüyen şeyi iyileştirmek isteyip istemediğime karar vermek.

Ya da tamir edilemeyecek şekilde paramparça etmek istersem.

CHAPTER 19

ALARIC

I gözlerimi Zuri'den alamıyorum. Kendine engel olamıyormuş gibi küçük dairesel hareketlerle o tentacle dildoyu sürüyor. Alt dudağı özellikle pembe Çok sert ısıyor ve parmaklarını bankın derisine gömüyor.

Bana bakıyor.

"Özür dilerim." Bunu söylemek istememiştim. Ciddi olup olmadığımdan bile emin değilim ama istemesem neden ağzımdan kaçırayım ki? Yaptığım şeyi, söylediğim yalanları her düşündüğümde yükselen suçluluk duygusu, pansuman gerektiriyor. Şimdi bunun zamanı değil, ama görünüşe göre bunun bir önemi yok. "Özür dilerim," diye tekrarlıyorum.

Zuri keskin bir nefes alır. "Bana yalan söyleme." "Söylemiyorum."

"Ve *buna* güvenmem *mi* gerekiyor?" Nefesi efendiliğinin etkisiyle kesik kesik ama öfkesi gözlerine geri akıyor. "Beni incittin."

"Bunu telafi edecektir."

Neredeyse irkiliyordum. Bir kereliğine Zuri'ye o kadar odaklanmışım ki Ursa'nın dolabın yanındaki yerinden kıpırdadığını bile duymadım. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip çekti. "Özür diledi, sevgilim. Bu birinci adım."

"Bunu kabul etmek zorunda değilim," diye mırıldanıyor Zuri.

"Yeterince doğru." Ursa saçlarımı tutarak beni bankın son ayağına kadar yarı sürüklüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve acı hissinin içimde yuvarlanmasına izin veriyorum. Küçük bir acı sürtüğü olduğumu anlamam Yeraltı Dünyası'nda bir haftamı almıştı ama Ursa'nın elleri altında kendimi affedilmiş gibi hissediyorum. Beni bırakmadan önce saçlarımı son bir kez çekiyor. Vücudumda aşağı doğru ilerlerken parmaklarını sertçe sırtıma bastırıyor. Sırtımdaki çürüklerin izini sürdüğünü anlamak için onu görmeme gerek yok.

dün gece yaptı. "Onu cezalandırmamı ister misin, küçük Zurielle? Hıçkıra hıçkıra özür dileyene kadar dövmemi? Bunu yapacağım ve mutlu olacağım."

Yere bakıyorum, nefesim çok zor geliyor. Bunun korku mu yoksa Zuri'nin cevabını beklemek mi olduğunu ben bile anlayamıyorum.

"İstediğim bu değil," diye fısıldıyor sonunda.

"O zaman bunu arkamızda bırakalım." Ursa kıcımlı sıkıyor. "Alaric şimdi ikinci tur özür dilemeye başlayacak." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "İstediğin kadar boşalmak için iznin var, sevgilim."

Ursa kıcımlı tekrar sıkıyor, parmakları oradaki ağrıyan bir noktaya giriyor. "Sen değil, aşkım. Teraziyi dengelemek genellikle rahatsız edicidir."

Teraziyi dengelemekle ilgilenmediği gerçeği hakkında yorum yapmıyorum. Hissettiğim suçluluk tamamen bana ait ve bununla barışmak . Eğer ben de kendimin bu yönünü ortaya çıkarabilseydim, olaylara Ursa'nın baktığı gibi bakabilseydim hayat çok daha kolay olurdu. Karşılaştığı her sorun iki kategoriden birine giriyor. Ya ona ve bölgesine yardımcı olur ya da olmaz. İyi ya da kötü ya da pişmanlığa yer yoktu.

Soğuk kayganlaştırıcı kıcıma çarpıyor ve sonra Ursa yavaş, alaycı vuruşlarla belden bağlamayı içimde çalıştırmaya başlıyor. Daha önce çeşitli oyuncaklarla oynamıştık ama dokunaç garip hissettirmeyi asla bırakmıyor. Kavisli ve dokulu ve, *kahretsin*, tamam, evet, iyi hissettiriyor.

"Görevini mi unutuyorsun, sevgilim? Zuri'nin klitorisi ihmal edilmiş görünüyor."

İleri atılıp Zuri'nin klitorisini yalıyorum. İnliyor ve Ursa kıcıma bir santim daha batıyor, bu da beni sadece tahrik ediyor. Keşke Zuri'nin orgazm üstüne orgazm yaşamasını sağlayarak onu özrümü dikkate almaya ikna ettiğimi söyleyebilseydim. Ustaca, kasıtlı bir baştan çıkarma.

Bu gerçek değil.

Yalıyorum, emiyorum ve vahşi bir şey gibi amının peşinden gidiyorum. Ursa'nın içime battığı, beni müstehcen bir şekilde doldurduğu her santimde, kontrolümdeki bir kilit daha kırılıyor. Hiçbir şey kalmayana kadar. Temel parçalarıma, saf ihtiyaca kadar parçalanıyorum.

Zuri boşalırken üstümden haykırıyor ama ben durmuyorum. Durabilecek durumda değilim. Çılgınlık gibi geliyor. Yükseliş gibi hissettiriyor. Kendi bedenimin çaresiz ihtiyacını görmezden gelmek neredeyse yeterli. Sikim o kadar sert ki acı veriyor ve Ursa'nın kalçalarının *her* yavaş itişinde siki bir yerlerime sürtünüyor ve bu da beni patlama tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor. Alnımı Zuri'nin karnına bastırıyorum, nefes nefese kalıyorum. "Hanımefendi, çok

yaklaştıı."

"Çok kötü. Bekle." Parmak uçları sırtıma sertçe bastırıyor, çürüklerimin izini sürüyor. Beni doldurma şekli kadar beni aydınlatan küçük acı iğneleri. "Onu tekrar boşalt, sevgilim. Coşku onu ele geçirdiğinde çok güzel oluyor."

Burada bir ceza daha var. Zuri'nin gelişini görmekten mahrum bırakılmak tam da onun istediği şekilde acı veriyor. Ursa'nın bu sahnenin orkestra şefi olduğunu hatırlatan bir şey. Zuri ve ben sadece onun oynucağıyız, onun istediği gibi zevk alıyoruz ve alamıyoruz.

Zuri tekrar boşalırken başımın üzerinden haykırıyor. Ağzıma karşı kaygan ve yumuşak, onu kavradığım yerde kalçaları şaşırtıcı derecede güçlü. Kahretsin, bunu bütün gün yapabilirim.

Ama yapamam. Çünkü lanet olsun, Ursa'nın emirlerine itaatsizlik etmek üzereyim. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve onun dalgalar halinde verdiği zevki bastırmaya çalışıyorum. "Hanımefendi, lütfen."

"Henüz değil. Henüz değil." O kadar ani bir şekilde içimden çekiliyor ki çığlık atmaktan kendimi alamıyorum. Ursa kıcımlı tokatladı. "Sırt üstü yat, Alaric."

Yeni pozisyon, Zuri'nin klitorisini emmeyi bırakmam gerektiği anlamına geliyor. Amına son bir öpücük konduruyorum ve sonra itaat ederek yerde sırt üstü yatıyorum. Ursa'nın strapon dan kurtulmasını izliyorum ve sonra muhteşem bir şekilde çıplak olarak üzerimde duruyor. Vücudu kıvrımlı, çukurlu, yumuşak ve aynı zamanda güçlü. Büyük göğüslerine, yumuşak karnına, kaslı kalçalarına ve kusursuz amcığına saatlerce tapabilirdim. Yaptım da. Yine yapacağım.

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Penis halkasına ihtiyacın var mı?" Muhtemelen, ama bunu itiraf etmek başarısızlığı kabul etmek gibi geliyor. "Hayır, Hanımefendi."

Kaşlarını çatıyor. "Ben izin vermeden gelersen cezalandırılırsın. Emin misin?"

Beklenti içimde kıvrılıyor. Şımarıklığı oynamaktan hoşlanmıyorum ama irademi Ursa'nınkiyle karşı karşıya getirmenin bağımlılık yaratan bir yanı var. Deneme. "Evet, Eminim."

Gülüyor, ses neredeyse fiziksel bir şekilde içimde kıvrılıyor. Kahretsin, bu kadını seviyorum. Yüksek sesle itiraf etmediğim bir şey, bana sarılmadığı ve ağrıyan sikimi daracık amına sokmadığı zaman vazgeçebileceğim bir şey. Ursa yavaşça yere çöküyor, dikkati yüzümde yoğunlaşıyor. "Ağzının her yerinde küçük Zurielle var." Eğilip beni öpüyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Hareketsiz kalmalıyım, boyun eğmeliyim, ama ellerimi kalçalarında ve yanlarında gezdirmekten kendimi alamıyorum, çaresizce

onun izin verdiği kadarına dokunuyorum. Böyle anlarda ne kadar şanslı inanamıyorum. *Bu* kadın bana hükmediyor, *bu* kadın sikime biniyor, *bu* kadın çıplak ve vücudunda ellerime güveniyor.

Ellerimi tutuyor ve Zuri'nin oturduğu bankın ayaklarına doğru götürüyor. "Onları burada tut."

Kalçalarını yuvarlarken dişlerimi sıkıyorum, taşaklarımda oluşan basınca karşı savaşıyorum. "Lütfen hanımefendi. Size dokunmak istiyorum." Yalvardığımın farkına bile varmıyorum. Bunun bir önemi yok. nemli olan tek şey ellerimi tekrar vücuduna sokmak.

"Hayır." Ellerini göğsüme bastırıyor ve bana binmeye başlıyor. Bakışları Zuri'yi takip ediyor. "Buraya gel, sevgilim."

Zuri dildoyu bırakıp ayağa kalkarken inliyor. Ursa'nın elini tuttuğunu ve diğer kadının onu daha yakına çekmesine izin verdiğini izliyorum. Ursa ona gülümsüyor. "Alaric'in sana yeterince yaklaştığını sanmıyorum, kk Zurielle. Ona başka bir tat ver."

Hay sikeyim.

Ursa, Zuri'yi istediği gibi düzenlerken, yüzüme yaslanıp vücuduma bakmasını sağlarken orada yatıyorum. Son santimi de batırıyor ve sonra amını pebileceğim kadar yakınıma geliyor. Kahretsin, tadı çok güzel. Çok güzel. O dilimde ve Ursa sikimdeyken, dayanamayacağım. Gerginleşiyorum, vücuduma karşı savaşıyorum ama faydası yok.

Zuri'nin klitorisine karşı hırslayarak sertçe boşalıyorum. Ben içimi ona boşaltırken Ursa yavaş hareketlerle bana biniyor. Ve sonra Zuri ağzımı gıcırdatıyor, tatlı sesi boğuk. "Aman Tanrım, aman Tanrım, yine boşalacağım."

"Her şey yolunda, sevgilim. Seni tuttum." Yumuşak bir ses. Bir pck. Ursa Zuri'yi öpüyor ve bu bir şekilde bunu çok daha iyi hale getirmiyorsa lanet olsun.

Sonunda son santimi de yere kerttim. "zr dilerim."

"Bugün bunu çok sık söylüyor gibisin, aşkım." Ursa üzerimden kalkıyor ve ardından Zuri yüzümden kalkıyor. Ursa kollarını kk kadına doluyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Sesi soğuklaşırken bile kara gözleri nazık. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Alaric."

Dudaklarımı yalıyorum, Zuri'nin tadını . "zr dilerim, Hanımefendi."

"Olacaksın." Bana gülümsüyor. "Masaya. Beni bekletme."

Bu. İhtiyacım olan şey bu. Bunu bilerek istememiş olabilirim ama Ursa beni her zaman herkesten daha iyi okuyabilmiştir. Zuri'yi odadaki tek normal mobilya olan kanepeye yatırırken ve omuzlarına bir battaniye örterken onun emrine itaat ediyorum. Bir renk cümbüşü, parlak pembe ve turuncu, beyaz ve kırmızı, hepsi de tamamen Ursa'ya özgü yoğun bir desenle bir araya getirilmiş. Zuri'nin şakağına bir öpücük konduruyor. "Hâlâ kızgınsın."

Zuri ağzını açıyor, tekrar düşünüyor gibi görünüyor ve sonunda "Karışık bir durum" diyor.

"Aşk genellikle öyledir." Diğer kadının şaşkın bakışlarını görmezden geliyor ve bana doğru yürüyor. Uzandığım masa çok amaçlı. Bükülebiliyor, kısaltılabiliyor ve dört köşesinde bir insanı yerine bağlayabilecek kayışlar var. Ursa kalçama vuruyor. "Seni bağlamama gerek var mı?" Ses tonu tek bir doğru cevap olduğunu gösteriyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Hayır, Hanımefendi."

Gülüyor. "Göreceğiz." Ursa bir sürü şeyle dolu dolabına doğru yürüyor ve onları ayıklamakla vakit geçiriyor. İçimde beklenti ve korku sarmalları dolaşüyor, tadına doyamadığım sarhoş edici bir karışım. Elinde bir bastonla arkasını dönüyor.

Midem bulanıyor. Bana yaptığı diğer pek çok şeyi arzuladığım gibi sopayla dövülmeyi de arzuluyorum ama bu bir ceza ve şu anki pozisyonumda beni sopayla güvenle dövebileceği çok fazla yer var. "Hanımefendi-"

"Sus." Bastonu vücudumun ön kısmında gezdiriyor, sadece tehdit olarak algılanabilecek bir şekilde hafifçe derimin üzerinde gezdiriyor. "Dün gece bizim Alaric'i kırbaçladım." Onun benimle konuşmadığını anlamam bir alıyor. Zuri'yle konuşuyor. Ursa sopayla sikime hafif bir vuruş yapmak için duraklıyor. "Daha ağır bir kırbaç kullandım, bu yüzden bugün morarmış, ama bu geniş, dağınık bir desen oluşturmak için tasarlanmış bir alet." Kalçama vuruyor. "Bu bir baston. Daha derin bir çürük oluşturacaktır ve pek çok Dominant itaatkârlarının vücutlarının çeşitli yerlerini çizmekten hoşlanır. Etli olan her yer yeterince güvenlidir." Masanın sonuna yakın bir yerde duruyor. "Özellikle kişinin ayaklarının altı çok acı verir."

Zuri'nin sesi o kadar yumuşak ki verdiği cevabı zar zor duyabiliyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Alaric'in kendini sana yanlış tanıttığı için duyduğu suçluluk duygusundan kurtulması için kefarete ihtiyacı var. Onu bağışlamadan önce acı çekmesine ihtiyacın var."

"Onun *bu* şekilde acı çekmesini istediğimi nereden çıkardın?" Ursa önümde durduğu için onu göremiyorum ama sesi kuşkulu geliyor.

Ursa güler. "Gerekirse kendine yalan söyle ama bana yalan söyleme. O seni incitti. Karşılığında ben de onu inciteceğim. Bu işleri güzelce dengeler, sence de öyle değil mi?"

"Sırf sen onu dövdün diye onu affetmeyeceğim."

"Sanırım göreceğiz, değil mi?" Bastonu ayağımın altına indirmeden önce aldığım tek uyarı bu. Neredeyse şoka benzer bir vuruş oluyor ve sonra acı sırtıma yayılıyor ve inliyorum. Ursa'nın bana gerçek zarar vermeyeceğine inansam da, ayağımın altını sopalamak acı verici. Sağ ayağıma geçmeden önce sol ayağımı sıyrıyor.

Zuri'nin affını hak etmediğim için endişelenmeyi bırakıyorum. Geleceğin bana ve Ursa'ya ne getireceği konusunda endişelenmeyi . Acı her şeyi silip süpürüyor ve beni acıya dayalı bir sahne belli bir noktaya ulaştığında her zaman gelen tuhaf bir uyuşukluk içinde yüzmeye bırakıyor. Arzuladığım şey bu. Minnetle, tüm kalbimle içine batıyorum.

Odanın farkındalığı dalgalar halinde geri geliyor. Ursa ayaklarımın dibinde duruyor, başparmaklarını baston çizgilerinin üzerinde boş boş gezdiriyor, ifadesi bedenimin içgüdüsel olarak tepki vermesini sağlayacak kadar sıcak. Doğrulamaya başlıyorum ama tırnağını ayağımın kemerine bastırıyor. Küçük bir acı ama kendimi hatırlamama yetiyor.

Zuri mi?

Tam olarak Ursa'nın onu bıraktığı yerde oturuyor, gözyaşları yüzünden akıyor. Gözyaşları... benim için mi?

Belki de hâlâ umursuyordur.

CHAPTER 20

ZURIELLE

F

Organizasyon basit bir şey değildir. Akışkan ve kesin değil ve çoğu zaman beni aşıyor. Ama sonra, affediciliğimin yeniden sorgulanacağı bir pozisyonda hiç bulunmadım.

kız kardeşlerimden biriyle küçük bir kavgadan daha ciddi bir şey için gerekliydi. Beş kardeşin en küçüğü olarak büyümek, ablalarım tarafından sürekli baskı altında tutulduğum anlamına geliyordu. Onların istediği bir şeye sahip olduğumda, o şey benim olmaktan çıkıyor ve onların oluyordu. Bazen çocukluğum boyunca yanımdan ayrılmayan dadılardan biri devreye girerdi. Bu durumlarda affetmek kolaydı. Ne kadar kavga edersek edelim, kız kardeşlerimi seviyorum.

Belki bu sefer gerçekten de o kadar kolaydır.

Gerçeği öğrendiğimde duygularımın basit olduğunu düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değilim.

Masanın üzerinde çırılçıplak yatan Alaric'e bakıyorum. İnce bir ter tabakası tenini kaplıyor ve sanki uzun bir mesafeyi koşmuş gibi nefes nefese kalıyor. Ursa'nın yaptığı şey canını yakmıştı ama hoşuna gittiği de inkâr . Yüz ifadesini hiç bu kadar rahatlamış görmemiştim.

Aletinden bahsetmiyorum bile. Sert ve karnına doğru kıvrılmış durumda ve ilk vuruştan beri de öyle.

"Ne düşünüyorsun, sevgilim?"

Bakışlarımı Alaric'ten ayırıp Ursa'ya bakıyorum. Saç tellerini başının üst kısmına tutturmuş, onları yolundan uzak tutuyor ve bu saç modeli muhteşem yüzünü tümüyle gözler önüne seriyor. Ayaklarının dibinde diz çöküp sadece ona bakarak saatler geçirebilirim. Birlikte olduğumuz zamanın çoğunda kıyafet giymişti ve sanki ilk kez onu tam anlamıyla takdir ediyormuşum gibi hissediyorum.

Son derece kıvrımlı. Göğüsleri ve kalçaları ve kıcı ve uylukları, karnı öyle yumuşak ki ellerimi yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum.

ona doğru uzanıyor. Orta kahverengi teni terden parlıyor ama bütün geceyi hiç durmadan Alaric'i döverek geçirebileceği izlenimine kapılıyorum. İşte bu kadar güçlü. Elinde acı veren bir yöntem tutarken tüm o müthiş hâkimiyetin bana da uygulanacağı düşüncesi içimde bir şeyleri titretiyor.

Ursa biraz kıkırdar. "Sana bir soru sordum, Zurielle."

Boğazımı temizliyorum, gözleriyle buluşmak için kendimi zorlamadan önce bakışlarım göğüslerine düşüyor. "Özür dilerim, Hanımefendi. Soruyu hatırlayamıyorum."

Tekrar gülüyor. "Sanırım sana geçici hafıza kaybı yaşatan şey beni görmem olduğu için çok kızamam."

"Çok güzelsin." Sıram gelmeden konuşmamam gerekiyor ama onu ne kadar çok istediğimi söylemeden bir dakika daha duramayacağımı fark ediyorum. "Seni tekrar boşaltmak istiyorum."

Dudakları kıvrılıyor. "Biliyorum. Ve yapacaksın." Parmaklarını sıkıktı. "Şimdi. Beni Alaric'i yenerken izlerken ne düşünüyordun?"

Cevap vermek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama kara gözlerindeki parıltı bana konuyu değiştirmeme ya da sorudan kaçmama izin vermeyeceğini söylüyor. Battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum ve yere bakıyorum. "Bir insanı seviyorsam affedebileceğim çok sayıda günah olduğunu düşünüyordum." Derin bir yarayı deşmiş gibi hissediyorum ve acı bir şekilde bitirmekten kendimi alamıyorum. "Bu benim bir karakter kusurum gibi görünüyor."

"Öyle mi?"

Ursa'nın hareket ettiğini duyabiliyorum ama onu sadece göz ucuyla görebiliyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Evet, Hanımefendi. Bunu bundan başka bir şey olarak görmek mümkün değil."

"Sevgilim, incinmişsin ve buna acı bir camın arkasından bakıyorsun." Yanımda duruyor ve parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, vücudum onun dokunuşuyla rahatlıyor, hatta bunun benim için ne zaman bu kadar ani bir tepki haline geldiğini merak ediyorum. Ursa beni okşamaya devam ediyor. "Sen yumuşaksın. Başkaları bunu bir günah olarak görebilir ama değil. Bu bir değer. Buna olabildiğince uzun süre tutun, çünkü dünyanın seni sertleştirmesine izin verirsen bir parçanı kaybedersin."

Tartışmak istemiyorum ama bu kadın söz konusu olduğunda pek çok şeyi yapmak istemiyorum. "Bunu nasıl söylersin? Kendi bölgeni yönetiyorsun. Sahip olduğun şeyi başarmak için zor olmalısın."

"mi?" Ben ona bakana kadar saçımı çekiştiriyor. Tanrım, bana nasıl bakıyor. Sanki sadece onun için paketlenmiş bir hediyeymişim gibi. Sanki gerçekten *onunmuşum* gibi. "Yeterince dikkat etmemişsin." Saçımı son bir kez çekiştirip beni bırakıyor. Ursa masaya doğru yürüyor ve hâlâ sersemlemiş olan Alaric'i ayağa kaldırıyor. Onu derin ve sert bir şekilde öpüyor ve arkasına yaslanıyor. "Affedildin, sevgilim. Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma."

"Yapmayacağım, Hanımefendi."

Masadan kalkmasına yardım ediyor ve o her adımda yüzünü buruştururken gülümsemesindeki zalim ifadeyi kaçırmıyorum. Ursa onu yanıma yatırıyor ve kanepenin yanındaki sepetten parlak renkli bir battaniye daha çıkarıyor. Onu Alaric'in omuzlarına örtüyor. "Kay bakalım."

Hemen itaat ediyoruz, Kızıldeniz gibi ikiye ayrılarak ona aramızda yer açıyoruz. Boşalan yerdeki kanepeye yerleşiyor ve bizi tekrar kendisine çekiyor. Ursa beni kolunun altına alıyor ve Alaric'i başını kalçasına yaslaması için yönlendiriyor.

Gözlerimi kapatmak istemiyorum ama son birkaç günün olayları beni yakalıyor ve Ursa vücuduma karşı muhteşem bir şekilde sağlam hissediyor. Onu göremediğim için olabilir, ama bize karşı gevşerken yavaşça gevşediğini duyuyorum. Sanki bir süredir taşıdığı bir yükü gibi.

Her çok güçlüdür. Herhangi birine yaslanmasına izin veriyor mu? Bu haftadan sonra burada olmayacağım için bunu istemek hakkım değil ama umarım en azından Alaric'in gelmesine izin verir. Yavaş hareketlerle kalçasını okşuyorum, benden izin alacağını düşündüğüm tek şekilde rahatlatıyorum. Yumuşak bir dokunuş. Tenimin onunkine karşı nazikçe kayması.

Ursa parmaklarını saçlarımın arasından yavaşça, yatıştırıcı bir şekilde geçiriyor. Tüm bu an göğsümde bir şeyleri seksten bile daha fazla yatıştırıyor. Onlarla geçirdiğim zamanın *tadını çıkarıyorum*. Bunun bitmesini istemiyorum. Hiçbirinin.

Zaman yavaş geçiyor, adrenalın ve şehvetin garip kokteyli ve beni ağırlı ve garip bir şekilde doygun bırakıyor. Kıçım hala acıyor ve amım lezzetli bir şekilde ağrıyor, ama en çok bitkin hissedenden ruhum. Zirveler çok yüksekti. Alçaklar ise çok alçak. Artık hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorum. Kafası karışmış ve kaybolmuş bir derin deniz dalgıcıyım. Yüzeye çıkmak için yarı yarıya şansım var. Asla geri dönemeyeceğim derinliklere inmek için de eşit şansım var.

Daha çok korkmalıyım.

Bunu mantıklı bir şekilde biliyorum. Carver Şehri'ndeki bir bölge liderinin evindeyim, babamdan intikam almak istediğini zaten belirtmiş olan birinin. Bana karşı nazik olması, beni bu hafta boyunca eğlendirmeyeceği ve sonunda cesedimi kapısının önüne atmayacağı anlamına gelmiyor. Bunu *biliyorum* ama korkumu yenemiyorum. Ursa'nın bana zarar vermeyeceğine dair kemiklere işlemiş bir inanç var ve bunu bir türlü aşamıyorum.

Zaten artık çok geç. Buradayım ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeyi kabul ettim. Eğer bu işin sonunda bana sırtını dönecekse, bekâretimi almak intikamını almak için yeterli değilse... Bu konuda yapabileceğim çok az şey var.

Ya da belki de kaçmayı düşünmek zorunda kalmamak için kendime böyle söylüyordumdur. Belki de o kadar zayıfım ki, bana birazcık nezaket gösterdiği için babamın düşmanının yanına sokulmaktan çok mutluyum. Çünkü benimle tatlı tatlı konuşuyor ve sanki onun için değerliymişim gibi bana dokunuyor.

Bu bir yalan. Öyle olmak zorunda.

Alaric tarafından zaten bir kez kandırıldım. Ursa ile aynı hatayı yapmayacak kadar akıllı olduğuma eminim.

Bu düşünce gözlerimi açmamı ve doğrulmamı sağlıyor. Ona bakmıyorum. Bakamam, yoksa yine onun büyüüne kapılır ve umutsuzca korumam gereken mesafeyi unuturum. Boğazımı temizliyorum. "Bir duşa ihtiyacım var."

"Bir dakika içinde." Bileğimi nazik ama sabit bir şekilde kavırıyor. "Gerildin, sevgilim. Karanlık düşünceler mi düşünüyorsun?"

Tüm çabalarımın rağmen yine dürüstlük dökülüyor ortaya. "Bu işin sonunda beni öldürüp babamın kapısının önüne mi?"

"Ne?" Sesi o kadar içten şok olmuş gibi geliyor ki kendimi unutup ona bakıyorum. Şokunu çabucak gizliyor ama ben ne gördüğümü biliyorum. Ursa başını sallıyor. "Bütün bunları seni öldürmek için yapmamı gerektirecek ne gibi bir motivasyonum olabilir ki?"

"Babamdan nefret ediyorsun. Ne olduğunu hala bilmiyorum ama intikam almak için her şeyi yaptın. Bana orgazm yaşatmakla yetinmeyeceğin kesin."

Alaric biraz ağır hareket etse de şimdi oturuyor. "Ursa seni öldürmeyecek."

"Haklı," diyor Ursa yavaşça, sanki bunu düşünüyormuş gibi. "Bir hayat için bir hayat, tabiri caizse."

Alaric ona sert bir bakış fırlatır. "Kes şunu. Onunla taşak geçtiğini bilmiyor."

"Öyle ?"

"Ursa."

"Oh, iyi." Bana dönmeden önce onun çenesini kavırıyor ve hızlı bir öpücük konduruyor. "Amacım babana acı çektirmek, Olympus ve Carver City arasında bir savaş başlatmak değil. Eğer ölürsen, bunu bana ödetmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır, hatta bunun için iki şehri de yerle bir etmesi gerekse bile."

Dik dik bakıyorum. "Bunu söyleme şeklin bana bir noktada beni gerçekten öldürmeyi düşündüğünü düşündürüyor."

"Çok az düşündüm, sevgilim. Dediğim gibi, sonuçta kimsenin işine yaramadı." Ursa Alaric'e bakar, onun gergin bakışlarını alır gibi olur ve iç çeker. "Seni becermek de öldürmek kadar iyi. Buna rıza gösterdin, başından sonuna kadar ve gözün açık bir şekilde rıza gösterdin. Alaric ve benim babana acı çektirmek istediğimizi biliyordun ama yine de devam ettin. Tam bir dürüstlük yoktu ama gerçek bir yalan da yoktu. Onun için kim olduğumuzu biliyordun." Omuz silkiyor. "Baban seni asla affetmeyecek."

Acı içime işliyor. Gerçek bu. Bir yanım bunu inkâr etmek, sevginin her şeyin üstesinden geleceğini iddia etmek istese de bunun gerçek olduğunu biliyorum. Re- ally, ben *o kadar* saf değilim. "Bunu bilemezsin."

"Yapamaz mıyım?" Ursa kaşlarını çatır. "Devam et. Onu şimdi ara ve hain sürtük kızı için telefonu açıp açmayacağını gör." Babamın aynı sözleri öfkeyle söylediğini hayal edene kadar kelimelerin hiçbir sıcaklığı yoktu.

İrkildim. "Yani kullanıp atacaksın."

"Sevgilim, yarım milyon doların üzerinde bir parayla yürüyorsun. İstedğin yere gidebilir, istediğin kişi olmaya karar verebilirsin. Seni bulduğumdan daha iyi bir şekilde bırakıyorum."

İstedğim kişi olmaya karar verebilirim. Bu düşünce, Ursa'ya gerçeği söylemek ne kadar bağımlılık yaparsa yapsın, asla dile getirmeyeceğim bir başka düşünceyi de getiriyor.

Senin olmak istiyorum.

Ben onun değilim. Belli ki Alaric'in olduğu şekilde değil. Bunu istemek, yıldızlara dilek dilemek kadar etkilidir. Asla gerçekleşmeyecek.

bana bakıyor ve bir insan yerine babamdan intikam aldığını görüyor. Eğer bunu yaparken yeterince nazıkse? Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Ursa yavaş bir nefes alır. "Haydi, canlarım. Bu gece için sizi temizleyelim ve dinlendirelim."

Neredeyse sormayacaktım ama kafamın ne kadar karışık olduğunun farkına varmamın ötesinde odaklanabileceğim başka bir şeye ihtiyacım var. "Bu gece ne var?"

Ursa ayağa kalkıyor ve bizim de ona katılmamızı bekliyor. "Bu gece Yeraltı Dünyası'na gidip küçük bir oyun oynayacağız."

Küçük bir oyun. Çünkü bu onun için sadece bir oyun. Beni sadece babamı cezalandırmak için seçti, beni gerçekten istediği için değil. Hayal kırıklığımı bastırıp onu koridorda takip ediyorum ve yatak odasından geçip ana banyoya gidiyorum. Küvet, banyodan çok jakuziye benziyor; fiskeyeleri ve dört kişilik oturma yeri olan derin bir girinti. Bana kışının mükemmel bir görüntüsünü vererek eğiliyor ve muslukları açıyor. "gelir. Burada bekle." Sonra beni ve Alaric'i yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Özür dilerim."

Ona bakıyorum ve kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyor. Ona karşı olan hislerimi kapatabilseydim her şey çok daha basit olurdu. Her ikisi için de. Ne kadar kızgın olduğum, yalan söylediğine dair kanıtların ne kadar açık olduğu önemli değil gibi görünüyor... Hala önemsiyorum.

Ama bu onun yaptıklarını unutabileceğim anlamına gelmiyor.

İç çektim. "Üzgün değilsin. Gerçekten değilsin. Suçlu hissediyorsun ama bu aynı şey değil. Geri dönme şansın olsaydı hiçbir şeyi farklı yapmazdın."

Tartışmaya başlar ama sonunda başını sallar. "Belki de sana en başından gerçeği söylemeliydim."

"İşe yaramaz." İtiraf etmek bana acı veriyor ama dürüstlüğe karşı bu tuhaf diksiyon Ursa etrafta yokken bile devam ediyor. "Ben hâlâ onun evinde yaşarken bana babamın ne olduğunu söyleseydin, sana inanır mıydım bilmiyorum. İnansam bile, ona zarar vermene yardım etmeyi kabul edeceğimi garanti edemem."

"Zuri, ona zarar vermemize yardım etmeyi kabul etmedin," diyor nazıkçe, sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi.

"Yapma bunu." Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum. "Bana bir çıkış yolu verme. Bu seçimi yapmam için beni manipüle etmiş olabilirsin ama sonuçta bu benim seçimimdi. Tıpkı Ursa onunla telefonda konuşurken seninle sevişmenin benim seçimim olduğu gibi."

Alaric kıpırdamadan duruyor ve o berrak mavi gözleriyle beni izliyor. "Ne demek istediğini açıklığa kavuşturman gerekecek çünkü anlamıyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Demek istediğim, yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Seni serbest bırakmıyorum ama anlıyorum. Senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapmazdım diyemem. Kişisel bir şey değildi."

"Zuri."

Ona gerçekten bir arkadaş olmadığını ve sadece arkadaşlarımın beni böyle çağırdığını hatırlatmalıyım. Yine de yalan gibi geliyor. Dönüyorum ve Alaric ellerimi yakalıyor. Hâlâ sertçe hareket ediyor ama tutuşu zayıf değil. Beni hafifçe sıkıyor. "Seni tanıyor olsaydım, bu şekilde oynamayı asla kabul etmezdim. Senden *hoşlanıyorum* ve bir piyon rolünü oynamaktan daha iyisini hak ediyorsun."

"Evet, biliyorum." Birleştirilmiş ellerimize bakıyorum. "Hâlâ çok kızgınım ama bu kızgınlık başka duygularla karışmış durumda. Kafa karıştırıcı."

"Ursa ile vakit geçirmeye hoş geldiniz." Kıkırdıyor. "Her şey yoluna girecek. Sadece bu gece ve beş gün daha."

Hatırlatma sanki tüm bedenimi ağırlaştırıyor. "Doğru. Beş gün." Sadece bir aptal bundan daha fazla kalmak için yalvarır. Ursa'nın dediği gibi, beni bulduğundan daha iyi bir durumda bırakıyor. En azından maddi olarak.

Bu, hayatlarına birlikte devam edecek ve benim varlığımı unutacak insanlar için *her* şeyimi feda ettiğim gerçeğini değiştirmiyor.

CHAPTER 21

ALARIC

I

Zuri'yi rahatlatmak için berbat bir iş çıkarıyorum. Sanki hiç duymadığım bir dansın adımlarını takip ediyorum ve beceremiyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Bu işte
iyiyim."

"Bak, ben

"Hiç tahmin edemezdin." O mükemmel biçimli kaşlarından birini kaldırıyor. "Yine de bu sefer ne demek istediğin konusunda daha açık olman gerekecek."

Bu beni bir kıkırdamayla irkiltti. "Biliyor musun, bıçağı böyle kaydırıldığında beni her zaman şaşırtıyorsun."

Zuri o iri kara gözlerini kırıştırtıyor. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim."

Neredeyse bırakacaktım, ama içinde hala yalnız bırakamadığım kırılgan bir şey var. "Gençliğimden beri tek başımayım. Annem..." Maura Paine'i nasıl tarif edersiniz? "O, çocuk sahibi olmaması gereken insanlardan biri. Ailesi yerine babamı seçince Sabine Val- ley'den kovuldu ve sonra o piç onu hamile bırakacak kadar bile kalamadı. Kendisine ait olmayan bir şehirde beni büyütmesi için onu yalnız bıraktı."

"Özür dilerim."

Elimi salladım. "Acımanı istemiyorum. Sadece sade olmaya çalışıyorum. Büyürken çok yalnızdım ve ne istediğime dikkat edecek en iyi kişinin *kendim* olduğunu öğrendim. Kendi yolumu yeterince iyi çizdim, ama benden onu mutlu edebilecek, ailesine geri dönmesini sağlayabilecek bir şey yapmamı istediğinde..." Omuz silktim. "Pervasızca ve tehlikeli olmasına rağmen yaptım. O parayı kazanmak için başka bir yol aramadım. Görevin tamamlanmasını ve onun hayatımdan çıkmasını istiyordum, bu yüzden paraya giden en hızlı yolu seçtim. Ve bedelini ödedim."

Kollarını kendine sarıyor. Küvet banyoda titreyerek duruyoruz. Bu çok saçma. Elimi uzattım. "Buraya gel, Zuri."

İtaat etmesini beklemiyorum. Son iki gün içinde saymak istemediğim kadar çok kez benden nefret ettiğini söyledi. Beni affetmeyecek ve ben de onun affını hak ettiğimi iddia edemem. Neden *benden* bunu kabul etsin ki?

Ama Zuri sonunda elini benimkinin içine sokuyor ve onu kendime çekmeme ve kollarımı ona dolamama izin veriyor. Çıplağız ve fiziksel tepkilerimi tam olarak bastıramıyorum ama şu anda konumuz seks değil. "Ben bir göt deliğiyim, Zuri. Asla bir pislik olmayacağım. Ama bu süreçte incindiğin için üzgünüm ve gerçek bu."

Yanağını dikkatlice göğsüme yaslıyor. "Hâlâ kızgınım ama sadece yalan söylediğin içinmiş gibi davranamam." Benim hoşuma gitmeyecek kadar hıçkırığa yakın, ürpertici bir iç geçiriyor. "Sadece biraz bunaldım."

Çenemi onun başına yaslıyorum. "Ursa'nın sana biraz yardım etmeden seni öylece kaldırma atmaya planladığını sanmıyorum. Öyle yapsa bile, ayaklarının üzerinde durmanı *sağlayacağım*." Bu sözleri söylemek acı veriyor. Bu kadınla sadece iki gün geçirdik ama son kırk sekiz saat içinde birbirimize Olympus'ta o saçmalıkların etrafında dans ettiğimiz süre boyunca gösterdiğimizden daha fazla gerçeği göstermişiz gibi hissediyorum. Zuri sadece masumiyetle bezenmiş, tatlı, nazik bir kız çocuğu değil. O güçlü ve biraz da acımasız ve hayal edebileceğimden daha iyi bir şekilde yumruklarla yuvarlanıyor. Ondan *hoşlandım*.

Onu tahmin ettiğimden daha çok sevdim.

Ursa odaya geri dönüyor, saçları çiçekli bir baş örtüsünün altına gizlenmiş ve vücuduna ipeksi mor bir bornoz bağlanmış. Bana bir kaşını kaldırdı. "Küvetin yarısı dolu. Girin, canlarım."

Zuri'ye birkaç basamak çıkıp küvete girmesi için rehberlik ediyorum. Su nefesimi kesecek kadar sıcak ama ilk şoktan sonra harika hissettiriyor. Belki de onu bırakmalıyım ama yerleşirken onu kucağıma çekiyorum. Zuri'nin bana nereye sokacağımı söylemesini bekliyorum ama küçük bir iç çekişle bana yaslanıyor.

Ursa bize uzun uzun bakıyor. "Buraya geri döndüğümde ikiniz de çok ciddiye oldunuz."

Zuri geriliyor ama önce ben cevap veriyorum. "Ona yedinci gün biter bitmez onu öylece kaldırma atmayacağımızı söyledim. O kadar paraya rağmen, kimseyi tanımadığı yeni bir şehirde."

En azından gideceği yere ulaşmasını sağlayabilir ya da burada kalacaksa Carver City'de bir yer bulmasına yardımcı olabiliriz." Zuri'ye daha sıkı sarılmaktan kendimi alamıyorum. Kahretsin, onu bırakmaya hazır değilim.

Beş gün. Aslında beş günden fazla çünkü hala bu gece var. Geçmişte bir hafta, herhangi birini sistemimden çıkarmam için fazlasıyla yeterli bir süreydi. Yeraltı Dünyası'nda çalışmak, Hades'le anlaşma yapmak, ilk birkaç yıl cennet gibiydi. İşimi seviyordum, Carver City'deki en güçlü ve en güzel insanlarla sevişmeyi seviyordum. Ancak daha sonra bu yenilik etkisini yitirmeye başladı. Keyifli bir oyuncağı oynamakta hiçbir sakınca görmüyordum ama onlar için sadece buydum. Hep de öyle olacaktım.

Ursa'ya kadar. Herkesle olduğu gibi onunla da basit bir seks olarak başladı, ancak yolun bir yerinde ikimiz de dikkatli bir mesafeyi korumayı unuttuk. Yol boyunca bir yerde birbirimize aşık olduk.

Ursa'nın yüzünden garip bir şeyler geçiyor ama sonunda başını sallıyor. "Elbette Zurielle'i ineceği yere kadar sağ salim götüreceğiz. Bu hiç zor değil."

"Teşekkür ." Dişlerinin arasından konuştuğunu anlamak için Zuri'nin yüzünü görmeme gerek yok. Ursa'nın hafifçe başını sallamasıyla Zuri'yi kucağıma oturana kadar hareket ettiriyorum. Buna izin veriyor ama tekrar kucağıma yerleşirken kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Mutsuzsun."

"Bana nasıl hissettiğimi söylediğin için teşekkür ederim."

Bu ekşiliği sadece benim için saklaması hoşuma gidiyor. Ursa tatlıyı alıyor ve ben ekşiyi alıyorum ve Zuri'nin bu notadaki ikiliğini çok seviyorum. Fıskiyelere doğru biraz geriye yaslanıyorum ve ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Dün gece bu haftanın bitmesini ve bizden kurtulmak için sabırsızlanıyordun. Şimdi ne zaman bu konuyu açsak geriliyorsun."

"Kes şunu, Alaric."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Ellerini göğsüme bastırıyor ama arkasına herhangi bir güç koymuyor. Yine de yüzünde paniğe benzer bir ifade var. "Önümüzdeki beş buçuk gün boyunca bedenim sende olacak. Buna razı ol."

"Zuri-"

"Bu kadar yeter, sevgilim."

Zuri kıpırdanarak elimden kurtuluyor ve neredeyse kendini banyodan dışarı atıyor. Ursa'nın etrafına sardığı havluyu kabul ediyor ve sonra *onun* dokunuşundan da kaçıyor. "Ben boş odada düş alacağım."

"Bekle, ben-" Ursa'nın keskin bakışı karşısında sözlerimin geri kalanını ısıyorum. İkimiz de sessizlik içinde Zuri'nin banyodan çıkışını izliyoruz. Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Ursa beni geri itiyor.

"Daha uzun süre ıslanmalısın yoksa daha da sertleşeceksin." Kalçasını tezgâha dayadı ve bana baktı. "O da neydi öyle?"

"Ne neydi?"

"Bana naz yapma. Dün gece ondan yeterince hızlı uzaklaşamadın ve şimdi bunun bir haftayı geçmesi için adeta yalvarıyorsun. O bu konudaki hislerini değiştirmede. *Sen değiştirdin*. Onunla işimiz bittiğinde kızın boğulmasına asla izin vermeyecektim ve bunu sen de biliyorsun."

Evet, biliyordum. Ursa zalim, manipülatif ve durum gerektirdiğinde düpedüz gaddar olabilir, ancak bunu yapmak için masumlara zarar vermez. Gerçi Zuri'ye yaptıklarımız zarar olarak adlandırılabilir, bu yüzden artık çizgisinin nerede olduğunu bilmiyorum. "Bunu söylemeni istedim. Sözünü tutacağını biliyorum."

"Öyle mi?" Kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor. "Bence kendine karşı dürüst değilsin."

"Ben kendime karşı her zaman dürüstümdür." Kulaklarıma bile itirazım çok zayıf geliyor.

"Bana ne istediğini söyle, Alaric." Bunu sessizce söylüyor, bir emirden çok bir rica gibi.

Bu yüzden, karşı koymak için çaresizim. "Seni istiyorum." Sertçe yutkunuyorum. "Ve onu elimde tutmak istiyorum."

Ursa başını sallıyor, daha önce hiç görmediğim bir şekilde yorgun görünüyor. Hiç görmeme *izin vermediği* bir şekilde yorgun. "Ay'ı istiyorsun, sevgilim. Yaptıklarımızdan hoşlanıyor olabilir, ama o tutmak için değil. Bizim gibi insanlar için değil."

Kalbim ağrıyor. Elimi uzattım. "Bana katılır mısın?"

Bir an için hayır diyebileceğini düşünüyorum ama sonunda bornozdan sıyrılıp benimle birlikte banyoya giriyor ve kucağıma yerleşiyor. Onu öpmek için aşağıya çekiyorum, o da buna birkaç kez izin veriyor, sonra geriye yaslanıp alnımdan öpüyor ve karşımdaki koltuğa geçiyor.

benden. "Bazı şeylerden büyülenerek kurtulamazsınız ya da içine giremezsiniz. Bu durum da onlardan biri."

Bir tartışma başlatmak istiyorum, ama onun sözlerini düşünmek için kendimi yeterince yavaşlatıyorum. Söylediklerini ve söylemediklerini düşünmek için. "Sen de onu elinde tutmak istiyorsun."

Onunla tanıştığımndan beri ilk kez Ursa gözlerime tam olarak bakmıyor. "Söylediklerimde ciddiydim. O kız hayatı boyunca korundu ve kucaklandı. Triton bile onu yaptığı işin karanlık yönlerinden koruyacak kadar çok şey biliyordu. Onu burada tutmaya çalışsaydık nefret ederdi. *Bizden* nefret ederdi."

"Bunu bilemezsin."

"Bunu biliyorum." Normal gülümsemesinin gölgesi olan bir gülümseme veriyor. "Bu dünyada iki tür insan vardır. Gölgelerin içinde un-ufak olanlar ve gölgelerin içinde boğulanlar. Biz for-mer'iz. Bu kız ikincisi. Onu elimde tutmaya çalışmak zalimce ve bencilce olur, ben de acımasız olabilirim ama ben bile bir yerde sınırı çizmek zorundayım. Buradan karanlık taraftaki dansıyla ilgili güzel bir hikayeyle çıkacak ve sonra ışığa dönüp kurbanlarını boğmakla ün kazanmamış iyi ve normal biriyle evlenecek." Bana bakıyor. "Ve kendi hedeflerini ilerletmek için yalan söylemeyen, hile yapmayan ve çalmayan biriyle."

"Ouch."

"Seni incitmek için söylemiyorum. Söylüyorum çünkü ikimiz için de gerçektir bu."

Haksız değil ama... "Yine de hikâyenin tamamı bu değil." Öne doğru eğilip suyun altında dizlerini okşuyorum. "Eğer o kadar güneşli olsaydı, kuma çizdiğimiz her çizgiye seve seve adım atmazdı. O vahşi biri, Ursa. Hayal edebileceğimden daha vahşi."

Bana uzun uzun bakıyor, koyu renk gözlerinde kırılğan bir şeyler var. "*Bizim* istediğimizden ziyade sizin onu tutmak istediğinizi söylemediğinizden emin misiniz?"

Aniden arkama yaslanıyorum. Ursa'yı tanıdığım onca zaman boyunca, ister insanlar, ister mülkler ya da topraklar olsun, istediği şeyden bir kez bile kaçmadı. Cesur ve acımasızdır ve bunu nazik bir dış görünüşle süslüyorsa, bu onu hedeflerine ulaşmada daha iyi yapar. *Şimdi* neden çekiniyor? "Onu istiyorsun." Yavaşça söylüyorum. "Ona nasıl baktığını görüyorum."

"Benden bahsetmiyoruz. Gözlerinde kalplerle onu takip eden sensin."

Kendimi savunmak için içgüdüsel dürtümü bastırıyorum. Kabul etmek istesem de istemesem de Zurielle'e karşı hissettiklerim son derece karmaşık. Onun hayal edebileceğimden daha vahşi olduğunu fark etmek duygularımı daha da karmaşık hale getiriyor. Daha önce, Triton'un kızı olsun ya da olmasın, neredeyse masum birini bu karmaşaya sürüklediğim için kendimi kötü hissediyordum. Ya şimdi? Bizden biri olabilir. Bunu biliyorum ve eğer ben biliyorsam, Ursa bunu çoktan düşünmüştür. Tereddüt etmesini anlamıyorum.

"Üzerinde yürüdüğünüz toprağa taptığını görebiliyorsunuzdur." Ursa'nın omuzlarının duruşu beni uyarsa da bastırmaya devam ediyorum. Bu konu hakkında konuşmalıyız. Sikişmenin ötesinde *bir şey* hakkında konuşmalıyız. "Kalmak istiyor, Ursa. Bunun bir haftayı geçmesine izin vermenin nesi yanlış?"

"Bu senin sorunun Alaric." Aniden ayağa kalkıyor, su göğüslerinden, karnından ve kalçalarından aşağı akıyor. Denizden çıkan Afrodite'ye benziyor ve dikkatli bir tartışmanın ortasında olmamıza rağmen bedenim tepki veriyor. Şu anda bile beni belli bir mesafede tutuyor. Değişen tek şey, aramızda kalan boşluğun acı verici bir şekilde farkında olmam. Beni hiç içeri alacak mı? Ben özgür olduğumda normal bir ilişkiye benzer bir şey yapacağımızı varsaymışım. Şimdi o kadar emin değilim.

Ursa'nın ifadesi gözlerine ulaşmayan o dikkatli gülümsemedir. "Enine boyuna düşünmeden bencil isteklerinin seni motive etmesine izin veriyorsun. Onu istiyorsun. Bu durumda onun istekleri ya da ihtiyaçları umurunda değil, sadece kendininkiler. Bu her zaman senin sorunun oldu."

İrkildim. Haksız değil, ama onu tanıdığım bunca zaman boyunca beni hiç bu kadar düzgün bir şekilde sözel olarak kesmemişti. Yine iteklemekten kendimi alamıyorum. İddia ettiği kadar bencilim ama o da bu konudaki duygularından kaçıyor. Beni dışlıyor ve bundan nefret ediyorum. "Korkak olmanı hiç beklemezdim."

Ursa küvetten çıkıyor ve büyük boy kabarık havlularından biriyle kurulanıyor. Cildine losyon sürerken bana bakmıyor. Bornozunun içine girene kadar bana dikkatini vermiyor, sanki aramızda küçük bir bariyere ihtiyacı varmış gibi. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

Ben *buradayım*. "Ursa, konuş benimle. Beni içeri al." Kelimeleri ağzımdan kaçırmak istememişim ama şu anda bu konuşmadan giderse, yeni başlayan ilişkimizdeki kırılma bir şeye zarar vereceğinden korkuyorum. "Lütfen."

Başını yavaşça sallıyor. "O kız bize göre değil." kapıya doğru yürüyor, omzunun üzerinden bakmak için duraklıyor. Onu hiç bu kadar içine kapanık görmemiştim. "Ama onu bu kadar çok istiyorsan, o gittiğinde sen de gitmekte özgürsün."

CHAPTER 22

URSA

M Belki de Alaric'in dediği gibi korkağımdır. Çabucak giyinip çatı katımdan sıvıştığımda buna itiraz etmek zor. *Hiçbir yerden kaçmadım-* Ergenliğimden beri bu işi yapıyorum ve denediğim her seferinde iyi gitmedi.

Asansörün önünde duruyorum ve düğmeye basmak için kendimi zorluyorum. Uzun zamandır gençliğimi düşünmemiştim. Bunun bir anlamı yok. Mutlu bir çiftin mutlu bir çocuğuydum ve ailem beni destekliyor ve seviyordu - *daha fazlasına* olan ihtiyacımı anlamasalar bile. Bana her zaman duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissettiren küçük evlerinden memnundular. Pazartesi'den Cuma'ya işe gitmekten başka bir şey gerektirmeyen işlerinden memnundular. Son derece normal evliliklerinin tadını çıkarıyorlardı.

En azından ben hala Poseidon için çalışırken beklenmedik ölümlerine kadar öyleydiler. Sürgünümü görecektik kadar yaşamadılar, neye dönüştüğümü görecektik kadar da yaşamadılar.

Şimdi benim hakkımda ne düşüneceklerini düşünmemeye çalışıyorum. Bir can aldığımı bildikleri halde değerli kızlarını hala sevecekler miydi? Birçok can?

Söylemesi imkansız. Sormamak daha iyi.

Şu anda bunu düşünmekten *nefret* ediyorum. Ben bocalamam. Beni zirveye taşıyan bu yola girdiğimden beri bocalamadım. Bu, zaman zaman ellerimi kirletmek anlamına geliyor, ancak bu önlemleri şimdi daha az almak zorundayım çünkü daha önce bir emsal oluşturdum. ne kadar mutlu bir yan etkiymiş gibi davransam da, bölgemdeki insanların son liderin yönetiminde olduklarından daha iyi durumda olmaları benim için *önemli*.

Asansör beni garaja indiriyor ve hiç vakit kaybetmeden Malone'a bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Evde misin? Malone:

Evet, neden?

: Yirmi dakika içinde orada olacağım.

Asansörden çıkıyorum ve Monica'yı beni beklerken buluyorum. Koyu kahverengi tenindeki belli belirsiz ter parıltısına bakılırsa buraya ana güvenlik merkezinden koşarak gelmiş. Bana uzun uzun bakıyor. "Şoför ya da güvenlik olmadan, hatta benimle konuşmadan ayrılmayacağını *biliyorum*."

Ben de tam olarak bunu yapmak üzereydim. "Bunun için bir şoföre ihtiyacım yok." Monica da bana yakın olan birkaç insandan biri ve bana söyleyecek kadar yakın, bunu deneyimlemeye pek hevesli değilim. Alaric'le yaptığım konuşmanın etkisinden hâlâ kurtulamamışken olmaz.

"Evet, hayır. Bu domme kadın tonu bende işe yaramıyor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Arabaya bin. Yolun sonuna kadar aklının başında olduğuna ikna olmazsam, geri dönüp doğruca buraya geleceğiz."

Hayal kırıklığı göğsümde kabarıyor. "*Benim için çalıştığının farkındasınız, değil mi?*"

Monica kaşlarını çattı. "Bana ödeme yaparsın tabii, ama şu anda güvenlik şefinden çok bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Arabaya bin."

Onunla tartışmanın bir anlamı yok. Ne de o haklı.

Kaçıyorum ve bunun hala gururumun devreye girip beni çatı katıma geri göndermesi için yeterli olmadığını biliyorum. Bırakalım Alaric ve Zurielle birbirlerini rahatlatınsınlar, eğer ihtiyaçları olan buysa. Ben yokken Alaric, Zurielle'in ihtiyaçlarını karşılayabilir.

Buna olmamalı. Ben orada olup işleri halletmeliyim.

Bunun yerine şehir arabamın arkasına tırmanıyorum, kaçınmayı tercih ettiğim bir başka rahatsız edici konuşma yapmak üzereyim. Monica beni fazla bekletmiyor. Dikiz aynasında bakışlarımla karşılaşmadan önce otoparktan ancak çıkmıştık. "Malone's'a gidiyorsun."

"Evet."

Başını iki yana sallıyor. "O da sana benim söylemek üzere olduğum şeyi söyleyecek: saçmalıyorsun."

İçimi çekiyorum. Monica benimle konuşurken asla lafı dolandırmadı, ki bu da bir güvenlik şefinde değer verdiğim bir özelliktir. Bu pozisyondaki kişinin benim güvenliğimi sağlamak için konuşacak kadar kendinden emin olması gerekir.

ve bakımım altındaki insanların güvenliği. Monica'nın olduğu yıllar içinde arkadaş olduk. Çoğu zaman onun açık sözlü tavrından hoşlanıyorum.

Gerçi çoğu zaman bana bu şekilde yöneltmiyor.

"Saçmalamıyorum."

"Oh, anlıyorum." Yavaşça başını sallıyor. "Bu yüzden dairendeki o ikisinden kaçmak için şehrin öbür ucuna koşuyorsun. Çünkü saçmalamıyorsun. Bana çok mantıklı geliyor."

Ters ters baktım. "Sen anlamazsın."

"Sizi güvende tutmak için gereken tüm bilgilere sahip olmak tam anlamıyla benim işim. Muhtemelen senden daha iyi anlıyorum. Alaric onu koyduğunuz küçük kutuda mutlu değil ve kafesini sarsıyor, bu *da* *sizi* sarsıyor." Bakışları biraz olsun yumuşuyor. "Özgür kaldığında nasıl olacağını hiç düşünmedin, değil mi?"

"Alaric ve ben iyiyiz," diyorum sertçe.

"Ursa." Şimdi sesi de yumuşamıştı. "O adam senin bastığın yere tapıyor. Şu anda balayı evresinde olman gerekirdi, *iyi* değil."

"Ona güvenemem. Tam olarak değil. Zurielle'in söz konusu olduğu yerde değil." Sözcükler, onları içimde tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen serbest kalıyor. "Şu anda ona fazla yaklaşmak bir hata olur."

Monica birkaç blok boyunca sessiz kaldı. "Ya değilse? Bunu hiç düşündün mü?"

Evet. Elbette var. Duvarlarımı yıkıp ona yaslanmanın cazibesi neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. *Çok uzun* zamandır yalnızım ve inanılmaz derecede yorgunum. Alaric taşıdığım yükün büyüklüğünü anlamıyor olabilir ama bir süreliğine bu yükü bırakmak istediğim için beni küçümsemez. Hatta bu yakınlığı arzuluyor gibi görünüyor.

bokuma karışıyor.

Ama bunu Monica'ya söyleyemem. Kendi yolumdan çekilirsem Alaric'in benim için ne kadar iyi olabileceğine dair bir ders daha almak istemiyorsam tabii. Evimde geçirdiği ilk gecede onunla tanıştığı andan beri ondan hoşlanıyor. Pek de tarafsız biri sayılmaz. "Bunu biraz daha düşüneceğim."

"Tüm bu düşünme sürecinin içinde biraz da *eylem* olduğu sürece." "Olacak." Ama henüz değil. Bu gece değil.

Malone'un evine otuz dakika içinde varıyoruz. Diğer bölge liderlerinin çoğu gibi o da evini kendi bölgesindeki gökdelenlerden birinde yapıyor. Hepimizin aksine, o aslında

tamamen dürüst bir şirket. Malone'u bu kadar zorlu yapan da bu. Carver City'de kanunun her iki tarafındaki en güçlü insanlardan biri. Ama o bir Amazon, yani tabii ki öyle. Bu kadınların hepsi hem yasal hem de yasadışı işlerde paraları olmasını severler.

Güvenlik şefi Sara beni ön kapıda karşıyor. Uzun siyah saçları güçlü yüzünden uzakta örülmüş, iri yarı, Maori ırkından, ikili cinsiyete sahip olmayan bir kişi. Bana başlarıyla selam verip kenara çekiliyorlar. "Seni bekliyor. Monica burada bekleyebilir." Gülümsüyorlar. "Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de." Monica da sırtıyor. "Saçına yaptığın şeye bayıldım."

"Teşekkürler."

"Ben yukarıdayken siz ikiniz durun." Sara

homurdanıyor. "Hep öyle yaparız. Poker?"

"Kesinlikle." Monica kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Git Mal-one ile konuş. Belki *onun* tavsiyelerini dinlersin."

"Seninkini dinliyorum." Sesim itiraz ediyormuşum gibi çıkıyor ve Monica'nın bana bakışından bunu fark ettiği anlaşılıyor. Yapacak bir şey yok, ama korkuyla geri çekiliyorum. "Seni yalnız bırakayım."

Malone ve ben birbirimizin evlerine o kadar sık gidip geliyoruz ki ekiplerimiz dost oldu - gerçi savaşa girersek bu bir anda yok olur. Özel güvenlik, patronları ne derse desin, dikkatli olmazlarsa bir insanın hayatını cehenneme çevirebilir. Malone'un ana ekibime doğum günlerinde hediyeler gönderdiğini biliyorum, kurnaz sürtük. Ben de onun adamlarına aynısını yapmayı alışkanlık haline getirdim.

Onu oturma odasında buldum. Çatı katı da kadının kendisi gibi; sade, güzel ve biraz soğuk. Uzandığı tertemiz beyaz kanepeye kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bu yeni mi?"

"Rogue itiraz etti."

"Sırf kediniz yıksın diye mobilyalara aşırı miktarda para harcamak isteyen tanıdığım tek kişi sizsiniz."

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır."

Odaya bir göz attım. "Küçük iblis nerede?"

"O buralarda. Eminim bir noktada varlığını belli edecektir." Zarif bir el hareketiyle kanepeye doğru ilerliyor. "Otur. Yıpranmış görünüyorsun."

"Hiç de öyle görünmüyorum." İtirazıma rağmen oturuyorum. Malone her zamanki kıyafetinin bir varyasyonunu giymiş, siyah pantolon ve koyu kırmızı bir bluz. Normalde Yeraltı Dünyası'nda giydiğinden biraz daha profesyonel ve biraz daha az seksi. Ben aradığımda çalışıyor olmalıydı. "Gününü böldüm."

"Önemli bir şey değil." Bunu elinin tersiyle itti. "Bugünkü toplantılarımı bitirmiştım. Beni birkaç saat raporların üzerinden geçmekten kurtardın."

Sıkıcı raporlar, şüphesiz ben ayrıldığım anda geri dönecek. İç çekiyorum. Malone'a koştuktan daha iyisini bilmeliydim, tıpkı bunu yapmak için Monica'yı atlatmaya çalışmaktan daha iyisini bilmem gerektiği gibi. Ben asla böyle ortaya çıkmam, tabii ki o da karşılık olarak her şeyi bıraktı. Daha akıllı olsaydım kendi tavsiyelerime uyardım ama içimde kabaran karmaşık duygulara engel olamıyorum. "Bir denizaltı için hiç aklını kaybetmedin."

Duraklıyor, yeşil gözleri kısılıyor. "Buraya beni Aurora konusunda azarlamaya gelmediğini biliyorum. Onunla oynama konusundaki isteksizliğimin aklımı kaçırmakla aynı şey olduğunu söyleyemem."

"Kastettiğim bu değildi. Onun hakkında sana bok atmak isteseydim, bunu telefonda yapabilecek kapasiteden daha fazlasına sahibim." Tam olarak bunu yapma bastırıyorum. Malone çoğu insana karşı o kadar buz gibi davranıyor ki, birinin onu kızdırdığını görmek dudak uçuklatıyor. Özellikle de Yeraltı Dünyası'ndaki en tatlı ve mütevazı yardımcılardan biri olan Aurora'nın. Megaera'nın ikinci komutanı olarak göreve başladığından beri biraz diş ve pençe kazandı ama yine de iyi bir kız. "Onun hakkında ne yapacaksın?"

"Ursa." Malone ters ters bakıyor. "Bir şey hakkında konuşmamak için bu kadar çabaladığın tek zaman, seni gerçekten rahatsız ettiği zamandır. oluyor? Alaric mi?" Kadın gerilir. "Ben halledeyim mi?"

"Sevgilim, ben kendi sorunlarımı halledebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim." "Ama yine de burada benimle konuşuyorsun. Bu."

Beni orada yakaladı ve ikimiz de bunu biliyoruz. İç çekerek koltuğa yaslanıyorum. "Gücü ele geçirmek ve korumak için affedilmez şeyler yaptım. Bana meydan okunduğunda, benim konumumdaki bir beyazın yapacağından daha çok çalışmak ve daha acımasız olmak zorunda kaldım. Bunun farkındasın."

"Evet," diyor Malone yavaşça. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Bana karşı bir vicdan geliştirmedin, değil mi?"

Sen?"

"Hayır, tabii ki değil." Ne zaman bir vicdan düşünsem aklıma Zurielle'in yüzü geliyor. Alaric ne düşünürse düşünsün, onun ahlaki bir merkezi var ve bunu korumaya çalışırsak ona zarar vermiş oluruz. Üçümüzü kalıcı bir şekilde uyum sağlamaya zorlamak sadece yıkımla sonuçlanacaktır. Bunu neden göremiyor?

Neden ben onu içeri almaya hazır olana kadar ıkmıyıp bırakmıyor?

"Ursa." Malone'un ses tonu olabildiğince yumuşak. "Bana neler olduğunu anlat."

"Alaric Zurielle'i elinde tutmak istiyor."

"Siktirip gidebilir o zaman." Malone ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturuyor. "O harika bir itaatkâr, ama o bir sıkık çocuk ve onda seni onunla çıkmaya ikna edecek ne bulduğunu hiç anlamadım."

Gözlerimi deviriyorum, dudaklarımın kenarlarında isteksiz bir gülümseme beliriyor. "Gerçekten, sevgilim, benim hesabımdan geri durma." Bugün *kimse* benden çekinmiyor.

"Evet, evet, ona karşı bir şeyler hissediyorsun." Sanki anlayamıyormuş gibi başını sallıyor. Bir gün Malone'un dengesi biri tarafından tamamen ve ben de bunu izlemenin her anından zevk alacağım.

"Beni onun için terk etmek istemiyor." Durum böyle olsaydı her şey daha basit olurdu. O hiçbir zaman gerçekten benim olmadı, tam olarak değil. Ona gerçekten sahip olmadan önce onu kaybetmek daha kolay... Ya da kendime böyle söylemeye çalışıyorum. Gerçek gibi gelmiyor. "Onun *bizde* kalmasını istiyor."

"Ah." Malone duraklar. " zaman sende kalsın."

"Sen de mi?" Kanepeye geri yığıldım. "O kadar basit değil." "Tam olarak bu kadar basit." Bana hiç böyle gibi bakıyor. beni daha önce görmüş. "İstedğini almakta hiçbir zaman sorun yaşamadın Ursa. Kızı bile; onu elde etmek için bir planın vardı ve öyle de yaptın. Bunun seni neden rahatsız ettiğini anlamıyorum."

Ben de tam olarak anlamıyorum. Benimle kalmasının Zurielle'in masumiyetine zarar vermesi neden umurumda olsun ki? Dünya masumlara karşı nazik değildir. Sadece güçlüler hayatta kalır ve o da benimle daha uzun süre hayatta kalır.

Ama...

İç çekiyorum. "Onu önemsiyorum. Benimle birlikte olduğu için zarar görmesini istemiyorum."

Onca tepki arasında Malone'un kahkahayı patlatmasını beklemiyordum. Konuşmaya başlıyor ve sonra tekrar kahkahalara boğuluyor, ta ki eğilip karnını tutana kadar.

Bu bende onu kanepeden itme isteği uyandırıyor. "Komik olan ne anlamıyorum, seni kaltak."

"Çok komiksin." Nefes nefese kalıyor ve normal buz gibi sakinliğini geri kazanmayı başarıyor... çoğunlukla. "Tanrım, sen çok fazlasın. Küçük bir şey için bu kadar sinirleneceğin günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Kukusu düpedüz büyülü olmalı. Onu alalı daha iki gün oldu."

"Malone, ciddi ol."

"Ciddiyim." Siyah uçlu tırnaklarıyla gözlerinin kenarlarını dikkatlice siliyor. "Özür dilerim. Beni şaşırttınız."

"Bu kadar eğlenmek zorunda değilsin." Sesim huysuz ve keyifsiz çıkıyor, normal hesaplanmış eğlence tonuma hiç benzemiyor ama dikkatli maskem son yirmi dört saat içinde kırıldı ve tüm çabalarım rağmen onu geri kazanmayı başaramıyorum. "O çok iyi."

"mi?"

"Malone."

"Evet, evet, tekrar özür dilerim." Bu sefer sesi daha önce olduğundan daha üzgün çıkmıyor. "Ursa, seni tanımasam korktuğunu söyledim."

"Korkmuyorum." Çok hızlı itiraz ediyorum, kendimi yalancı durumuna düşürüyorum. "Emin misin? Çünkü benim oturma odamda oturuyorsun. iki itaatkârınızla sohbet etmek."

Kendim bile zar zor anlamlandırabiliyorken bunu ona nasıl mantıklı bir şekilde açıklayabilirim? "Bunca yıldır güce doğru ilerlerken, bütün bir ter-ritoryayı elimde tutarken, aşmadığım tek çizgi bir masuma zarar vermek oldu. Tek çizgi, Malone. Eğer onu elimde tutarsam, yaşadığım hayat nedeniyle ona zarar vereceğim."

Malone uzun bir süre beni inceledi. "Bakireliğini açık artırmayla sattı ve bu süreçte Olympus'taki tüm hayatını kaybetti. Triton'un bu tür konularda korkunç derecede geri olduğunu *ben* bile biliyorum. Bana bunun nasıl bir zarar olmadığını açıklar mısınız?"

"Bunu o seçti." Bunu söylediğimde kulağa zayıf geliyor ama elimdeki tek savunma bu.

"Peki ya kalmayı seçerse?"

Ağzımı açıyorum ama bu çok düzgün bir tuzak. "Bu farklı."

"Gerçekten değil." Malone bana dokunmuyor -bu onun tarzı değil- ama bana sempatik bir bakış atıyor. "Bana korkmadığını tekrar söyle."

"Sözlerimi çarpıtıyorsun, sevgilim. Bu o kadar basit değil ve bunu sen de biliyorsun. İstedüğimizi yapmak uğruna istediğimizi yapamayız, özellikle de konu bir ortağa sahip olmak olduğunda." Bu çağlar boyu sürececek bir çifte standart. Bölgeleri yöneten erkekler ortak alabiliyor ve

kimse gözünü kırpmıyor, kimse artık yetkili olmadıklarını düşünmüyor. Ama bir kadın bunu yapıyor? İşler sonsuz derecede daha karmaşık hale geliyor. *Siyah* bir kadın mı? Zaten ciddiye alınmak için

herkesten on kat daha iyi olmak zorundayım. Bu çok yorucu ve inanılmaz derecede yorgunum. Kendimi buna değdiğine ikna ettim.

Her zaman hayalini kurduğum güce sahibim. Hiyerarşinin en tepesindeyim. Gerçekten önemli olan şeylerde söz sahibiymiş gibi

davranan yozlaşmış politikacıların üstündeyim.

Kendilerini en az savunabilen insanlara karşı kullanılan yasaların üstünde. Önemli olan tek kanun *benimkidir*.

"O zaman neden Alaric konusunda endişelenmiyorsun?"

Öyleyim. Ayağa kalkıyorum. "Bu farklı."

"Öyle mi?"

"Evet." Buna inanıyorum, bu ilişki bazı açılardan ne kadar acemi olsun. Yıllardır sevişiyoruz ama samimiyetimiz diğer alanlarda hâlâ geliyor. Tüm bunlar onu tanıdığımı gösteriyor. Alaric tutulmak istiyor. Doğduğundan beri dünyada savaşıyor ve tırnaklarıyla kazıyor. Başkasının liderlik etmesine izin vermek istiyor ve ayaklarımın dibinde diz çökmekten çok mutlu. "Geri hiç ilgilenmiyor. Sadece beni istiyor." Her şeyimi. Ona her şeyimi vereceğim. Vereceğim. Sadece korkuyorum.

"Bu kızın da seni istemediği ne malum? Gerçekten Ursa, bu işi olması gerekenden daha karmaşık hale getiriyorsun. Onlardan biriyle evlenmeye karar versen bile, bölgeyi yöneten sensin ve bunu herkes biliyor."

Her şeyi o kadar makul gösteriyor ki, bu da kendimi sıkıcı ve gülünç hissetmeme neden oluyor. "Biliyorsun, buraya doğru seçimi yaptığımı teyit edeceğin dostça bir sohbet için geldim, argümanımı sistematik olarak parçalara ayırman için değil."

"Bazen arkadaşlar destek olmalı, bazen de acı gerçeklere ışık tutmalı." Bacaklarını yeniden çaprazlıyor. "Yapmayı seçtiğiniz her şeyi elbette destekliyorum. Sadece senin için aptalca olduğunu düşünüyorum"

modası geçmiş bir doğru ve yanlış anlayışı yüzünden açıkça istediğiniz şeyi almamak." Malone gülümsüyor, bir kış günü kadar soğuk. "Güçlü olan haklı çıkar, Ursa. Ve hem bölgede hem de bu ilişkilerde tüm güce sahipsin. Eğer küçük prensesi istiyorsan, ondan bıkana kadar yanında tut."

Uzun bir süre arkadaşşıma bakıyorum. Aurora'nın etrafındaki garip dansı hakkında çoğunlukla dilimi tuttum, ama eğer acı gerçekleri ortaya döküyorsak, o zaman katılmamam için hiçbir neden yok. Ve benim şu anda hissettiğim rahatsızlığın bir parçasını onun da hissetmesini isteyecek kadar önemsizim. "Kendi tavsiyene göre yaşamalısın, sevgilim. Aurora'yı istiyorsan, onu al. Senin için dizlerinin üzerinde biraz zaman geçirmesi seni daha iyi bir ruh haline sokabilir."

Malone gözlerini kısar. "Aurora'yı tekrar istediğime karar verirsem, o zaman tam olarak bunu yapacağım. Şimdi siz itaatkârlarınızın yanına dönün ki ben de raporlarıma geri dönebileyim."

"Moral verici konuşma becerilerin üzerinde çalışılması gerekiyor."

"Öyle mi? Çünkü kapımdan içeri girdiğinden beri ayaklarının üzerinde daha sağlam duruyorsun."

Lanet olsun ona, ama haklı. Başımı sallıyorum, gerçek bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. Bizim rahatlık anlayışımız herkes için işe yaramayabilir ama bizim için işe yarıyor. "Bu gece Yeraltı Dünyası'na gel ve benimle bir içki iç."

Gülümsemesi birkaç derece ısınıyor. "Orada görüşürüz."

Monica tekrar arabaya binene kadar sükûnetini korumayı başarıyor. "Eve mi gidiyoruz yoksa daha yapacak ertelemelerin mi var?"

"Tanrılar beni destekçi arkadaşlardan korusun." Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. Yapılması gereken yarım düzine ayak işi sayabilirim ama gerçek şu ki hem Monica hem de Malone haklı. Bundan kaçarak bunu çözemeyeceğim. "Hayır, bizi eve götür."

"Evet, patron."

"Sen tam bir pisliksin."

"Bayılıyorsun." Dikiz aynasından bana sırtıyor. "Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorsun."

"Bu ve Carver City'deki en iyi güvenlik şefi olduğun gerçeği."

"Ve en iyi atış."

Gülümsüyorum. "Ve en iyi arkadaş. Seni hak etmiyorum."

"Bana duygusal davranmayın, Bayan Deniz Cadısı. Makyajımı mahvedeceksiniz."

Binama dönerken yolun geri kalanında rahat bir sohbe dalıyoruz. Monica birkaç personel değışikliğı yaptı. İnsanların kayıtsız kalmalarını ya da daha kötüsü sıkılmalarını önlemek için çeşitli pozisyonlar arasında rotasyon seviyor. Şimdiye kadar süreç harika işliyor.

Bir yandan da arkadaşlarımlın söylediklerini düşünüyorum. Ve her bir argümanında bir tırın geçebileceğı kadar büyük delikler olduğı gerçeğini. Her şey tek bir soruda düğümleniyor: Zurielle'i tutup Alaric'i içeri almamı *gerçekten* engelleyen şey ne?

Çatı katıma çıkıyorum ve durup dinliyorum. Tek duyduğum sessizlik olunca içime bir huzursuzluk çöküyor. Eminim Alaric sözümüne inanıp Zurielle ile kaçmamıştır? Bu düşünce beni hızla boş yatak odasına götürüyor ve kapının girişinde duruyorum.

Yatakta birlikteler.

Uyuyorlar.

Zurielle yan yatmış, bacaklarını cenin pozisyonuna getirmiş, sanki zaten küçük olan bedenini daha da küçültebilirmiş gibi. Alaric onun arkasında, aralarında sadece on santim var ama vücudunu Zurielle'in vücudunun etrafında koruyucu bir şekilde nasıl kıvırdığı gözden kaçmıyor.

Uzun bir süre onları izliyorum, göğüslerinin yükselip alçalmasını, yarattıkları tabloyu gözlemlerken göğsümün nasıl hissettiğini ölçüyorum. Bu noktaya kadar istediğimi almakta hiç sorun yaşamadım. Zurielle'i kalıcı bir şekilde almakta neden bu kadar tereddüt ediyorum?

Zurielle'i istiyorum. Bu kadarı doğru. Derin bir nefes alıyorum ve koridordan geçip yatak odama dönüyorum. Herkesi kendimden uzak tutmaya o kadar dikkat ettim ki, bu ikisi beni içine çeken bir girdap gibi, artık karşı koyamayacağım bir güç. İtaatkârlarımdan -Alaric ve Zurielle'den- sertlik ve güven talep ediyorum.

-Ama belki de karşılığında biraz güven vermemin zamanı gelmiştir. Bu düşünce karşısında göğsüm sıkışıyor ama dikkatlice nefes alıp veriyorum. Bunu yapabilirim. Bu şimdiye kadar denediğim en zor şeymiş gibi gelebilir ama gerçekte bunun doğru olmadığını biliyorum. Eğer bu yüzüme patlarsa, acısını sadece kalbim çekecek. Başka ne doğru olursa olsun, ne Alaric ne de Zurielle ölmemi istiyor.

Hiç kimse kırık bir kalpten ölmedi.

Eminim ben ilk olmayacağım.

CHAPTER 23

ZURIELLE

IUykuya dalmak istememiştim ama son birkaç gün beni yakalayıp kıcıma vurmaya devam etti. Odadaki devasa yatakta gözlerimi kapattığımda yedek yatak odasında yalnızdım. Artık yalnız değilim. Bir erkek vücudu sırtıma yaslanmış, ağır kolları en sevdiği oyuncak ayısıymışım gibi beni sarmış. Alaric. Göğsünün sürekli inip bana hâlâ uyuduğunu söylüyor. *Tabii ki* yine burada ve tabii ki birbirimizi uykumuzda bulduk. Yine. Bu adam söz konusu olduğunda kalbim ne kadar heyecanlanırsa heyecanlansın, bedenim aynı çekincelere sahip değil.

Gözlerimi açtığımda Ursayı yatağın üzerinde uzanmış, kalçalarının üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve burnuna tünemiş bir çift parlak turkuaz kare gözlük buluyorum. Bana bakıyor ve yazmaya devam ediyor. "Güzel, uyanmışsın. Hazırlanmamız için biraz vaktin var."

Yer değiştiriyorum ve Alaric'in kolları sanki uykudayken bile beni yanında tutmak istiyormuş gibi sıkılaşıyor. "Sen gittin."

"Kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı." Dizüstü bilgisayarda birkaç şeyi tıklıyor ve dikkatlice kapatıyor. "Önce sen gittin, küçük Zurielle." Koyu renk gözleri sanki kalbimin derinliklerini görebiliyormuş gibi beni içine çekiyor. "Bu hafta bittikten sonra ne olacağı fikri hoşuna gitmiyor."

Cevabı zaten biliyormuş gibi söylüyor, ama kalan azıcık gururum, ona boyun eğmememi gerektiriyor. En azından bu konuda. "Seni sadece birkaç gündür tanıyorum. Seninle bu haftadan daha fazlasını isteseydim çok tedbirsiz davranmış olurum."

"İkimizle birlikte." Ursa yine bunu bir soru yerine gerçek olarak ifade ediyor. Uzanıp parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Eğer seni tutarsam, bu seni değiştirir, Zurielle. Bundan kaçış yok."

Ona bakıyorum, evcil hayvan dilenen bir kedi gibi dokunuşuna boyun eğmemek için mücadele ediyorum. "Ursa." Boğazımı temizliyorum ve kendimi devam etmeye, bu sessiz andan cesaret almaya zorluyorum. "Son iki gündür çoktan değiştim." Bakışlarını kaçırdınca devam ediyorum. "Ama ne olursa olsun değişecektim. Kimse hayatı boyunca aynı kalamaz. İşler böyle yürümez."

"Değişiklikler var ve *değişiklikler* var." İç çekiyor. "Günün sonunda, benim operasyonlarım sizinkilerden çok da farklı değil. Carver Şehri normal bir şehir gibi görünüyor ama gerçekte yönetenler bölge liderleri. Ve bunu nezaket ve çekicilikle yapmazlar. Güç fedakârlık gerektirir ve ben bu koltuğa oturduğum sürece bu fedakârlıkları yapmaya devam edeceğim. Ben iyi bir kadın değilim, hiçbir tanıma göre değilim. Ancak bölgemdeki insanlar, sahip olduğum güç sayesinde bir dizi tehdide karşı güvende. Bundan hiç kimse için vazgeçmeyeceğim."

Benimle tartışıyor mu yoksa bu işe gözümü dört açarak girmem konusunda gerçekten ısrarcı mı emin değilim. "Babam bana yalan söyledi. İster Olympus'ta ister burada olsun, bir suç imparatorluğunun parçası olmaktan heyecan duyuyormuşum gibi davranmayacağım, ama işin özü bu - o zamanlar farkında olmasam da, zaten bir dizi yasadışı faaliyete katılıyor ve bunlardan fayda sağlıyordum."

"Bunun farkında olmamanızın durumu çok farklı bir hale getirdiğini belirtmek isterim." Tırnaklarını inceliyor ama vücudundaki gerginlik dalgın hareketini yalanlıyor. "Ve babanla benim aramda seçim yapmanın ötesinde seçeneklerin var."

"Babam hiçbir şekilde bir seçenek değil." Bu noktada beni geri almayacağı için değil. Almazdı. Ama sonuçta onun ne düşündüğü önemli değil çünkü onun evinde o yarım hayatı yaşamaya geri dönmeyi reddediyorum. Gelecekte ne olursa olsun, Olympus artık benim için bir seçenek değil.

"Alaric seni önemsiyor."

Konunun açıkça değişmesine göz kırpyorum. "Bu tartışmaya açık bir konu." Hâlâ sırtımda rahatlamış durumda, bu da beni kendime rağmen eğlendiriyor. Görünüşe göre Alaric'in uykusu ağır.

"Hayır. Değil." Ursa sonunda tırnaklarından başını kaldırıyor. "İsteseydin seninle birlikte giderdi."

Kaşlarımı çattım. Kalmama izin verme konusunda fikrini değiştirdiğini sanıyordum, ama bu sadece önceki yakınlaşmamızın devamı gibi görünüyor-

sation. Sanki çekip gitmek için en iyi seçeneğimin ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

Hayal kırıklığı pençelerini içime batırıyor ve sonunda konuşmayı başardığımda sesim biraz titriyor. "Beni tutmayacağını zaten söyledin. Zalim olmak zorunda değilsin." Kaşlarını kaldırdığında konuşmaya devam ediyorum. "Alaric seni seviyor. Seni asla bırakmayacak. Benim için değil. Ne de başkası için. O bıçağı sokup çevirmene gerek yok. Beni istemediğini daha açık söyleyemezdin. Onun da beni istemediğini bana zorla hatırlatmana gerek yok."

Yüz ifadesi yumuşar. "Küçük Zurielle." Bir eliyle yüzümü kavırıyor ve başparmağını yanağımdan yüzüme doğru çekiyor. "Akıllıca olsun ya da olmasın, seni yanımda tutmaya niyetliyim."

Nefesim ciğerlerimde durdu. "Ne?"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Ama gerçek şu ki, uğraşması ne kadar eğlenceli olsun, kalıcı tutsaklık işinde değilim. Bir hafta başka bir şeydir. Uzun süreli tamamen başka bir şey. Eğer kalırsan, sıkı sıkıya sarıldığın bazı özelliklerinden ödün vermek zorunda kalacaksın."

"Hangi üstün özellikler?"

"Masumiyetin." Alt dudağımda iz bırakıyor. "Babanın yaptığı her şeye karşı haklı öfken. Dediğim gibi, işlerimiz o zaman da şimdi de çok farklı değil. İkiyüzlü olmak çekici bir görünüm değil."

Ciddi konuşuyor, ben de onun sözlerini alıyorum. Ne yapıyorum? Uzlaşmaya hazır mıyım? "İnsan kaçakçılığı yapıyor musunuz?"

Ursa yüzünü buruşturur. "Hayır. Bu birçok açıdan uygunsuz bir iş ve benim bölgemde buna izin vermeyeceğim." Başını yana doğru eğiyor. "Aslında şimdi düşündüm de, şu anki bölge liderlerinin hepsi aynı şeyi düşünüyor. Ne kadar yeni."

İçim rahatladı. "Ve diğer her şey?"

Omuz silkiyor. "Ben bir aziz değilim. Asla yalan söylemedim ve aksini söylemedim."

Bunu kabul edebilirim ve deneyebiliriz ya da reddedebilirim ve bu haftanın sonunda işim biter. Davrandığım gibi iyi bir insan olsaydım, giderdim. Yeni bir hayata başlar ve sevecek normal ve sıradan birini bulurdum. Bu düşünce beni soğutuyor.

Gerçekten de başka seçeneğim yok ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Ben de en az babam kadar bencil ve karmaşık biriyim. Tüm yalanları ve hayatımın her parçasını kontrol etmeye çalışması için onu affetmem yeterli değil, ama küçük bir parçam anlıyor

Onu. Beni koyduğu yüksek kaide *benim* seçtiğim bir kaide değil. Pek çok konuda nerede durduğumu bilmiyorum, çünkü bunu kendi başıma çözme şansım olmadı. Babamın yaldızlı kafesinde yaşarken değil.

Şimdi başlayabilirim.

Ursa'yı istiyorum. Onu hakkım olandan çok daha fazla istiyorum. Onu o arabanın arkasında otururken ilk gördüğüm andan itibaren, hala tam olarak kelimelere dökemediğim bir bağ hissettim. Şimdi her zamankinden daha güçlü, aramızda o kadar bariz bir şekilde tınıyor ki, havayı dağıttığını görememem bir mucize. Ama ağzımdan dökülmeye çalışan kelimeleri söylemeden önce bilmem gereken bir şey var. "Babamla aranızda ne oldu?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve belki de bana söylemeyeceğini düşünüyorum. Ama sonunda Ursa iç geçiriyor. "Bu yeterince adil bir soru." Dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıyor. "Tersanede Poseidon için çalışmaya başladığımda üniversiteden yeni mezun olmuştum ve çok acemiymdim. Baban da aynı pozisyondaydı ve arkadaş olduk. O şirkette daha uzun süre çalışmıştı ve bana işin inceliklerini öğretti." Karanlık bakışları mesafeli, onlarca yıl geçmişte olanlara odaklanmış. "Biz arkadaştık."

Arkadaşlar.

Bu beni neden şaşırtıyor bilmiyorum. Tabii ki düşmanlıkları daha acımasızca alevleniyor çünkü işler ters gitmeden önce gerçek bir şefkat vardı.

Ursa bir nefes alır ve devam eder. "Birkaç yıl sonra, Poseidon'un en büyük oğlu reşit oldu ve çocuğu bizim elimizdeki pozisyonlardan birine istedi. İkimiz de operasyonlar hakkında kovulamayacak kadar çok şey biliyorduk, bu yüzden bir tür meydan okuma ortaya koydu. Geriye sadece bir kişi kaldı."

Satır aralarını okumak yeterince kolay. Gerginim. "Demek babamı öldürmeye çalıştın."

Acı acı gülüyor. "Hayır. Başka bir yol bulabileceğimizi düşünmüştüm. Safça Triton'un da aynı şekilde düşündüğünü varsaydım, bu yüzden saatler sonra benimle rıhtımda buluşmak istediğini söylediğinde hiçbir şey düşünmedim. Bana bir silah çekti ve bir seçenek sundu; ya kurşun ya da sürgün."

Kaşlarını çattım. "Bu ondan neden nefret ettiğini açıklıyor. Ama onun senden neden nefret ettiğini açıklamıyor."

"Evet, pekala." Dudakları kendinden memnun bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Beni öldüreceğini düşünmemiş olabilirim ama tamamen aptal da değildim. Kimsenin inanmadığı birkaç gizli hesabını .

biliyordum. Bu para Carver City'ye gitmem ve bu bölgede bir darbe yapmam için yeter de artar bile."

"Ah. Bu işe yarar." Düşünerek yüz ifadesini inceliyorum. "Bu kadar acımasız olmaya istekli olduğunu bilseydin onu öldürür müydün?" Ne de olsa başkalarını da öldürmüştü. Lakabını böyle almıştı.

Ağzını açıyor ama duraksıyor. "Bilmiyorum. Belki de. Çok gençtim ve şimdikinden çok daha yumuşaktım. Bir arkadaşımı soğukkanlılıkla öldürebilecek kapasiteye sahip olduğumu sanmıyorum."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Kim olduğumdan dolayı bölge lideri pozisyonundaki diğer insanlardan daha güçlü ve acımasız olmak zorundayım. Ben yaşadığım sürece bu değişmeyecek. Ama..." Sanki kendisiyle tartışıyormuş gibi dikkatli bir duraksama daha. "Ama sana ve Alaric'e karşı açık olmaya çalışabilirim. Eğer kalırsan."

Derin bir nefes alıyorum. "Kalmak istediğimi söylersem, o zaman ne olur?" "Çok temkinli." Dudakları kıpırdıyor, eğlencenin bir kısmı geri dönüyor

karanlık gözlerine. "O zaman sen kal. Üçümüzle uygun bir denge bulup bulamayacağımıza bakarız. Eğer işe yararsa, o zaman işe yarar. Olmazsa, o zaman benim onayım ile istediğin zaman yürüyebilirsin." Omzumun üzerinden bakıyor ve o zaman Alaric'in arkamda kıpırdamadan durduğunu fark ediyorum. "Ama biz bir paket anlaşmayız, Darling. Eğer Alaric'i yaptıkları için affedemiyorsan, beni de affedememelisin."

Ağzımı açıyorum ama parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Şimdi karar verme. Hafta sonunda sana tekrar soracağım. O zamana kadar birbirimizin tadını çıkaracağız."

Sanki çok basitmiş gibi söylüyor. Belki de öyledir. Ben de tam olarak bunu yapmaya karar vermemiş miydim? Bu hafta bana verdikleri her şeyin tadını çıkarmaya? Bu kadar karmaşık olacağını tahmin etmemiştim. Bu benim saflığımdı. Sertçe yutkundum. "Tamam."

"Güzel. Hadi hazırlanalım. Yeraltı Dünyası'na gitmek için çok geçmeden yola çıkmamız gerekecek." Bana gülümsüyor ve sonra yataktan kalkıp odadan çıkıyor.

Beni Alaric ile yalnız bırakarak.

Onunla yüzleşmek için dönmeliyim ama cesaretim kırılıyor. "Bunu duydun."

"Duydum."

Uzaklaşmaya başlıyor ama ben kollarını kavrayıp bana sarılmalarını sağlıyorum. Ona bakmadan konuşmak, bana acı çektirecek kadar yakınlaşmasına izin vermemin ne kadar aptalca olduğunu itiraf etmek daha kolay. "Her şeyin yalan olduğunu anladığımda beni çok incittin."

"Hepsi yalan değildi."

"Alaric, sen göründüğün gibi biri değilsin. Hata yapan iyi bir adam değilsin. Şeytan değilsin ama masum da değilsin."

"Haklısın." Nefes nefese kaldı. "Ama bu seninle Olympus'ta geçirdiğim zamandan keyif *aldığım* gerçeğini değiştirmiyor. Ve burada da seninle geçirdiğim zamandan keyif aldım."

Her şeye rağmen gülümsüyorum. "Zamanımızın çoğunu sevişerek ya da kavga ederek geçirdik."

"Ne diyebilirim ki? Biraz mazoşist bir yapım var." Kıkırdadı. "İkimiz de incitici şeyler söylememişiz gibi davranmayacağım ama seninle sözlü olarak tartışmak? Hoşuma gitti."

Sonunda yüzünü görebilmek için kendimi onun kollarında dönmeye zorluyorum. "Senin için bu kadar basit."

"Evet." Şu anki pozisyonunda yapabildiği kadar omuz silkiyor. Mavi gözlerini ilk kez bir tür bükülme olmadan korumasız görüyorum. Neredeyse... ciddi görünüyor. "Senden hoşlanıyorum, Zuri. Seni Olympus'ta da sevmiştim. Şimdi daha da çok seviyorum." Ağzımı açıyorum ama cevap vermeye fırsat bulamadan sözümü kesiyor. "bana bunun senin amını sevdiğim için olduğunu söylemeye cüret etme. Ben, tüm insanlar arasında, seks ve pis duyguları ayrı tutabilirim. Bunu yıllardır yapıyorum."

Bu gerçekten beni ilgilendirmez ama "Özleyeceğini düşünüyor musun?" diye sormadan edemiyorum.

Göz kırpmıyor. "Neyi özledim?"

"Yeraltı Dünyası'nda çalışmak. Pek çok farklı insanla seks yapmak. Hepsiyle."

Çabucak cevap vermesini bekliyordum ama gerçekten düşünmek zaman ayırdı. "Bilmiyorum. Bunu gerçekten düşünmedim çünkü Hades'in tasmaından kurtulmaya ve Ursa ile ilişkimi ilerletmeye çok odaklanmışım. Belki özlerim. Belki de . Nasıl hissedeyim, bunu Ursa ile konuşacağım ve bir bulacağız."

Her nasılsa, sözleri beni seks işini asla ve asla özlemeyeceğini söylemek için acele etmesinden daha fazla rahatlatıyor. Sakinleştirici bir yalan söylemek yerine dürüst davranıyor. Bu dünyada hiçbir şey o kadar kesin ve net değil ve Alaric Hades'le bir anlaşma yapmayı seçmiş olabilir, ama

Geri ödeme yöntemini de o seçti. Bunu bilecek kadar bilgim var. "Tamam."

Alaric beni inceliyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bilmiyorum." Tatmin edici olmasa da dürüst bir cevap. Şu anda ne hissettiğimi bilmiyorum, sadece bir duygudan diğerine çılgınca savruluyorum. Ursa beni istediği için sevinç. Geleceğin getirebileceklerinden korkuyorum. Bu işin nasıl *yürüyebileceğine* dair kafa karışıklığı. "Sen ve Ursa, borcun ödendiğine göre ilişkinizi çözme fırsatı bile bulamadınız. Beni kalmaya davet etmesiyle ilgili bir sorunun yok mu?"

Alaric'in gülümsemesi şaşırtıcı derecede kararsız. "Ben de senin kalmanı istiyorum."

Dün gece bir pislik gibi davrandığı için onu suçlayamam, hele ki ben kendi başıma birazcık pislikten daha fazlasıyken. "Ya yürütemezsek?"

"O zaman bu işi yürütemeyiz." Beni de yanına alarak ayağa kalktı. "Hiçbir ilişkinin garantisi yoktur, Zuri. Mutlu olanlar bile. Birbirimize aşık olabiliriz ve sonra tekrar ayrılabiliriz. Yarın bana bir kamyon çarpabilir. Bir meteor dünyayı yok edebilir."

Göz kırpıyorum. "son derece karanlık bir bakış açısı."

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyor. "Bitebileceğini bilmek sadece iyi şeylere sahipken onu daha tatlı hale getiriyor. Hayat zordur. Gerçekten çok zor. Bunu sen de biliyorsun. Ölüm sana hiç dokunmadı."

Annemi kastediyor.

"Bu aynı şey değil. Onu zar zor hatırlıyorum." Çok az hatırladığınızı birini özlemeniz mümkün mü? Bilemiyorum. Onu özlüyor muyum yoksa kız kardeşlerimin söylediği annenin hayalini mi kuruyorum hiç anlayamadım. Nazik, güçlü ve bazen de sert. Babam *her* zaman en çok ona benzediğimi, en çok ona benzediğimi söyler, ama sadece portakal çiçeği kokan yumuşak bir kucaklama olarak hatırladığım bir kadının anısını nasıl yaşayabilirim?

"Bu sayılır." Alaric saçlarımı düzeltiyor, dokunuşu nazik. "Bak, sana şu ya da bu şekilde baskı yapmayacağım. Ama eğer istersen bu konuyu konuşmaya hazırım."

Kapıya bakıyorum. "Belki daha sonra? Ursa'nın bekletilmekten hoşlanmadığını hissediyorum."

Sırıttırıyor, ciddiyeti o kadar çabuk kayboluyor ki, bu konuşmayı şimdilik bir kenara bıraktığı için o da benim kadar rahatlamış mı diye merak ediyorum. "Lanet olası gerçek bu." Alaric yataktan kalktı ve

elini uzattı. "Hadi gel, Zuri. *Gerçekten* şımartıldığında Yeraltı dünyasının ne kadar iyi olabileceğini sana gösterelim."

Sesi o kadar mutlu, o kadar beklenti dolu geliyor ki gülümseyip elini tutuyorum. "Sabırsızlanıyorum."

CHAPTER 24

ALARIC

I Nihayet Yeraltı Dünyası'na vardığımızda hâlâ Ursa'nın teklifinin etkisindeyim. Ursa'yı kapıdan takip ettiğimizde salonun dolu olduğu yeterince geç bir saat, her iki yanında onu çevreliyor. Zuri ona biraz daha yaklaşıyor, bu onun bunaldığının tek işareti, yine de toplanan insanlara göz atmaya devam ediyor. Belki de ona teklif verenleri seçmeye çalışıyordur. Ya da belki de her hafta sonu bu kulübe doluşan güzellik ve güç miktarını nihayet iyice görebiliyordur. Odadaki herkes ya birine ya da diğerine sahip; çoğunda ikisi de var. Bu son derece gerçeküstü bir durum ve sekiz yıldır burada çalışıyor olmanın etkisi hâlâ tam olarak geçmedi.

Yine de garip.

Buraya bir patron olarak dönmek garip. Genellikle bir tür kostüm ya da kink kıyafeti giyerken tamamen giyinik olmak garip. Son birkaç yıldır bir kafes gibi hissettiren bir yer olsa bile Yeraltı Dünyası'nı biraz özlemek garip.

Kıyafetlerimiz uyumlu, geçmişte başkaları bunu yaptığında eğlenceli bulduğum bir şey. Bu gece eğlenceli gelmiyor. Ursa'ya ait olduğumuzun, onun evinin bir parçası olduğumuzun alenen ilanı gibi geliyor. Onun yatağını paylaşıyoruz.

En sevdiğim elbiselerinden birini giyiyor, cömert kıvrımlarını saran ve aldatıcı bir şekilde transparan olan siyah bir şal elbise. Attığı her adım, altına giydiği mor iç çamaşırının ipuçlarını veriyor, ağzımı sulandıran küçük bakışlar. Siyah pantolon ve aynı tonda mor bir düğmeli bluz giyiyorum. Zuri'nin üzerinde ona uygun mor bir elbise var ve bu elbise neredeyse ona yakışacak kadar kısa, topuklu ayakkabıları ince bacaklarını daha da uzun gösteriyor. Elbise vücudunu sarıyor ve Ursa'nın giysileri gibi hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

ama çok farklı bir şekilde. Tek aksesuarı annesinin kolyesi.

Kahretsin, ama ben şanslı bir adamım.

Ursa, Carver City'de yaşadığım süre boyunca alışkın olduğu bir kabine doğru ilerliyor. Zuri'ye bizden önce kabine girmesini işaret ediyor ve ben de onu takip ederek dizlerimizden omuzlarımıza kadar yan yana gelene kadar kayıyorum. Sadece ona bu şekilde dokunduğumda Zuri'nin titrediğini hissedebiliyorum, sadece birazcık. Bu gerginliklerin hiçbiri yüzüne yansımıyor, odayı incelerken ifadesi sakın bir maske gibi.

Ursa diğer taraftan içeri kayıyor, böylece Zuri'yi paranteze alıyoruz. Yaptığı çoğu şey gibi, bu da kasıtlı. Zuri'nin tedirginliğini de anladı. Ursa, odadaki bakışlar bize odaklandığında Zuri'yi açıkça rahatlatamayacak kadar kamusal imajına dikkat ediyor, ama masanın altında diğer kadının çıplak dizini hızlıca sıktığı gerçeğini kaçırmıyorum.

Aurora sihirli bir değnek değmiş gibi masamızın yanında beliriyor. Bana göz kırptıyor ve Ursa'ya geniş bir sırıtış atıyor. "Görüyorum ki açık artırma ödülünüzün tadını çıkarıyorsunuz."

"Hiçbir fikrin yok." Ursa'nın gülümsemesi de aynı genişlikte, aynı pratiklikte. "Bu gece çok hoş görünüyorsun Aurora."

Keyifli ve *farklı*. Mavi saçları birkaç gün öncesine göre bir ton daha koyu, koyu çivit mavisine yaklaşıyor ve *kırmızı* giyiyor. Başka birinin üzerinde olsa, bu karmaşık iç çamaşırı takımı çok seksi olurdu ve olay burada biterdi. Ama sekiz yıldır Aurora'yı beyazdan başka bir şeyle görmedim. Her şeyi tipe göre oynuyor - sadece efendisinin ayaklarının dibinde diz çökmek ve ona her istediğini vermek isteyen masum bakire itaatkâr.

Kırmızı dantelin altındaki metale bir an gözüm takılıyor. "Meme uçlarını deldirdin mi?"

"Bir hanımefendi asla söylemez." Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. "Ama size gösterebilir." Uzanıp her iki dantel kupayı göğüslerinden çekiştiriyor ve bize gerçekten de iki yeni piercing taktığını gösteriyor. Gümüş, kahverengi meme uçlarında parlıyor, küçük güzel eklemeler.

Zuri'nin Aurora'yı ilgiyle izlediğini görmek için ona bakıyorum. Müzayede için yaptıkları gösteriyi görmemiştim -Hades odada dolaşıp teklif verenlerin dikkatini dağıtan birini istememişti- ama daha sonra .

Zuri beni bakarken yakalıyor ve kızarıyor. "Onları seviyorum."

Ursa yer değiştiriyor ve elini Zuri'nin kalçasında gezdirirken yakalıyorum, etek ucuna yakın bir yerde duruyor. "Delinecek çok sayıda yer var, sevgilim. Bence bunlardan birkaçı hoşuna gidecektir."

Zuri'nin yüzü daha da kızarır. "Belki de."

Zuri'nin meme uçları ve klitoral başlığıyla mücevherlerle süslendiğini düşünmemeye odaklanmalıyım. Dilimle onlarla oynayarak onu nasıl çılgına çevirebileceğimi. Ama odaklanmak işe yaramıyor çünkü onu hayal etmeden duramıyorum. İnliyorum. "Kahretsin, Aurora. şimdi gittin ve yaptın."

"Özür dilerim." Bana hızlıca sırtıttı. "Üzgün değilim." Ursa'ya geri dönüyor. "Ben içecekleri hazırlayayım. Seni tekrar görmek güzeldi, Zuri." O bir profesyonel, bu yüzden burada hep birlikte ne yaptığımızı dair en ufak bir soru işareti bile yok, sanki bu sadece bir haftalık bir görev değil de kalıcı bir şeymiş gibi giyinmiş.

"Aurora ile tekrar oynamak ister misin, sevgilim?"

Zuri yer değiştiriyor ama ikimiz de ona doğru bastırđığımız için gidebileceği bir yer yok. Yüzünü dikkatle izliyorum. Yeterince basit bir soru ama yüz ifadesinde basit bir şey yok. Sonunda Ursa'ya bakıyor. "Bilmiyorum."

"Detaylandır."

"Sahne yaptıklarımızdan keyif aldım."

Ursa da onu en az kadar yakından izliyor. "Mmhmm."

Zuri tekrar yer değiştiriyor ve bana doğru bastırıyor. Sessiz sorusuna karşılık veriyorum ve kolumu beline dolayıp onu kucağıma çekiyorum. Yavaşça nefes veriyor. "Eğer istediğin bir şeyse, itaat edeceğim."

"Senden istediğim bu değildi. Ne istediğimi zaten biliyorum. Ben *senin* ne istediğini sordum." Yaklaşıyor, eli yine Zuri'nin kalçasında geziniyor. Bu Zuri'nin kıvranmasına neden oluyor, bu da *benim* kontrolüm için cehennem oluyor - çünkü o *benim* horozuma karşı kıvranıyor. Ursa'nın eli elbisesinin altında kayboluyor ve Zuri'nin içine girdiği anı tam olarak biliyorum çünkü Zuri yumuşuyor ve göğsüme yaslanıp eriyor.

Ursa'nın eli elbisesinin altında hareket ediyor. "Tekrar soracağım ve bu sefer dürüstçe cevap ver. Aurora ile tekrar oynamak ister misin?"

"Hayır." Kelime titreyerek çıktı. Zuri kollarımı öyle sıkı kavırıyor ki, bıraktıktan çok sonra bile tırnaklarının izleri kalacak. "Sadece seni istiyorum..." Biraz inliyor. "İkiniz de."

"İşte . O kadar zor muydu?"

Zuri başını omzuma yaslamak için geriye bırakıyor. "Hayır, Mistress." Sesi ancak bir fısıltının üzerinde.

"Sessizce gel, aşkım. Bu odadaki herkesin parmaklarımı o güzel amına soktuğumu bilmesini istemezsin, değil mi?" Ursa'nın bakışları Zuri'nin yüzüne odaklanmış. Sadece niyet değil. *Yoğun*. Şimdiye kadar sadece bana yöneltildiğini gördüğüm bu sahiplenici bakışa karşılık bir kıskançlık dalgası bekliyorum. Ama gelmiyor. Zuri'nin bizimle olması doğru hissettiriyor. Belki ben de onu istediğim içindir. Belki de onun yumuşaklığı ve çeliği bizi mükemmel bir şekilde tamamladığı, ilişkimizi mükemmel bir şekilde tamamladığı içindir. Bilemiyorum. Bunu sorgulamanın bir anlamı yok. Sadece öyle.

Ursa, Zuri'yi kabinde orgazma ulaştırıyor. Kalçalarını her sallayışında kendimi kontrol altında tutmak için dişlerimi daha çok sıkarak zorunda kalıyorum. Daha sonra bol bol zevk alacağım. Küçük bir kuru sevişme yüzünden masada çuvallamama gerek yok. Ya da lanet bir ipliğe asılırken kendime söylediğim şey bu.

Zuri neredeyse sessiz bir iniltiyle kucağında titreyerek boşalıyor.

Ursa gülümsüyor, tüm ifadesi kısa bir an için hem sıcak hem de yumuşak bir hal alıyor, sonra yüzündeki gülümseme kayboluyor ve geriye sadece soğuk bir gülümseme kalıyor. "Aferin kızıma." Dikkatini bana yöneltiyor. "Ve sen, sevgilim. Mükemmel bir itidal gösterdin."

Zuri'nin orgazmıyla ıslanmış parmaklarını geri çekiyor ve dudaklarına bastırıyor. "Ne kadar iyi olduğunun tadına bak."

Parmaklarını hevesle ağızma alıyorum, emiyorum ve dilimi teninin üzerinde gezdiriyorum. Zuri'nin tadı çok tatlı ama Ursa'yı yalayıp temizledikten sonra da devam ediyorum.

Parmaklarını yavaşça ağızmdan çekiyor ve başını sallıyor. "Çok ele avuca sığmazsın."

"Benimle ilgili hoşuna giden şey bu."

"Pek çok şeyden biri." Dikkatini tekrar odaya çeviriyor. Tahmin edildiği gibi, biraz izleyicimiz var. Kimse kendi kabinlerinden ya da bardaki koltuklarından kalkmadı ama buradaki insanların büyük bir kısmı bu küçük gösteriyi izledi.

Tarihsel olarak, Ursa toplum önünde pek sık çılmaz. Sanırım bunu kaç kez yaptığını bir elin parmakları kadar sayabilirim ve hepsi de şu ya da bu nedenle özel durumlardı.

Sanırım bu gece de özel bir gün.

Malone kapıdan içeri girer ve girişi durgun bir su havuzuna atılan bir taş gibidir. O geçerken insanlar içkilerine ya da sohbetlerine geri dönüyor. Barı görmezden geliyor ve doğrudan bize doğru geliyor, her zamanki gibi mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyor. Üstüne oturan siyah bir pantolon, jartiyer ve gri ipek bir bluz giyiyor.

Ve tabii ki her zamanki topuklu ayakkabıları. Buz gibi sarı saçları yüzünden geriye doğru savrulurken, güzelliği tam anlamıyla gözler önüne seriliyor.

Carver Şehri'nde birlikte oynamadığım birkaç güçlü oyuncudan biri - zevkleri daha çok kadınsı iknaya dayanıyor - ama Underworld itaatkarlarının onun sahnelerinden birine katıldıktan sonra nasıl yıldız gözlü olduklarını gördüm. Ününü hak ediyor.

Malone sonunda Ursa'da karar kılmadan önce bize yavaşça bakıyor. "Smitten."

"Bazen arkadaşlarımla tavsiyelerine uyuyorum." Ursa omuz silkiyor. "Benimle bir içki iç."

Malone koyu kırmızı dudaklarını büktü. "Şu anda peşinde neredeyse nefes nefese koşan iki güzel itaatkâr var ve sen benimle bir içki içmek mi istiyorsun?"

"Sabrı öğrenmeleri onlar için iyi olur." Ursa yüzüme bir bakış fırlattı. "Alaric, Zurielle'i al ve içkilerimizin nereye gittiğini öğren. Malone için bir cin tonik getir."

"Evet, hanımefendi."

Zuri kucağımdayken kabinden kayarak çıkmak biraz garip ama orgazmdan dolayı hâlâ biraz sersemlemiş durumda. Masanın yanında duran Malone'un yanından dikkatlice geçip Zuri'yi ayağa kaldırıyorum, sallanma ihtimaline karşı ellerimi kalçalarında tutuyorum. Şimdiye kadar daha iyi biliyor olmalıydım. Yeterince sabit, ama düşüncemi takdir ediyormuş gibi bana küçük bir gülümseme veriyor. Ya da belki de bunun gerçekten işe yarayabileceğini umarak sadece yansıtıyorumdur.

Onun kalmasını istiyorum.

Beni affetmesini istiyorum, her ne kadar buna hizmet etmediğimden emin olsam. Özellikle de ruhumun derinliklerinde, farklı bir şey yapmayacağımı bildiğim için. Zuri'yi hayatıma, hayatımıza sokan benim davranışlarım değil.

Elini tutuyorum ve yavaşça bara doğru ilerliyorum. Önceki gerçeküstü his geri geldi. Gecenin ilk bölümünü kaç kez bu salonda, masalara içki taşıyarak geçirmiştik? Sayamayacağım kadar çok. Hades'le yaptığım anlaşmadan sonraki ilk yıl boyunca barmenlik yapmışım, o sırada hem itaatkâr hem de Dominant olmayı öğrenmek için hâlâ eğitim alıyordum. Gerçi ikincisini neredeyse hiç yapmadım. Umursadığımdan değil. Burada geçirdiğim zamandan nefret etmiyordum.

Sadece kendim olamamaktan nefret ediyordum.

"Burası hayattan çok daha büyük hissettiriyor."

Etrafıma baktığımda, ben de Zuri gibi görmeye . Tüm Underworld, havalı nötr renklere ve pahalı kumaşlara yönelmiş, abartısız bir zarafet içinde. Salon da farklı değil. Duvarlara yaslanmış dairesel kabinlerin her biri el yapımı ve Meg kaşındığında deri koltuklar farklı ince desenlerle değiştiriliyor. Ya da sanırım Hercules, çünkü kulübü işletmenin bu kısmını üstlenen kişi o.

Bar tam bir şaheser. Etrafı, bir seks partisini bayağılığa kaçmadan tasvir eden büyük bir heykelle çevrilidir ve ışıklandırma kasıtlı olarak bu heykeli ön plana çıkaracak şekilde yapılmıştır. Gecenin hangi saatinde olursa olsun bar her zaman aydınlık ve içkilerin hepsi en üst rafta. Ayaklarımızın altındaki ahşap zemin bile sanki kir değmeye cesaret edemezmiş gibi parlıyor.

Evet, "hayattan daha büyük" tam da bunu .

Barın yanında duruyoruz ve sırf yapabildiğim için kolumu onun beline doluyorum. Barın arkasındaki iri yarı Dominikli kadın bana gülümsüyor. "Bu kadar çabuk mu döndün, Alaric? Bizi özleyeceğini biliyordum."

"Sadece sen, Tis." Ben de ona büyüleyici sırıtışımla karşılık veriyorum. "Bu Zuri."

"Kısa bir süre önce tanıştık." Tis ona aynı derecede sıcak bir gülümseme veriyor. Müşterilere karşı sert olabilir ama Yeraltı Dünyası'nda çalışan bizler için her zaman çok sıcak olmuştur. Ya da en azından eskiden öyle olanlara. Bu düşünce göğsümde bir sızı yarattı. Özgür olmak için çok mücadele ettim. Neden bir parçam burayı *özlüyor*?

Zuri elini uzatıyor, tam bir prenses gibi. "Sizi tekrar görmek güzel."

Tis, Zuri'nin elini tutarken bana bir bakış fırlatıyor. "Her zaman böyle kibar mıdır?"

"Hayır." Kıkırdıyorum. "Şu anda en iyi davranışını sergiliyor çünkü bunalmış durumda."

"Alaric." Zuri bana ters ters baktı. "Kes ."

Ona bir erteleme veriyorum ve konuyu değiştiriyorum. "İçkilerimizi almaya ve Malone için bir cin tonik eklemeye geldik."

"Ah." Tis barda birkaç adım ilerledi ve içinde üç içki bulunan yuvarlak bir tepsiyi bana doğru itti. "Dördüncüsü için bana bir saniye ver."

Bardakların dış yüzeyinde buğulanma var. "Aurora'ya bir şey mi oldu?"

"Çağrıldı." Dikkatli cevabı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Aurora Malone'u gördü ve gidecek başka bir yer bulmaya karar verdi. Bu ortadan kaybolma olayını defalarca gördüm ama hiçbir zaman aslını öğrenemedim. Aurora güzelce boyun eğebilir ve kolayca ağlayabilir, ancak konuşmak istemediği şeyler söz olduğunda o bir kasadır. Malone da bu kategoride yer alıyor.

"Ursa bizim için hazır olduğunda içecekleri masamıza geri getireceğim." "Teşekkürler." Tis dördüncü içkiyi tepsiye koyar ve masaya doğru ilerler. sıradaki kişi bekliyor.

Zuri bana biraz yaslanıyor. "Beklememizin bir nedeni var mı?"

"Ursa bizi istediği zaman geri ." Zuri'nin Sorgulayan bir bakış, detaylandırıyorum. "O ve Malone her ikisi de bölge lideri. Bu da bazen arkadaş olarak konuştukları, bazen de iş konuştukları anlamına geliyor. Arkadaş olduklarında, Ursa etrafta takılıp takılmadığımızı umursamıyor. İş farklıdır."

Zuri kaşlarını çatıyor. "Ama eğer onun ortağıysan, senin de dahil olman gerekmez mi?"

Neredeyse gülecektim. Sadece bunun ciddi bir soru olduğu gerçeği bu dürtümü geri çekmemi sağlıyor. "Zuri, tatlım, fark ettin mi bilmiyorum ama geçmişime baktığımda, bırakın başkalarınınkini, kendi hayatımdan sorumlu olma konusunda bile berbat olduğumu görüyorum. İyi olduğum şeyler var ama bir bölge liderinin resmi yardımcılığını yapmak bunlardan biri değil."

Kaşlarının arasındaki çizgiyi başparmağımla istiyorum. "Yani sen... tutulan bir adam mı olmak istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Doğruyu söylemek gerekirse, ilişkimizin dinamiklerini hala çözmeye çalışıyoruz ve bu hafta bu konuda konuşmaya pek izin vermedi. Ama ben nerede durduğumu biliyorum. "Ursa bu noktada on yıllardır tek başına duruyor. İnsanlarla arasına mesafe koydu çünkü kendisine zarar verebilecek birini yanına yaklaştırmayı göze alamadı. Saçlarını açıp gerçekten rahatlayabileceği güvenli bir alan yaratmasına yardımcı olabilirim, bu çok değerli bir şey, öyle değil mi?" Hâlâ kaşlarını çatıyor, ben de başparmağımla kaşlarının arasındaki çizgiye bastırma isteğime boyun eğiyorum. "Eğer kalmayı seçersen, bu senin de aynı şeyi yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez, Zuri. Kendi ayaklarının üzerinde durman için de yer var."

Bana gülümsüyor ama hâlâ sözlerimi düşündüğü belli. "Hâlâ anlamadığım çok şey var ama seninle aynı pozisyonda istediğimi sanmıyorum."

"Ne istediğini anlamak için zamanın var." Ama bunu söylerken bile, çok fazla zaman kalmamış olabileceği gerçeğini hatırlıyorum. Sadece birkaç gün. Eğer Zuri'yi bize bir şans vermesi için ikna edemezsek, çekip gidecek ve olan olacak.

Ursa ile mutlu olacağım. Delicesine mutlu.

Ama Zuri olmadan ilişkimizin hayati bir parçasının eksik düşünmeden edemiyorum.

CHAPTER 25

URSA

"M Siz itaatkârlarınızla oyun oynarken içkiniz ısınıyor."

Malone'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Birisi ruh hali." Kapıdan girdiği anda ben de bundan şüphelenmiştim. Daha önceki konuşmamızla şu an arasında ne olduğundan emin değilim ama Malone'un tüm vücudu neredeyse gerginlikle titreşiyor. Öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Sorun nedir?"

"Yardım edebileceğiniz şey yok."

"Sevgilim, bu her zaman yardım etmekle ilgili değildir. Senin için orada olmaktır." Cevap vermediğinde, dürtmeye devam ediyorum. "Onlarca yıllık dostluk bunun içindir. Anlat bana."

Sonunda o soğuk yeşil gözlerini bana çevirdi. "Sabine Vadisi'nde sorun var. Tüm kaynaklarımla bile yardım edemiyorum ve bu son derece sinir bozucu."

"Bela..." Malone duygusal biri değil, bu yüzden büyüdüğü şehir hakkında çok fazla konuşmuyor. Gerçi benim kendi bilgi kaynaklarım var. Sabine Vadisi'nin üç grup tarafından yönetildiğini biliyorum. Gruplardan biri Alaric'in kuzenleriyken şehirden kovuldular ve amcası öldürüldü. Diğerlerinden biri Malone'un ablası tarafından yönetiliyor. Amazonlar anaerkildir ve Malone varis olmadığı ve miras alamayacağı için Carver Şehri'ne gelip kendi bölgesini ele geçirdi. "Ailen iyi mi?"

"Yaşıyorlar." Malone başka tarafa bakıyor. "Kardeşimin aptallığı yüzünden iki yeğenim büyük bir bedel ödedi. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum."

Hayatta olmak rahatlatıcı bir şey, ancak ikimiz de bir insan hala nefes alırken neden olabileceği zararı çok iyi biliyoruz. "Özür dilerim."

"Ben de." Kendini bir . "Sabah daha çok şey öğreneceğim ama bu gece dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı." Ağzı buruşuyor. "Bu konuda çok iyi iş çıkarıyorum."

"Zaman zaman boyun eğmeye hakkın var."

Malone zarif bir homurtu çıkarır. "Gerçekten mi? Bana bu zayıflığın sizin için nasıl işe yaradığını anlatır mısınız?"

Beni orada tutuyor. Baskıdan boyun eğdiğimde, bunu tek başıma ve kilitli kapılar ardında yapıyorum. Bu kadar uzun süredir bölge lideri olsam bile, hiçbir şeyin garantisi yok. Sadece en zayıf günüm kadar güçlüyüm, bu da zayıf bir günüm olamayacağı anlamına geliyor. Evde değer verdiğim insanlarla birlikteyken bu kadar güçlü olmayı bırakmak istediğimi ancak son zamanlarda kabul ettim. Bu fikre hâlâ tam olarak alışamadım ama ısınmaya başladım. "Benim hakkımda konuşmuyoruz."

"Mmhm." Alaric ve Zuri'nin oyalandığı bara bakıyormuş gibi yapıyor. Göğsümde bir takdir titreşimi alevleniyor. Alaric, benim elini tutup ona yol göstermeme gerek kalmadan işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar tecrübeli. İhtiyaçlarımı ben dile getirmeden önce tahmin eden bu küçük eylem... Hiç de küçük hissettirmiyor. Bu işi gerçekten yürütebileceğimizin bir başka işareti gibi geliyor.

Malone koltuğa yaslanır. "Anladığım kadarıyla bir karar vermişsiniz."

Çekingen davranmanın anlamı yok. "Onları tutacağım." Zuri kalmaya karar verirse. Ellerimi kanla yıkamaya ne kadar istekli olursam olayım, orada olmak istemiyorsa o kadını yanımda tutmayacağım. İnce de olsa bazı çizgiler olmalı. Bazıları var olmadığını iddia edebilir.

"Güzel. Biraz mutluluğu hak ediyorsun."

Malone'a dönüyorum. "Dikkatli ol, sevgilim. Bu neredeyse şefkatliydi."

"Yanlış adımlar atıldığı biliniyor." Gülümsemesi bıçak gibi keskin. "Şimdi izin vererseniz, iyiliğinize karşılık vereceğim ve tavsiyenizi alacağım."

Ayağa kalkışını izliyorum. "Anlat."

"Küçük, şımarık bir itaatkâr hakkında bir adamla görüşmem gerekiyor." Zarif bir el salladı ve sözleri tam olarak nüfuz etmeden uzaklaştı; şüphesiz son sözü söylememi engellemek için. Gidişini izliyorum ve bir hata yapmadığımı umuyorum. Dışarıdan bakınca hak vermek kolay, ama gerçek şu ki aslında nedenini bilmiyorum

Malone bunca yıl Aurora'dan kaçtı. Geri dönüp kelimeleri değiştirmek için çok geç ve bunun bir hata *olduğundan* tam olarak emin değilim. Sadece zaman gösterecek.

Alaric'le göz göze geliyorum ve ona dönmesini işaret ediyorum. Bana doğru yönelirken bir elini Zurielle'in eliyle birleştiriyor, diğer eliyle de içki tepsisini dengede tutuyor.

Burada işe başlayalı sadece birkaç gün oldu ama o farklı hareket etmeye hazır. Daha hafif. Yüzündeki çatık kaşlara rağmen, kendi başına olmanın faydasını gördüğü kesin. Kendi adamı olması benim olduğu anlamına gelse de gelmese de.

Belki de ona gitmekte özgür olduğunu hatırlatmalıyım. Belki de. Ama bunu yapmak istemiyorum. Sonunda onunla baş başa kaldım ve Alaric'in benim yerime ufka bakmasına neden olacak bir şey yapmaktan nefret ediyorum. Yine de olabilir. Ona değer veriyorum ama onun nasıl bir adam olduğu konusunda saf değilim. Benim yeterli olamayacağım bir gün gelebilir. Ama o bana gülümserken bunu hatırlamakta zorlanıyorum.

Gelecek ne getirecekse onu getirecek. Şimdi ona sahibim ve bu yeterli.

İkisi de bende.

Alaric, Zurielle'in kabine girebilmesi için onu serbest bırakıyor ve ardından içkileri önümüze koyuyor. "Bir dakika." Sonra bara doğru adım atarak gitti.

Zuri içkisine uzanıyor. "Onun yaptığını yapabilir miyim bilmiyorum."

Göğsümde bir sızı hissediyorum ama onu bastırıyorum. Bir seçim yapmadı. Sadece soru sormadan bir soru soruyor. "Elabo- rate, sevgilim."

Cesarete ihtiyacı varmış gibi içkisinden büyük bir yudum alıyor. "Alar- ic bir pislik olabilir ama sana her zaman itaat etmekten mutluluk duyar."

İçinde hâlâ bir soru yoktu. "Evet." Bardağı dudaklarına götürmeye başladığında bileğine dokunuyorum. "Aklından geçeni söyle, küçük Zurielle. Bunun için sıvı cesaretine ihtiyacın yok."

"Hayatım boyunca saklandım." Ağzı buruşuyor. "Sanırım oranın Alaric için neden rahat bir yer olduğunu anlıyorum ama bu benim de aynı şeyi istediğim anlamına gelmiyor." Çenesini kaldırıp sonunda bakışlarıyla buluştu. "Ben daha fazlasını istiyorum."

İlk kez, etrafındaki insanlar onu derinliklerde yanlarında tutmak için beline taş bağlamaya çalışmayı bırakırlarsa ne olabileceğini merak ediyorum. Uzanmak, ona dokunmak istiyorum,

Ama o anın güç dinamiklerinin son derece farkındayım. Eğer bu kadının beni seçmesini istiyorsam - *bizi* seçmesini - *o zaman* bunu kendi başına yapmasına ihtiyacım var. Eğer dengeleri değiştirmeye çalışırsam, babasına kızdığı gibi bana da kızacaktır. "Dediğim gibi, detaylandırın."

Biraz sönükleşir. "Bilmiyorum. Şu anda ne istediğimi bilmiyorum; sadece ne istemediğimi biliyorum." Zurielle bardağına bakar. "Bu kulağa çok saçma geliyor, değil mi? Ne istediğimi nasıl bilemem?"

"Bunu kendi başına çözme fırsatın olmadı." Triton'un kızlarını kilit altında ve güvende tutma arzusunu anlıyorum. Dünya en sıradan hayatlarda bile nazik bir yer değil. Peki bizim yaşadığımız dünyalarda hareket etmek? Daha da acımasız. Carver Şehri'nde birkaç gün geçiren Zurielle şimdiden ışıltısının bir kısmını kaybetmiştir. İnsanların neler yapabileceğini az da olsa gördü ve bu onun pembe gözlüklerini kırdı. "Artık bolca vaktin var."

"Öyle mi?" Bardağını masaya bırakıyor. "Beş gün fazla bir zaman değil."

"Sevgilim, hafta sonuna kadar tüm cevapları bilmek zorunda değilsin." Bunu burada bırakmalıyım. Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermenin ve ulaşamayacağım şeylere tutunmanın nelere yol açtığını çok iyi biliyorum. Acı. Hayal kırıklığı. Derinlere inen ve ardında yara izleri bırakan türden bir kayıp. Bu kızın içimdeki bu eski korkuları canlandırabilmesi hayret verici ama durumları olmasını istediğim gibi değil, oldukları gibi görebilecek kadar yaşıyım. Yavaşça nefes alıyorum. "Eğer kalırsan, bunu çözeceğiz. Birlikte."

"Bu kadar basit."

"Bu kadar basit -ve bu kadar karmaşık-." Düşünmemem için bir sürü neden varken elimi uzatıp onunkinin üzerine koyuyorum. "Bu işte yalnız değilsin, Zurielle."

"Ursa?"

"Evet?"

Dudaklarını yalıyor. "Arkadaşlarım. Beni insanlar. Bana Zuri derler."

"Zuri." Denemek için yavaşça söylüyorum. Alaric'in ona böyle seslendiğini biliyorum ama ben aramızdaki mesafeyi korumayı seçtim. Bu daha fazlası için küçük bir adım, kendimi zorlayarak atmam gereken bir adım. "Sana yaklaşıyor."

Alaric dönüyor, mavi bakışları benden ona ve tekrar ona atlıyor. "Şu anda ikiniz de inanılmaz derecede ciddi görünüyorsunuz."

"Endişelenecek bir şey yok, sevgilim." Kabinden kayarak çıkıyorum ve elimi Zuri'ye uzatıyorum. "Hadi biraz eğlenelim." Onları bu gece Yeraltı Dünyası'na getirmeye karar verdiğimde aklımda olan şey bu değildi ama hepimizin ihtiyacı olan şeyin bu olduğu apaçık ortada. Bir rahatlama. Tehlikeli sularda gezinmeye bir ara vermek.

Onları genel ve özel oyun odalarına açılan doğru yönlendiriyorum ve duvara yaslanmış Siyah kadını fark ettiğimde gülümsüyorum. "Allecto."

"Ursa." Dudakları kıvrılıyor ama bakışları soğukkanlı ve profesyonelce. "Bu gece başını belaya mı sokacaksın?"

"Tabii ki hayır, sevgilim." Ona gülümsüyorum. "Sanırım bu gece sonunda teklifimi kabul edeceğin gece olmayacak?" Onunla ilk tanıştığımdan beri onu Hades'ten uzaklaştırmaya çalışıyorum - Mon-ica onunla tanıştığından ve Allecto'yu gemiye getirmenin bir yolunu bulmamı istediğıinden beri. Bu boş bir çaba - o Hades'in Fury'lerinden biri, doğrudan ona hesap veren ve buranın işlemlerini sağlayan üç kadından biri - ama yine de denemekten sapkın bir zevk alıyorum. Allecto Yeraltı Dünyası'nın güvenlik şefi ve buradaki tüm güçlü insanları hizada tutup sıkı bir şekilde yönetebilen birini ekibimde görmek isterim. Kabul etmek gerekir ki, onu bu kadar as- set yapan şeylerden biri de teklifimi kabul etmesini engelleyen şey. O çok sadık. Utanç verici ama bu konuda onu hafifçe azarlamak hoşuma gidiyor.

"Cevap asla değişmeyecek, Ursa." Allecto onu salları Kafası. Hades'in çalıştırdığı diğer herkes gibi o da güzel, koyu kahverengi teni, uzun siyah örgüleri ve bu odadaki herkesi yarım düzine farklı şekilde öldürebilecek güçlü bir vücudu var. Gerçekten, o bir hediye.

"Sormaya devam etmekten zarar gelmez. Koşulların ne zaman değişeceğini asla bilemezsiniz."

Gözlerini deviriyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Git itaatkârlarınla oyna ve başımdan defol. Bu gece sorun çıkarmayın."

"Ben asla yapmam." Sorun çıkarma işimi başka yerlere saklıyorum. Underworld, kapılarının bana kapatılması riskini göze alamayacak kadar değerli bir merkez. Fırsat bulduğumda Hades'i kızdırmaktan hoşlanıyor olabilirim ama ben de herkes gibi tarafsız bölgenin kurallarına uyuyorum. Faydaları her türlü rahatsızlıktan çok daha ağır basıyor.

Alaric ve Zuri'yi arkamda hissedebiliyorum ve ikisinin de benim olduğunu bilmenin verdiği heyecanla hızımı artırmamak için mücadele ediyorum. Sahiplenici hissediyorum. Sanki onları soyup herkesin görebileceği bir yerde onlarla oynamak, vücutlarının her yerine damgamı basmak istiyorum ki bu şehirdeki herkes kime ait olduklarını bilsin.

Neredeyse odadaki boş oturma alanlarından birine doğru yöneleceğim. Neredeyse bu dürtüye teslim oluyordum. Neredeyse.

Ama sonuçta, tam olarak benim değil. Gerçekte değil. İnce ayrıntıları çözene kadar, her zaman biraz şüphe olacak ve şüphe varken, dürtülerimin beni yenmesine izin vermeyeceğim. Bu güvenli değil. Bölge için değil. Kalbim için değil.

Bunun yerine, onları özel temalı odaların bulunduğu koridorlara yönlendiriyorum. Yeterince zamanım olursa Zuri'nin fantezilerini teker teker hayata geçireceğim ama şimdilik daha basit bir yol seçtim. Belirlenen kapıyı açıp içeri giriyorum ve takip edebilmeleri için kapıyı tutuyorum. Zuri'nin odayı incelerken yüzünde beliren şaşkınlığı izlemek beni fazlasıyla eğlendiriyor. Bir duvara dayalı küçük bir sahne ve etrafına yarım daire şeklinde dizilmiş üç kanepe ile kurulmuş. Basit, evet, ama etkili. Köşeye sıkışmış bir gardırop var, içinde kullanılacak bir dizi oyuncak ve alet var ama ona daha sonra geleceğim. Şimdilik, bu Zuri'yi *tanıdığım* bir şeyi yeniden yaratmakla ilgili.

keyif aldım.

Alaric'in de gideceğini bildiğim bir şey.

Kapıyı kapattım ve ikisine de uzun uzun baktım. "Güvenli sözleriniz."

"Kasırğa." Zuri hemen bakışlarını kaçıtır ve ellerini önünde kavuşturur.

Alaric gözlerini indirmeden önce bana hızlıca sırtıyor. "Denizkızı."

Topuklarımın parke zeminde çıkardığı tıkırtının gerginliklerini artırmasına izin vererek yavaşça etraflarında dönüyorum. Zuri şimdiden titremeye başlamıştı ve ben daha hiçbir şey yapmamıştım. Onların önünde durmak için geri çekildiğimde, Alaric'in siki pantolonunun önünde sert bir çıkıntıya dönüşmüştü.

"Havamdayım, aşıklar." Gülümsüyorum. "Gösteri havasındayım."

CHAPTER 26

ZURIELLE

A

Göster.

Ursa'nın emriyle Alaric ve ben sahneye çıktık. Bir metre bile olmamasına rağmen bana elini uzattı. yerden. Yine de temastan hoşlanıyorum. Dokunuşunun beni sabitlemesinden daha da çok keyif alıyorum. Bir kez daha Ursa'yla yüzleşirken içimde bir beklenti oluşuyor.

Ortadaki kanepeye doğru yürüyor ve kalçasını kanepeye yaslayarak bizi yakından izliyor. "Sahnedeki olmaktan hoşlandın, küçük Zuri. Tüm odadaki insanların önünde sergilenmek hoşuna gitti."

Bu tam olarak bir soru değil, bu yüzden sessizliğimi bozmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Gerçek şu ki, bundan keyif *aldım*. Nihai sonucu bilseydim, ihaleyi kimin kazanacağı korkusu olmasaydı daha çok keyif alırdım. Öyle olsa bile... Evet. Zevk almak bunu karşılamaya yetmez.

"Alaric."

"Evet, hanımefendi."

"Paramın ne kazandığını görmek istiyorum." Sesi hâlâ sıcak geliyor, ama bu nezaketin nasıl hayal bile edilemeyecek bir acımasızlığa kalkan olabileceğini çok iyi öğrendim. Belki de bir öpücükten gelen ısırdıktan bu kadar hoşlanmamalıyım, ama kendime engel olamıyorum.

Alaric elimi tutup başımın üzerinden geçiriyor ve sanki dans ediyormuşuz gibi beni yavaşça döndürüyor. Tekrar ön tarafa döndüğümde Ursa elini kaldırıyor. "Çok güzel bir kız."

"Evet, hanımefendi."

Ona bakmaya cesaret edemiyorum ama ses tonunda bir açlık var ve buna karşılık vermekten kendimi alamıyorum. *Tüm bunlara* cevap vermekten kendimi alamıyorum. Ama... Neden savaşıyorum ki? Neden cevabım hakkında endişeleneyim? Ursa bu sahneyi tamamen kontrol ediyor, bu da benim kontrol gerek anlamına geliyor. Yavaşça

nefes alıyorum ve tüm korkularımdan kurtuluyorum. Onun bana yaptıklarını seviyorum, ikisinin de bana yaptıklarını. Şu anda önemli olan tek şey bu.

"Ufacık tefecik bir şey," diye mırıldanıyor Ursa. "Neredeyse kuş kemikli. Sence onu kırabilir miyiz, sevgilim?"

Kıkırdıyor. "tek yolu."

"Her şeyin zamanı var." Kanepeye oturmak için hareket ediyor ve bacak bacak üstüne atıyor, tamamen rahat görünüyor. "Hadi geri kalanını görelim. Yavaş yavaş."

Arkama geçiyor ve kollarımı yukarı kaldırıp parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyor. Sonra ellerini vücudumun ön kısmında gezdiriyor, sanki elbiseyi tenime daha da yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi. Sanki son birkaç gün hiç yaşanmamış gibi, sanki müzayededen sonra olan *buymuş* gibi.

Ursa güler. "Şimdi de benimle alay ediyorsun. Şimdi gel, sevgilim. Ne istediğimi biliyorsun."

"Evet, Hanımefendi." Başparmaklarını elbisemin üst kısmına geçiriyor ve kaburgalarıma kadar çekiştirerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor. "Güzel küçük şeyler," diye mırıldanıyor Alaric. Sanki onun incelemesine sunuyormuş gibi göğüslerimi avuçluyor. "Küçük ve mükemmel şekilli." Meme uçlarını okşuyor ve ben inleyince nefesini dışarı veriyor. "Hassas."

"Bana tam olarak ne kadar hassas olduklarını göster." Sesi o kadar seksi bir şekilde biraz hırıltılı bir hal aldı ki, buna zar zor dayanabiliyorum. "Dilinle."

Alaric'in bana bu şekilde dokunması, kolunun üzerinde geriye doğru eğilmesi ve ağzını meme ucuma yaklaştırması çok ateşli olurdu. Ursa'nın her adımda bize eşlik etmesi? Bu katlanarak *daha fazla*. Her şeyin daha fazlası.

Önce bir meme ucumu, sonra diğerini yalıyor, kemiriyor ve emiyor; ta ki ben titreyip sızlanana ve nabzımın kalçalarımın arasında attığı yerde onlardan birinin bana dokunması için yalvarmanın eşiğine gelene kadar. Sessizliğimi korumayı zar zor başarıyorum, gerçekten inceledikleri ödülün ben olduğuma dair ince hayal perdesini korumayı zar zor başarıyorum.

Alaric sonunda doğruldu ve beni göğsüne yaslanmam için yönlendirdi. "Çok, çok hassas." Sesi normalden daha alçak, neredeyse hırıltılı. "Tadı çok tatlı."

"Bu sadece bir şakaydı." Ursa bacaklarını yeniden çaprazlar. "Elbise. Acele etmeyin."

Elbiseyi vücudumdan yavaşça, santim santim sıyrıyor, ta ki ben kumaşın hassas vücuduma sürtünme hissinden titreyene kadar.

Tenime. Belime, kalçalarım ve nihayet bacaklarımdan aşağıya, arkamda diz çöktüğünü hissedene kadar. Kumaş çemberinden dikkatlice çıkıyorum, topuklu ayakkabılarım dışında çıplak duruyorum.

Alaric ayağa kalkıyor ve elleriyle kalçalarım destek oluyor. "Titriyor."

"Bu korku değil." Ursa öne doğru eğilir. "Öyle mi, küçük Zuri?" "Hayır, Sahibe." Dudaklarımı yalıyorum. "Korku değil."

Sanki başka bir şey beklemiyormuş gibi başını sallıyor ve arkasına yaslanıyor. "Şimdi gerisi. Bana ne aldığımı göster."

Alaric arkamı dönüp serin ahşap platformun üzerine diz çökmem için bana rehberlik ederken yüzüm alev alev yanıyor. Yanımda diz çöküyor ve dizlerimi aralıyor. Geniş bir elini sırtımın ortasına koyup yanağım sahneye değene kadar beni amansızca aşağı ittiğinde hâlâ dengemi bulmaya çalışıyorum. Bu pozisyon kıcımları havada bırakıyor ve bacaklarım o kadar geniş açılmış ki Ursa'nın *her şeyi* görebileceğine şüphe yok.

Alaric elini omurgamda gezdirerek sırtımı biraz kamburlaştırmam için bana rehberlik ediyor. "İşte," diye mırıldanıyor. "Bak kadar güzel."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin, sevgilim."

Ellerini kıcımlarımın üzerinde gezdiriyor ve bacaklarımı daha da genişletmek için aşağı indiriyor. Sonra yanaklarımı ayırıyor ve kısık bir takdir sesi. "Onun kıcımları alacak mısınız, Hanımefendi?"

"Her şeyin zamanı var." Bu bir hayır değil.

Gergin olmamaya çalışıyorum ama onun *kıcımları alma* fikrinden hoşlanıp söyleyemiyorum. Özellikle de Alaric'inkini nasıl aldığını gördüğümü düşünürsek. Ama sonra... dokunaç garipti ama amımda gerçekten çok iyi *hissettirdi*. Belki kıcımları da iyi hissettirirdi.

Alaric'in elleri amıma doğru inip kıvrımlarımı ayırırken gözlerimi kapatıyorum. "Kız ıslak." Tek bir parmağını içimde gezdiriyor ve Ursa'yı gösterdiğini anlamak için bakmama gerek kalmıyor. "Neredeyse damlıyor."

"Küçük Zuri sergilenmeyi seviyor. Oynayabileceğimiz bir oyuncak olmayı seviyor." Ursa'nın sesi neredeyse derin düşüncelere dalmış gibi çıkıyor ama onu artık bunu çoktan düşünmüş olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum. Bunu planlamış. "Devam edin."

Tek bir kör parmağını içime bastırıyor. "Çok ıslak, Hanımefendi." Yavaşça pompalıyor. "Çok da sıkı. Her darbede parmağımın etrafında kenetleniyor."

"Ona iki tane ver." Sesini biraz yükseltir. "Zuri, gelmek için iznin yok. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Ellerimi düz bir şekilde sahneye bastırıyorum. "Evet, Hanımefendi." Elbette dayanabilirim. Kesinlikle. Şu anda cezadan çok ödül istiyorum. Alaric ikinci parmağını içime soktuğunda nefesim kesiliyor. İyi hissettiriyor, ama bu onun içime girmesinden daha fazlası. Alaric ve Ursa benim hakkımda sanki oynayacakları yeni bir oyuncakmışım gibi konuşurken, ben bu müstehcen pozisyondayım, amım ve götüm tam teşhir halinde. Sanki bir insandan daha az değerliymişim ama aynı zamanda el üstünde tutuluyormuşum gibi. Bu çelişkili duygular durumu daha da ateşli hale getiriyor.

"Şimdi de klitorisi."

Parmaklarını geri çekiyor ve diğer eliyle sırtımı daha fazla kamburlaştırıyor. Parmaklarını yarığımdan yukarı kaydırıyor ve beni uzaklara doğru ayırıyor. "Onun geri kalanı kadar güzel."

"Mmm. Gerçek bu." Sesi daha mı yakın geliyor? Bilemiyorum.

Ve sonra Ursa'nın ağzı klitorisimin etrafına kapanıyor ve ben ciyaklıyorum. Sanırım sarsılıyorum ama Alaric'in sırtımdaki eli, Ursa diliyle beni keşfederken beni yerimde tutuyor. İçimde kaynayan orgazm kontrolden çıkmadan önce gitti. "Haklısın, sevgilim. O çok inandırıcı bir şekilde tatlı."

"Alabilir miyim?" Alaric'in sesi o kadar kısık ki, sözleri ancak bir fısıltının ötesine geçebiliyor.

"Sadece bir tadımlık."

Yer değiştiriyor ve sonra ağzını amıma dayıyor. Sanki tüm tadımı toplamaya çalışıyormuş gibi beni yalıyor. "Siktir, Sahibe. Haklısınız. Burada daha da tatlı."

"Mmm." Yumuşak bir ses ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde öpüşüklerini, tadımın aralarında gidip geldiğini anlıyorum. Bakmak, görmek istiyorum ama itaatsizlik de etmek istemiyorum. Bu bir ıstırap. Seksi, iç gıcıklayıcı bir ıstırap. Sonunda, daha fazla dayanamıyorum. Bakmak için dönüyorum.

Ursa sanki tereddüt etmemi bekliyormuş gibi öpücüğü kesiyor. "Söz dinlemeyen küçük şey, değil mi?"

Eski pozisyonuma dönmeye çalışıyorum ama artık çok geç. Saçımdan tutup beni yerimde tutuyor. "Alaric, dolaba git ve vibratörü getir. Hem içten hem de dıştan olanı." İkimiz de onun itaat etmesini izliyoruz ve geri döndüğünde elinde bir tarafı diğerinden daha geniş olan U şeklinde bir oyuncak var.

Ursa bana dönmem ve sahnenin kenarına oturmam için rehberlik ediyor. Oyunağı alıyor ve içime sokuyor. İnliyor ve yer , yabancı hisse alışmaya çalışıyorum ama bana fırsat vermiyor. Parmaklarını Alaric'e doğru şaklatıyor ve işte o zaman Alaric'in elinde bir zerre olduğunu fark ediyorum. Onu . Ursa elimi tutuyor ve vibratörü yerinde tutmak için hareket ettiriyor. "Hareket ettirme. Sakın gelme. Beni anlıyor musun?"

"Evet, Hanımefendi," diye fısıldıyorum.

"Eğer izlemek istiyorsan, küçük Zuri. O zaman izleyeceksin." Kanepeye oturmak için geri çekilir ve Alaric'e gülümser. "Çok iyiydin, sevgilim. Tadına bakmak ister misin?"

Çoktan harekete geçti, kalçalarının arasına diz çöktü ve elbisesini kaldırdı. Külotunu çıkarma zahmetine girmiyor, sadece yana doğru çekiştiriyor ve başını amına doğru indiriyor.

Oluşturdukları resim. Onları tek başıma izleyerek gelebilirim.

Ursa kanepeye yaslanmış, bacaklarını açmış, tahtında oturan bir kraliçeden başka bir şey gibi görünmüyor. Alaric'in başı kalçalarının arasında hareket ediyor, ona karşı inlerken bile elleri kalçalarını kavramak için yukarı kalkıyor.

İşte o zaman içimdeki oyuncak vızıldayarak canlanıyor. Sarsılıyorum ama bundan kaçış yok. Klitorisime karşı titreşiyor, dudağımı ısırmama neden olan titreşimli bir hareket. İçimdeki parça da hareket ediyor, bir parmak ucunun G noktama sürtünmesine benzeyen bir yuvarlanma hareketi.

değil. İnliyorum. "Aman Tanrım."

"Şu anda amını kontrol eden tanrılar değil." Ursa biraz nefessiz kaldı. "Benim. Senin zevkin *benim* ellerimde."

Ne kadar iyi hissettirdiğinden kaçmaya çalışarak yer değiştiriyorum. "I..." Nefes nefese kalıyorum ve boştaki elini Alaric'in saçlarının arasından geçirip kalçalarını kaldırarak onun ağzına sürtündüğü yerden başka bir yere bakamıyorum. "Boşalacağım." Anında titreşimler değişiyor. Beni sınırdan geri çekmeye yetmiyor ama gelmemi engelliyor. Hıçkırarak nefes alıyorum. Ben Bunun bir hediye mi yoksa daha fazla ceza mı olduğundan emin değilim. "Hanımefendi, lütfen."

"Emriniz olur." Re-mote'u yere bırakırken bakışlarımı tutuyor ve diğer elini Alaric'in saçlarına götürüyor. Ursa gözlerini kapatıyor ve başını koltuğa yaslayarak beni etkili bir şekilde reddediyor.

Acıtıyor.

Bu sadece bunu daha ateşli yapar.

"O zeki ellerini kullan sevgilim," diye mırıldanıyor.

Alaric anında itaat ediyor, iki parmağını içine sokacak kadar kayıyor. Oturduğum yerden mükemmel bir şekilde görebiliyorum, onu nasıl yaydığını, arzusunun parmaklarını nasıl kapladığını, parmaklarıyla onu sikerken bile dilinin klitorisine doğru fiskesini.

Bu sırada amımdaki oyuncak beni boşalmaya daha da yaklaştırıyor.

Ursa orgazm oluyor ve ben kendimi kaybediyorum. Gözlerimi açık tutmaya çalışırken bile kıvranarak haykırıyorum çünkü bunun bir anını bile kaçırmak istemiyorum. Oyuncağın titreşimi tekrar değişiyor ve şimdi hıçkırıyorum çünkü çok fazla ama durmasını istemiyorum. "Lütfen, Hanımefendi!"

"Çok itaatsiz." Sesi sadece biraz nefes nefese geliyor. Gözlerimi açtığımda elbisesini yeniden düzenlemişti ve Alaric ayaklarının dibinde diz çökmüştü. Kumandaya dokunuyor ve titreşimler sonunda duruyor. "Buraya gel, Zuri."

Adımı her söylediğinde, samimi bir okşayış gibi hissediyorum. Dikkatlice sahneden iniyorum ve ona doğru birkaç adım sendeliyorum. Elimi tutuyor ve oyuncağı içimden çıkarmak için bacaklarımın arasına uzanıyor. "Hayal kırıklığına uğradım."

Her şeye rağmen gözlerim yaşardı. "Özür dilerim, Hanımefendi. Denedim."

"Bizim Alaric sizin için iyi bir gösteri yapıyordu ve siz onun sıkı çalışmasının doruk noktasını kaçırdınız."

"İş gibi hissettirmiyor," mırıldanıyor başını kaldırmadan.

Ursa'nın dudakları seğiriyor ve başını sallıyor. "Bunu telafi etmek zorundasın. Gel. Otur." Beni kucağına çekti. Yarım saniyeliğine geriliyorum ama Ursa'nın buna hiç tahammülü yok. Göğüsleri sırtıma baskı yapana kadar öne doğru oturuyor ve istediği şekilde düzenliyor, bacaklarım onunkilerin iki yanında, ellerim sırtımın alt kısmında, karnına doğru bastırıyor. Parmağıyla Alaric'i işaret ediyor. "Kalk, sevgilim."

Ayağa kalkıyor ve işte o zaman bunun nereye gittiğini anlıyorum. Ursa sikinin etrafına bir yumruk sarıyor ve bu tutuşu onu daha yakına çekmek için kullanıyor, ta ki açılmış bacaklarımızın arasında durana kadar. "Ağzını sik." Sesini alçaltıyor. "Eğer bu çok fazla gelirse, ayağınla bacağıma vur. Anladın mı?"

"Evet, Hanımefendi," diye fısıldıyorum. Alaric küçük değil, gerçi onu kıyaslayabileceğim çok fazla malzeme de yok. Öyle olsa bile, ben üstteyken yatakta ona oral seks yapmak bundan çok farklı. Ağzımı sikmesinden. Belki de gözüm korkmalı ama tek hissettiğim

ılgınca bir beklenti vızılıtı. Bunu istiyorum. birlikte yaptığı her Şeyi istiyorum.

Başımı biraz geriye eğip dudaklarımı ayırıyorum.

CHAPTER 27

ALARIC

I Fotoğrafını çekmek ve sonsuza dek saklamak istediğim an varsa, o da budur. Ursa'nın eli sikimin tabanında. Zuri'nin ağzı baş. İkisi birbirine çok yakın. Tüm bunlar başladığından beri ilk defa tamamen huzurluyum. Ursa'nın beni dövmesine bile gerek kalmadı. Düşüncelerimin ve suçluluk duygumun arka plandaki vızıltısı Zuri'nin aldığı her santimle hafifliyor.

Ursa'nın gözleriyle karşılaşıyorum ve lanet olsun, neredeyse o patlayacaktım.

O da mutlu görünüyor. Evet, Domme yüzünü takınmış ve Zuri beni daha fazla ağzına alırken bile tutuşu inatçı, ama Ursa'nın gözlerinde daha önce hiç görmediğim yumuşak bir şey var. Sanki uzun zamandır aşmak için mücadele ettiğim ve tüm umudumu yitirdiğim bir duvarı yıkmış gibi.

Uzanıp yüzünü avuçluyorum. "Seni seviyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Böyle konuştuğuna göre Zuri bir şeyleri doğru yapıyor olmalı."

Başımı salladım. "Yapma bunu." Yalvarmayı bir itmek, hareket etme ihtiyacıyla konuşmak için çaba sarf ediyorum. "Söylediklerimde ciddiym Ursa. Seni seviyorum."

Tartışmaya devam edecekmiş gibi dudaklarını aralıyor ama sonunda biraz gülümsüyor. "Göster bana. Ağzını sik."

Hayal kırıklığının beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Tabii ki o da karşılık vermedi. Hızla benim dünyam haline geliyor olabilir, beni evine alacak kadar önemsiyor olabilir, ama ben hala onun hayatını yalnız yaşarken bir yandan da becerdiği adamım. Beni içeri alması zaman alacak.

Ya Zuri?

Büyük kahverengi gözlerine bakıyorum ve lanet olsun, zaten her şeyimi ortaya döküyorum. Şimdi durmak için bir sebep yok. "Ben de seni seviyorum, Zuri." Geri çekilmeye başladığında biraz itiyorum. "Benimle tartışma. Ursa'nın sana söylediği gibi sikimi yala."

Biraz ters ters bakıyor ama arkasında bir sıcaklık yok. Özellikle de Ursa uzun, koyu kırmızı saçlarını avucunun içinde toplayıp onu hareketsiz tuttuğunda. "Şimdi, Alaric."

Yavaş başlıyorum. Ursa'nın baktığı kadar yavaş, oyalanmayı bırakması için sessiz bir komut. Zuri'nin çenesini okşuyorum, onu rahatlamaya teşvik ediyorum ve sonra hızımı artırıyorum, geri çekilmeden önce neredeyse ağzını tıkayacak kadar ağzına giriyorum. Tekrar ve tekrar. Çok iyi hissettiriyor, tüm eğitimime rağmen dayanamayacağım kadar iyi. Kimse beni bu iki kadın gibi çözemez. "Hanımefendi, yaklaştım."

"O zaman kendini tutmayı bırak." Ursa öne doğru eğilerek Zuri'yi de yanına aldı ve onu tikanana kadar sikime doğru itti. Diğer kadının geri çekilmesine izin veriyor ve onu sikimden çekiyor. "Bunu kaldırabilirsin, değil mi aşkım?"

Zuri dudaklarını yalıyor, gözlerinden yaşlar akıyor. "Evet, ." Sesi altuzayın yarısına kadar geliyor ve biz henüz hiçbir şey yapmadık.

"Şimdi."

Kendimi tutmayı bıraktım.

Sert ve kirli ve Zuri inliyor ve ağlıyor ve lanet olsun, o kadar sıcak ki serbest bırakmamak için savaşıyorum. Neredeyse dayanmayı başarıyorum. Ta ki aşağıya bakıp Ursa'nın parmaklarını Zuri'nin amına soktuğunu fark edene kadar. Bunu görmek beni uçurumun kenarına itiyor. Dizlerimi bükecek kadar sert boşalıyorum ve Zuri her damlasını içiyor. Sonra sikimi emmeye devam ediyor, aralara beni inleten ve geri çekilmemi sağlayan küçük yalamalar serpiştiriyor. "Tanrım."

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok." Ursa beni yanlarındaki kanepeye çekti ama Zuri'nin amıyla oynamayı bırakmadı. "Arkana yaslan, aşkım."

Yanlarına yerleşiyorum ve Zuri'nin Ursa'ya yaslanıp rahatlamasını, onun kendisine yaptığı her şeye sorgusuz sualsiz boyun eğmesini izliyorum. Aramızdaki ilişki böyle olabilirdi. Böyle . Gerisi kendiliğinden hallolacak. Temelimiz var.

Bir sürü saçmalık üzerine inşa edilmiş bir temel olabilir, ama kemikler iyi. Eğer durum böyle olmasaydı uçümüzün bir arada olması bu kadar kolay olmazdı. Orgazmımın etkileri bile, his-

Göğsümdeki acı daha da artıyor. Ursa, Zuri'nin ağzını sikime doladığı için böyle bir şey yaptığımı söyleyecek ama gerçek bu değil.

Onları seviyorum.

Zaman çizelgeleri, neyin makul olduğu ya da Ursa'nın hissettiklerimi gerçekten hissetmediğimi kanıtlamak için ortaya atmaya çalışacağı diğer şeyler umurumda değil. Bu gerçeği değiştirmez. Eğer onları sevmeseydim, beni kendi yöntemleriyle bu kadar çarpıtmazlardı. Aşk dağınık ve güzeldir ve beni nefretten daha sert bir şekilde pençeler. İlk sancılarında nasıl hissettirirse hissettirsin, karasevda kadar yoğun değildir. Bu aşk. Bunun aşk olduğunu *biliyorum*.

Ursa, Zuri'nin boynunu öper. "Gel, aşkım. Bu sefer bunu hak ettin."

Zuri'yi daha sıkı ve daha sıkı sarmasını izliyorum, ta ki Zuri'nin ifadesi neredeyse acıya benzeyen bir mutluluğa dönüşüp titreyene kadar. Ursa sırtını dönüyor ve onu öpüyor. Yakın zamanda boşalmış olmama rağmen, bu manzara sikimin yeniden sertleşmesine neden oluyor. Kahretsin, ama çok güzeller. Çok farklılar ve kendi tarzlarında çok kusursuzlar.

Ursa öpüşmeyi kesiyor ve bana bakıyor. "Yakın bir zamanda burada bir gösteri yapmak istiyorum." Dudakları kıvrılıyor. "Sen ve Zuri o sahnede."

"Evet."

Zuri titriyor. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

"Yapacağını biliyorum." Ursa ona öpücük daha veriyor ve isteksizce öpücüğü kesiyor. "Bu gece için başka planlarım vardı ama..." Kendini toparlamış görünüyor. "Eve gidip birlikte uyumak istiyorum."

Zuri kıpırdamadan duruyor, gözleri açılıyor. Bu kadar kısa sürede bile bunun ne kadar nadir olduğunu anlıyor. Ardından gelen sessizliği bozmaya istekli görünmediğinden, bunu bizim için ben yapıyorum. "Senin yatağında."

"Yatağında."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Hadi gidelim."

Ursa bana göz kırpmıyor, şaşırmış görünüyor. "Çok heveslisin, sevgilim."

"Yok canım, çok hevesliyim. Senin yanında uyumak istiyorum. İkincinin de." Onları becermeyi seviyorum. *Bayılıyor*. Ama Ursa şimdiye kadar mahrum bir yakınlık teklif ediyor. Fikrini değiştirmesi için ona bir şans vermeyeceğim.

Zuri'nin ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Hâlâ biraz şaşkın görünüyor. Elbisesini giymesi için ona rehberlik ediyoruz ve da boyun eğiyor, ancak yüzünden bir şey hakkında gerçekten çok düşündüğü belli oluyor. Ben istiyorum

ona baskı yapmak için. Ursa da ben de bu gece büyük adımlar attık ve Zuri'nin de yanımızda olmasını istiyorum. Ama işler böyle yürümüyor. Hazır olduğunda aramızdaki son mesafeyi ya kapatacak... ya da kapatmayacak. Her iki durumda da, ne Ursa'nın de benim onun nihai kararı üzerinde gerçek bir kontrolümüz yok.

Odadan çıkıyoruz ve koridordan halka açık oyun odasına doğru ilerliyoruz. Ursa yavaşlayıp duruyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek şu anda devam etmekte olan halka açık sahneye bakıyorum. Gaeton ve Isabelle Belmonte'yi hemen tanıyorum, Ursa'nın kuzey-batısındaki toprakları yöneten Belmonte kardeşlerin en . Gaeton, Isabelle'i kanepelerden birinin üzerine yatırmış, Isabelle de üçüncüleri Beast'in kucağında, hayatı buna bağılıymış gibi onun sikini emiyor.

"Belki gösterinin geri kalanını izlemek için kalırız."

Homurdanıyorum. "Kafalarını kaldırıp seni orada gördüklerinde onlarla dalga geçmek istiyorsun."

Gülümsemesi düpedüz hınzırca. "Güç oyunları, sevgilim. Onlar sadece yatak odası için değil. Gel." Üçünün halka açık sahnelerini yaptıkları boş bir kanepeye doğru ilerliyor ve üzerine çöküyor, yanına oturmamı işaret ediyor ve sonra Zuri'yi kucağıma yönlendiriyor. "Bu gece ikiniz de beni memnun ettiniz. Onlar bitene kadar oynayabilirsiniz. Prezervatifi unutmayın."

Zuri'ye bakıyorum. "İzlemek ister misin?"

Beni öpüyor. Bu da başlı başına bir cevap. Başımı Ursa'nın kucağına yaslayarak kanepeye uzanıyorum. Bana kaşlarını kaldırıyor, ben de sırtıyorum. "Bu daha iyi bir açı."

Ursa gözlerini deviriyor ve kanepeye yaslanıp dikkatini odanın ortasındaki sahneye veriyor. Ama parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor, tırnaklarını kafa derimin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

Cebimden bir prezervatif çıkarıyorum ve Zuri aletimi serbest bırakmak için acele ediyor, yüz ifadesi niyetli. Bu gece zaten yeterince dalga geçtik; onun beni orada istediği kadar ben de onun içinde olmak istiyorum. Prezervatifi takıyorum ve Zuri sikime gömülmeden önce elimi zorlukla çekmeme izin veriyor, kabzasına kadar kılıflanana kadar uzunluğumda çalışıyor. Ellerini göğsümde birleştiriyor ve bana binerken kalçalarını döndürerek hareket etmeye başlıyor.

Yeraltı Dünyası'nda sayamayacağım kadar çok kez halka açık oynadım, genellikle bir Baskın'a ya da diğerine boyun eğdim. Ben oldum

Dövüldüm, işkence gördüm, neredeyse bayılana kadar sikildim ve her saniyesine bayıldım.

Hiçbiri bu anla kıyaslanamaz. Zuri'nin elbisesi beline kadar kıvrılmış halde sikime binmesi, benim sırtüstü yatmam ve çoğunlukla giyinik olmam, Ursa'nın tek kelime etmeden tüm deneyimi yönetmesi.

Ursa gözlerini diğer sahneden ayırmadan uzanır ve boştaki elini Zuri'nin karnının alt kısmına bastırarak başparmağıyla klitorisinin etrafında dolaştırır. Zuri inliyor ve hızını artırıyor.

"Yavaş," diye mırıldanıyor Ursa. "Keyfine bak, aşkım. Gaeton çok uzun sürebilir; acele etmeye gerek yok."

Onları görece kadar başımı çevirdim. Isabelle kulüpte nispeten yeni ama suya balık gibi atladı. Gaeton ve Beast uzun zamandır kulübün müdavimleri. Gaeton, Beast'ten daha fazla olsa da her ikisiyle de izledim. Ve evet, Gaeton özellikle motive hissettiğinde saatlerce sürebilir. Isabelle'e arkadan giriyor ve bu açıdan bile kıcının ne kadar kırmızı olduğunu görebiliyorum. Her itişinde yanaklarını sıkıyor ve Isabelle Beast'in sikinin etrafında kıvranıp inliyor.

ateşli.

Kendi küçük sahnemizle meşgulken izliyor olmak daha da ateşli.

Zuri, Ursa'nın komutuna itaat ediyor ve zar zor hareket edene kadar yavaşlıyor. Kalçalarıyla yaptığı küçük daireler onu kavramamı sağlıyor, ancak bile ona asılıyor muyum yoksa onu yönlendirmeye mi çalışıyorum anlayamıyorum

Hareketler. Önemli değil. Ursa her şeyi altında tutuyor.

"Seyircimiz var." Zuri'nin klitorisini okşamaya devam ederken bile yumuşak bir sesle, sadece bizim için konuşuyor. "Seni küçük bir bakire gibi sikmiyor, değil mi Alaric?" Konuşmaya devam ediyor, belli ki bir karşılık beklemiyor. "Hayır, seni küçük bir sürtük gibi beceriyor."

Seks yapmamızla ilgili bir şey var, başım Ursa'nın kalçasında, o Zuri'nin klitorisine oynarken, ikimize de bakmadan... Beni yakmakla tehdit ediyor. Sanki biz sonradan düşünülmüşüz gibi, sanki burada kızışıyormuşuz gibi, Zuri'nin amcığının sikimi alırken çıkardığı ıslak sesin zerre kadar önemi yok. Sanki kayda değer bir şey değilmiş gibi.

Çünkü biz onunuz.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yaklaştım."

"Hayır, değilsin." Saçımı çekiyor ve sonunda bana bakıyor. "Zuri işini bitirene kadar sana binecek ve ben izin verene kadar boşalmayacaksın. Anladın mı?"

Mest olmuş bir halde yüzüne bakıyorum. "Evet, Hanımefendi."

"'Evet, Hanımefendi' diyorsun ve sonra beni hayal kırıklığına uğratiyorsun. Bu gece bunu yapma." Saçımı daha sert bir şekilde çekiştiriyor. "Kıpırdama, Alaric. Seni kullanmasına izin ver. İhtiyacın olan şey bu, değil mi? Sen de bizim Zuri kadar oyuncakla oynamayı seviyorsun. İkiniz de küçük fahişelersiniz. Herkesin izleyebileceği bir yerde sevişmeye çok hazırsınız." Ursa sabrı tükeniyormuş gibi iç çekiyor. "Herkesin zamanına değsin bari." Uzanıp Zuri'nin elbisesini aşağı çekerek göğüslerini ortaya çıkarıyor ve sonra klitorisile oynamaya devam ediyor.

Zuri daha da yavaşlıyor, küçük alaycı. Arkasına yaslanıyor ve ellerini kalçalarım dayayarak tüm vücudunu sergiliyor. Teşhirci olduğunu biliyordum ama bu daha da doğruluyor. İnsanların onu izlediğini bilmekten, onu *istediklerini* bilmekten zevk alıyor.

"Bu bir davetti, sevgilim. Göğüsleriyle oynanmasını ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Ellerimi Zuri'nin yanlarında gezdiriyorum ve göğüslerini avuçluyorum. İstedğimden daha sert davranıyorum ama Zuri sikime bastırıyor ve yüksek sesle inliyor. Kızımızın biraz acıyı takdir ettiğini hatırlatan bir şey. Meme uçlarını çimdikliyorum, onu test ediyorum. Daha sert ve daha sert, vuruşları daha çılgınca hale geldikçe, başı geriye doğru eğiliyor ve uzun saçları uyluklarımın üzerinde hareket ediyor.

Ursa Zuri'nin klitorisini çimdikliyor ve sonra boşalıyor, kafaları çevirecek kadar gürültülü ve dağınık. Ursa elini aşağı kaydırarak sikimi tabanından kavırıyor. "Şimdi boşalabilirsin."

Ursa'nın elini sikerek, Zuri'nin amını sikerek ilerliyorum. Tekrar ve tekrar, daha fazla kendimi tutamayana kadar. Boşalıyorum, kendimi prezervatifin içine boşaltırken Zuri'yi boyuma, Ursa'nın eline doğru çekiyorum.

Zuri'yi bir öpücük için aşağı çekiyorum, kendimi onun tadında kaybediyorum. Sonunda sikimi bırakıyor ve Ursa'yı da öpmek için ayağa kalkıyor. Sonra da topuz yaptı. "Gitmeden önce temizlenmek istiyorum."

"Elbette." Ursa odanın diğer tarafındaki kapıyı işaret ediyor. "Orada banyo ve benzeri şeyler var. Oyalanmayın."

"Evet, ." Ursa'nın dudaklarına hızlı bir öpücük daha konduruyor ve sonra üzerimden iniyor.

Prezervatifi atmak için yeterince uzun süre ayağa kalkıyorum ve sonra Ursa'ya kanepede yeniden katılıyorum. Yüzünde düşünceli bir ifade var. Onu alıyorum

ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Ciddiydim."

"Alaric-"

"Ciddiydim," diye tekrarlıyorum. ". Seni seviyorum."

Yavaşça nefes veriyor ve yüzümü inceliyor. "Ben de... seni seviyorum." Kelimeler sanki zorla söylenmiş gibi pürüzlü geliyor. "Bunu itiraf etmek kolay değil ama gerçek bu."

"Biliyorum." Her dokunuşunda, benimle ilgilenme biçiminde, bu gece ve gelecekte yatağını paylaşma teklifinde var. Eğilip onu öpüyorum. "Seni tutuyorum, Ursa. Ben seninim ve sen de benimsin. Başka ne olursa olsun."

Arkama yaslandığımda, koyu renk gözlerinde savunmasız bir bakış var. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez bunu hemen dikkatli bir gülümsemeyle maskeleyemiyor. Sadece tanık olmama izin veriyor. Ursa yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Sen bir hediyesin, Alaric. Kendin hakkında başka neye inanırsan inan, buna inan. Benim için paha biçilemezsin."

O anda ona inandım. Tamamen.

Gerçekten. Çekincesiz.

CHAPTER 28

ZURIELLE

I

Kendimi toparlamam ve banyoda temizlenmem uzun sürmüyor. Nefes almaya çalışarak birkaç dakika daha oyalanıyorum. *Banyonun* bile nasıl olduğunu takdir edebiliyorum-

Yeraltı Dünyası'ndaki *odaların* hepsi abartısız bir zarafete sahip ve bir şekilde seksi. Kapıdan içeri girdim ve neredeyse Herkül'ü eziyordum. "Ah. Özür dilerim. Seni görmedim."

Herkül halka açık oyun odasına doğru bir bakış attı ve sonra bana baktı. "Benimle gel." Koluma giriyor ve beni ters yöne doğru çeviriyor, öyle hızlı hareket ediyor ki ayak uydurmak için birkaç adımda bir sıçramak zorunda kalıyorum.

"Herkül, ne yapıyorsun?" Yüzüne iyice bakmaya çalışıyorum. Hiç de kızgın ya da korkutucu görünmüyor; sadece gerçekten niyetli. Ama bu, beni gitmek istediğim yerin tam tersi yöne doğru sürüklediği gerçeğini değiştirmiyor. "Bırak gideyim."

"Görmeniz gereken biri var." Koridorun sonundaki bir kapıda durup yukarı bakıyor. Bakışlarını köşedeki gölgelerin arasına sıkışmış bir güvenlik kamerasına kadar takip ediyorum. Kapının kilidi yeşil renkte yanıp sönüyor ve beni de yanına alarak içeri giriyor.

Daha önce buraya geldiğimde Yeraltı Dünyası'nın bu bölümüne gitmemiştim, ancak perde arkasını bir çalışan koridorunu tanıyacak kadar gördüm. Halka açık koridorlardan daha sade, koyu gri duvarları ve aynı derecede koyu gri karo zeminleri var. Herkül bizi sağa çevirdi ve ben de topuklarımın üzerine basarak onu çileden çıkaracak tek şeyi söyledim. "Herkül, beni korkutuyorsun."

Yavaşlıyor ve nefes nefese kalıyor. "Özür dilerim. Seni yalnız yakalayabileceğimi düşünmüyordum ama sen oradaydın, o yüzden biri bizi görmeden önce acele etmem gerekiyordu."

Beni bir kez daha çekiştiriyor ama kıpırdamayı reddediyorum. "Bu bir açıklama değil."

Herkül yaklaşır ve sesini alçaltır. "Kız kardeşlerin burada."

Ağzından çıkmasını beklediğim onca kelime arasında *bunlar* yoktu. Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Zuri, Hades bunun için kııma tekmeıı basacak. Lütfen hareket ederken konuşabilir miyiz?"

Sonunda başımı salladım. Bu başka biri olsaydı, bir tür tuzak beklerdim ama Herkül'ün Olimpos'a benden daha fazla sevgisi yok. Ve o çok *iyi* biri. Herkül Zeus tarafından şhirden sürölmeden önce, biz gençken babam birlikte vakit geçirmemizden hiç endişe etmeyecek kadar iyi. Titriyorum ve onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum.

Beni *hatırladığım* bir kata inen bir dizi merdivene götürüyor. alışan sütleri, bu hafta başında buradayken geceıı geçirdiğim yer. Herkül daha önce girdiğim kapının önünde durdu ve kapııı açarak beni içeri itti.

Gözlerimi kısıyorum. "Bunun yüzünden başın ne kadar belaya girecek?"

O kadar ani gülömsüyor ki neredeyse bir adım geri atıyorum. "Oh, Hades beni kırbalayacak ya da belki Meg'e yaptıracak. Bununla başa çıkabilirim." Yüzündeki ifadeıe bakılırsa, bunu bekliyor. Bir hafta önce olsa onun için endişelenirdim ama acının bazı insanlar için nasıl zevke dönüşebildiğini ilk elden gördüm. Benim için bile, gerçi o havuza daha yeni giriyorum.

. biliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve yüzümü odaya dönüyorum. Kız kardeşlerimin hepsi gelmemişti, bu da bir çeşit rahatlama oldu. Sadece Aya ve Jael, yaşça bana en yakın iki kız kardeş. Onlara bakınca ailemizi tanımayan biri akraba olduklarını bile düşünmeyebilir. Aya da benim gibi annemizi tercih ediyor. Kısa, minyon, düz siyah saçlı sıcak bej tenli. Jael daha çok babamızın kızı. Uzun boylu, atletik yapılı, dalgalı kıızıl saçlı ve güneş işığıyla temas ettiğinde hemen yanan türden soluk bir teni var. Yine de yüzlerinde aynı endişe ifadesi var.

Herkül elimi bırakıyor. "Fazla vaktin yok ama seni biraz yalnız bırakayım." Kapıdan ıktı ve usulca arkasından kapattı.

Jael öne atılır. "Tanrılara şükür buradasın." Omuzlarımdan tuttu ve bana baktı. "Berbat durumdasın."

"Jael." Aya onun ellerine vurur. "Onu hırpalamayı bırak." Bana döndü. "Zuri, seni kurtarmak için buradayız."

Göz kırpyorum. "Beni kurtarmak mı?"

"Deniz Cadısı'nın seni kandırmak için ne söylediğini bilmiyorum ve bunun bir önemi de yok."

"Babam çok kızgın ama sen sağ salim eve döndüğünde bunu atlatacaktır. Sadece senin için endişeleniyor." Jael boğazını temizliyor. "Adamlarını Carver Şehri'ne getirmek ve seni bizzat kurtarmakla tehdit ediyor."

"Bunun daha iyi bir seçenek olacağını düşündük." Aya ellerimi tuttu. "Sen iyi misin?"

Ben iyi miyim?

Cevabı basit olmayan çok basit bir soru. Aya'dan Jael'e bakıyorum. "*Burada* ne işin var senin?"

Aya alt dudağını endişelendiriyor. "Herkül bize ulaştı. Senin güvende olduğunu bilmek isteyeceğimizi biliyordu."

Fırsatını bulduğumda onu boğazlayacağım. Kız kardeşlerimle konuşmaya niyetim vardı. *Sonra*. Müzayededen sonra, bu haftadan sonra, hayatımda ne yapacağıma karar verdikten sonra. Cevap istiyorlar ve benim onlara verecek cevabım yok. Henüz yok. "Demek benim için geldin."

"Sen bizim kardeşimizsin. Elbette senin için geldik." Jael kapıya bakar. "Fazla zamanımız olmadığını söyledi. Bizimle eve gel. Olimpos'a döndüğünüzde Deniz Cadısı'nın yapabileceği hiçbir şey yok. Fa- ther ona izin vermez."

Kafamı sallıyorum, dönüp duran düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum. "Babamın adamlarını organize ettiğini mi söyledin?"

"Evet." Aya benimkine çok benzeyen kara gözleriyle beni izliyor. "Zuri, burada neler oluyor? olduğunu sanıyorduk ama esir gibi *görünmüyorsun*." Tereddüt ediyor. "Mutlu görünüyorsun."

Çünkü ben mutluyum.

Görünüşte çok sıradan olan bu düşünce aslında hiç de öyle değil. Burada, Carver City'de Ursa ve Alaric ile mutluyum. Hâlâ çözmemiz gereken şeyler var ama bu onların beni mutlu ettiği gerçeğini değiştirmiyor. Onları önemsiyorum.

Onları sevdiğimi.

Alaric de aynı şeyi söylediğinde beni şok etmişti. Başımdan savmak, görmezden , duygularımın yansımasına çok yakından bakmamak istedim.

onun. Ama burada kız kardeşlerimle birlikte dururken, gerçeklerden saklanamam. Gidip aptal kalbimi hem Ursa'ya hem de Alaric'e verdim.

Ve şimdi babam adamlarını getirip beni geri götürmeye çalışacak.

Bizi işinden uzak tutmaya çalışsa da, babam evde ve dört duvarın dışına çıktığımız her zaman güvenliği sağladı. Bu insanları katil olarak görmemek için çok saf olmak gerekir, özellikle de geriye dönüp baktığımda. Gözlerinde, Father manzaranın bir parçasıymış gibi davransa da beni korkutan bir boşluk vardı.

Benim için gelirlerse, Ursa'ya zarar verirler. Onu öldürebilirler bile. Ve babam Alaric'in bu işte parmağı olduğunu bildiğine göre, aynısını ona da yapacaklar.

Ursa bir bölgenin lideri. Ona bağlı güvenlik ve korkutma görevlileri de var ama benim gördüğüm tek kişi şefi Monica. Ben sadece bildiğim gerçeklere dayanarak karar verebilirim.

Ursa ve Alaric tehlikede.

Babam gitmeme izin vermeyecek; beni geri almaya çalışacak.

Kız kardeşlerim yaklaşan çatışmadan kaçmak için bir fırsat sunuyor. Ellerimi kaldırıyorum. "Bana bir saniye verin.

Düşünmem gerek."

Jael bir ayağından diğerine geçer. "Fazla vaktiniz yok. Herkül bize on dakika kazandırabileceğini söyledi ve o süreye hızla yaklaşıyoruz."

"Ona bir saniye ver," diye mırıldandı Aya.

Eğer kalırsam, babam gelecek. Gidersem, Ursa ve Alaric'e zarar veririm, muhtemelen ölçüsüz bir şekilde. *Kendime* ölçüsüz zarar veririm. Onları bırakmak istemiyorum, gerçek bir sonsuza dek mutlu olma şansımdan uzaklaşmak istemiyorum. Pembe gözlüklerimi takarken hayal ettiğim, gerçek kişi yerine fantezisine kapıldığım birinden değil. Onları *görüyorum*. Onları seviyorum. Onlarla bir hayat istiyorum.

Eğer , hala hayatta olacaklar.

Bu her şeyden daha değerli. Mutluluktan daha fazla. Aşıktan bile.

Boğazım düğümleniyor ve yanıyor ama "Tamam." demeyi başarıyorum. Düşünmeye çalışıyorum. "Bana bir saniye ver-"

"Zamanımız yok." Jael kapıya doğru ilerliyor. " öğrenirse seni durdurmaya çalışacaktır."

O yapmayabilir ama Alaric kesinlikle yapacak. Hiçbir şey söylemeden çekip gitme düşüncesi korkunç bir düşünce, ama başka ne-

Yerli mi? Beni kalmaya ikna etmelerine izin vermek ve babamı durdurmak için yeterince hızlı hareket etmediğim için içlerinden birinin yaralanması mı?

Hayır, Jael haklı. Şimdi gitmeliyiz.

Aya başını sallıyor, hâlâ beni dikkatle izliyor. "Sen iyi misin? Eve gittiğin için mutlu görünmüyorsun."

Çünkü ben değilim, gerçi bunu kız kardeşlerime de açıklayabileceğimden emin değilim. Hayatımız boyunca Deniz Cadısı'ndan nefret etmemiz ve korkmamız öğretilti. Ona aşık olduğumu nasıl anlayabilirler ki? "Babamı durdurmalıyım."

Aya kaşlarını çatır. "Eğer eminsen..."

"O emin. Hadi gidelim." Jael kollarımızdan tutup bizi kapıya doğru itiyor. "Sizi bilmem ama ben penceremiz kapanmadan ve Deniz Cadısı'nın bir yerine üç tutsağı olmadan buradan gitmeyi tercih ederim."

"Burası tarafsız bölge." Beni kapıya kadar ve kapıyı açmasına izin verdim. "Burayı Hades yönetir."

"Evet, açık artırma ücretinin yüzde birini kaybetmekten mutlu *olacağını* sanmıyorum." Jael şaşkın bakışlarından etkilenererek bana baktı. "Evet, müzayededen haberimiz var." Kararlılığı titriyor, yerini suçluluk duygusuna bırakıyor. "Seni bundan kurtarmak için orada olamadığımız için üzgünüm."

"Bu benim seçimimdi."

Ama o dinlemiyor. Kapıyı açıyor ve bizi koridora çekiyor. Herkül bizi orada bekliyor ve mükemmel bir şekilde sakın olmasına rağmen vücudunda sabırsız bir gerginlik var. Bize bakıyor. "Eee?"

"O da bizimle geliyor."

Aynen , küçük kız kardeş olmaya geri döndüm. Takipçi. Korunmaya muhtaç masum olan. Kendi başına ayakta durmaktan aciz olan. Bir an için topuklarımın üzerine basıyorum. "Paraya ne olursa olsun, Alaric'in borcunun ödeneceğine dair bana söz ver."

Tereddüt ediyor ama sonunda başını sallıyor. "Hades'e borçlu kalmamasını sağlayacağıma söz veriyorum."

"Tamam." Gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Kız kardeşlerimin beni binadan çıkarıp, senaryosuz gri bir sedanın bizi beklediği caddeye sürüklemelerine izin veriyorum, sanki beni artık uymayan bir tene geri sokuyorlarmış gibi hissediyorum. Geçen hafta içinde bir noktada aştığım bir deri.

Yarım düzine kez onlara hayır demek için ağzımı açıyorum, fikrimi değiştirdiğimi söylüyorum ve yarım düzine kez de sessiz kalıyorum. Ursa ve Alaric'in hayatlarına ne fiyat biçebilirim? Koyamam. Onları kaybetmenin bedeli çok yüksek.

Kalbim yarım milyon parçaya ayrılıyormuş gibi hissetsem de fark etmez. Onlar hayatta. Artık *benim* dünyamda olmasalar bile, onların artık var olmadığı bir dünyada yaşamak zorunda değilim.

Jael koltuğa yaslanır ve nefes verir. "Beklediğimden çok daha sorunsuz geçti." Parmaklarını kalçasına vuruyor. "Yine de onu için biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim."

"Jael, sus." Aya ellerimi tuttu. "Zuri, hasta görünüyorsun. İyi misin?"

İyi değilim. Bir daha iyi olabileceğimden emin değilim. Gülümsemeye çalışmalıyım, kız kardeşlerimin benim için endişelenmemesini sağlamak için uyguladığım yöntemlere geri dönmeliyim, ama maske onarılamayacak kadar çatlamış hissediyorum. Ama onlara gerçeği nasıl söyleyebilirim? Sertçe yutkunuyorum. "Ben iyi olacağım." Bu ılık ifade bile yalan gibi geliyor.

Aya sonunda başını sallar ve Jael'e döner. "Gizlice içeri girerken dikkatli olmalıyız. Babam çok kızacak."

"Bunu atlatacaktır." Jael'in sesi çok umursamaz geliyordu ama zaten her zaman korkusuzdu. Ona karşı bile. Özellikle de ona karşı. Yüz hatları ve saç renginden çok daha fazlasıyla babama benziyor. Onun öfkesini ve küstahlığını da almış. Bu, diğer kız kardeşlerimle olduğundan daha fazla çatıştıkları anlamına geliyor, ama bir şekilde buna rağmen istediği her şeyden kurtuluyor. Ya da belki bu yüzden.

Aya sesini alçaltır. "Zuri'nin geri dönmesi konusunu nasıl açacağımızı konuşmalıyız."

Bunun üzerine . "Ben halledeceğim." "Zuri-"

"İcabına bakacağımı söyledim." Kız kardeşlerime baktım. "Ben gitmeyi seçtim. Döndüğümüzde babamla kendim konuşacağım." Ne söyleyeceğimi, yaklaşan yüzleşmeyle nasıl başa çıkacağımı düşünmek için sadece birkaç saatim var, ama bu yeterli olmalı.

Carver Şehri sınırlarının ötesine geçiyoruz ve ben gözlerimi kapatıyorum, yaşadığım son şok da kayboluyor. Yerini öfke alıyor, daha önce hiç bilmediğim kadar derin, karanlık bir öfke. Beni öylece bırakamazdı. Deniz Cadısı'nın gelmesine izin veremezdi. Hayır, haklı olmak zorundaydı, kazanmak zorundaydı, yeniden kazanmak zorundaydı.

onun mülkiyetini kazanmak. Bunun bir yolunu bulsam bile, artık çok geç.

Ursa ve Alaric bu gece yaptığım seçim için beni asla affetmeyecekler.

Onları kaybettim.

CHAPTER 29

URSA

Z Uri olması gerekenden daha uzun süredir yok. Sabırlı olmaya çalışıyorum, çünkü bu gece yaptığımız bazı şeylerle karşılaştırıldığında ne kadar uysal olsa da, yine de bir sig-

ilişkimizde önemli bir sıçrama oldu. Kendimi biraz istikrarsız hissediyorum, bu yüzden onun ve Alaric'in de öyle olması mantıklı geliyor. Sanırım ilerlememiz biraz durup dururken olacak ama yine de bir ilerleme *olacak*.

Gaeton ve Beast kısa bir süre sonra Isabelle'in işini bitiriyor ve benim de beklemek istediğim süre bu kadar. Alaric'i ayağa kaldırıyorum. "Hadi gidip küçük Zuri'mizi bulalım."

Kaşlarını çattı. "Kaybolmuş olamaz. Buradan banyoya kadar düz bir yol var."

"Belki de kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı." Kısa sürede ona çok şey yükledik ve Alaric bu gece yaptığı açıklamayla bu yükü daha da artırdı.

O beni seviyor.

Ben de onu sevdiğimi itiraf ettim.

Ve gökyüzü düşmedi. Hâlâ ayaktayız, hâlâ umut dolu ve sadece benim için bir şeylerle dolu bir fu- ture'a bakıyoruz. Sadece benim için *biri*. İki kişi.

Tuvaletlerin bulunduğu koridora doğru ilerlerken gülümsediğimi fark ediyorum. Alaric'in elini sıkıyorum. "Git getir onu."

Birkaç saniye sonra kaşlarını çatarak geri döndü. "Banyo boş."

Zihnimde alarm zilleri çalıyor. Bazen Yeraltı Dünyası'nda düşmanlarla omuz omuza olduğumuzu unutmak kolay, çünkü burası tarafsız bir bölge, ama aslında insanları burada hamle yapmaktan alıkoyan tek şey Hades'in tehdidi. Eğer biri onu alırsa.

Şu anda incinmiş olabilir. Korkmuş olabilir. *Ölmüş* olabilirdi.

Düşünceleri bastırıyorum. Endişelenmek için bir neden yok. Belki bu şeyler başka bir yerde risk oluşturabilirdi ama burada değil. Burası Yeraltı Dünyası. Hades burayı demir yumrukla yönetiyor. Korkularım ne kadar yaygara koparırsa koparsın, bu binada ona zarar gelme ihtimali kesinlikle yok.

Ama yine de elbisemi toparlıyorum, böylece halka açık oyun odasına geri dönerken daha uzun adımlar atabiliyorum. Zuri biz onu görmeden bu şekilde geri dönmüş olamaz. Bunu bildiğim halde durup odayı inceliyorum. Zaten bildiğim bir şeyi kesinleştirmek birkaç dakikamı alacak kadar kalabalık. O burada değil.

Alaric'e bakıyorum. Endişesi dalga dalga yayılıyor ama onu rahatlatamıyorum çünkü endişesinin yersiz olduğundan emin değilim. Hades bugünlerde katta nadiren vakit geçiriyor, geceden geceye operasyonları ortaklarına ve çalışanlarına bırakmayı tercih ediyor. "Güvenlik kameralarına erişimimiz olursa nerede olduğunu bulmak daha hızlı olacaktır." Statüm ne olursa olsun kendi başıma talep edemeyeceğim bir şey. Bunu nazikçe talep etmek zorundayım, yoksa Hades beni inadına reddeder. Gerçi Herkül'le yaşadığı balayı döneminde biraz yumuşadı. Basitçe yardım edebilir. Yine de Zuri'nin potansiyel güvenliğini pazarlık konusu yapamam. Daha yumuşak oynamak daha iyi.

Odadan çıkış yolunu gösteriyorum. Neyse ki Allecto hâlâ görevde. Durakladım. "Zuri bu tarafa geldi mi?"

Allecto başını sallar. "Hayır. Onu görmedim."

şüphelenmiştim -bu kapıdan geçmek için barın oyun odasından geçmiş olması gerekirdi- ama yine de sormak gerekiyor. Derin bir nefes alıp midemdeki panik dalgasını bastırmaya çalışıyorum. "Görünüşe göre itaatkârımı yanlış yere koymuşum."

Duvarı itiyor, kambur duruşu ortadan kalkıyor. "Bana iki dakika ver."

İstediğimden iki dakika daha uzun sürdü ama başımı salladım. Burası benim ter- ritoryam değil. Hades'in adamlarından ders almalıyım.

Allecto'nun telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmasını izlerken Alaric neredeyse yanımda titriyor. Bana döndü. "Bir-şeyler yanlış."

Bir şeylerin ters gittiği kesin ama onu rahatlatmaya çalışmaktan kendimi alamıyorum. Kendimi rahatlatmak için. "Bunu bilemeyiz."

"Evet, öyle."

Allecto yukarı bakar. "Hades seninle ofisinde buluşacak. Yolu biliyorsun."

"Teşekkür ." Dönüyorum ve çok hızlı hareket ettiğimi, kendimi verdiğimi umursamadan salonda ilerliyorum. Alaric haklı. Yanlış bir şeyler *var*.

Hades'in ofisinin önünde durup kendimi toparlamalıyım. Şu anda ne kadar sarsılmış olursam olayım, duygularımın beni ele geçirmesine izin veremem. O başka bir bölge lideri ve görünüş her şeydir. Alaric'in sabırsızlığının fazlasıyla farkında olarak yavaş bir nefes alıyorum. "Tamam."

Kapıyı açıyor ve odaya izin vermek için kenara çekiliyor. Hades, masasının arkasına geçmek yerine masasına yaslanıyor, ki bu da tüm dağınık duygularımı derinlere gömmemiş olsaydım beni duraksatmaya yetebilirdi. "Zurielle nerede?"

Hades kollarını göğsünde kavuşturur ve Alaric'in kapıyı kapatmasını bekler. "Resmen özür diliyorum."

Olamaz. Hayır, hayır, hayır, hayır. İrademin gücüyle omurgamı dik tutuyorum. "Önce ne *için* özür dilediğini açıklamam gerekecek."

sandalyeleri işaret ediyor. "Otur." "Oturacağımı sanmıyorum."

Hades iç çeker. "Zurielle gitti."

Korkunç bir an için, onun öldüğünü kastettiğini düşündüm. "Ne?" Hades'in hiç bu kadar rahatsız görüldüğünü görmemiştim, ama bu deneyimden zevk almaya kendimi alamıyorum; hele de o bunu . Yumruklarımı sıkıyorum. "Hangi cehennemde o, Hades?"

Sonunda başını sallar. "Kız kardeşleri onun için geldi. Bu durumdan haberdar ve Herkül kimse farkına varmadan onu binadan çıkarmayı kendine görev edindi." Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Size söz veriyorum, cezanız gerektiği gibi verilecek ama hiçbir koşulda onu teslim etmeyeceğim."

Kelimelerin hepsi doğru sırada, ancak zar zor nüfuz ediyorlar. "I..." Alaric yaklaşıyor ve elimi tutuyor. Hâlâ arkamda, titrediğini hissetmeme rağmen bana sessizce destek oluyor. Boğazımı temizliyorum. "Kontratının bitmesine daha birkaç gün vardı."

"Farkındayım." Bir iç çekiş daha. "Elbette tüm para size geri dönecek." Alaric'e bir bakış fırlattı. "Carver Şehri sakinlerinden birinin borcunun kalanını ödemesi karşılığında yasağı kaldırmaya hazırım.

Çünkü Zurielle belli ki paranın bir kısmının oraya ödenmesini istemişti."

"İstemiyorum. Alaric'in borcunu öde ve geri kalanını onun almasını sağla." Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan döküldü ama düşünmek şu anda inanılmaz zor bir şey. Zuri *gitti*. Kaçırılmadı. Herkül onu "kaçırmış" olabilir ama onu kaçırmak için fazla yavru bir köpek. Hayır, bunu o seçti.

Bizi terk etmeyi seçti.

Her nefes ciğerlerime bıçak saplanmış gibi hissediyorum, ama sesimi bulduğumda yeniden normalleşiyorum. "Beni çok memnun etti. Parasını almasını sağla."

Hades kaşlarını kaldırır ama sonunda başını sallar. "Herkül'e gelince-"

"İcabına bakacağına güveniyorum." Buradan çıkmam lazım. Soğukkanlılığımın kırıldığını hissedebiliyorum. Kontrolümü kaybettiğimde Yeraltı Dünyası'nda olamam. Gülümsemeyi başarıyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

Beni o kadar yakından izliyor ki, onu ikna edemediğimi biliyorum ama Hades sonunda başını sallıyor. "Dediğim gibi, çok özür dilerim. Bu benim gözetimim altında oldu ve olmamalıydı."

"Haklısın. . Erkek arkadaşınla oynamanın ötesinde bir karşılık bekliyorum." Dönüp kapıdan çıkıyorum, her adımda göğsümdeki acı daha da artıyor.

Sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Hatırlamalıyım. Kontrol bende, halkımın sırtını dayadığı kişi benim. Derinden değer verdiğim birinin beni terk ettiğini bilmek ne kadar acı verse de, boyun eğmeyi göze alamam.

Bir an Yeraltı Dünyası'nın girişindeymişiz gibi geliyor, sonra tekrar dairemdeyiz. Alaric elimi sıkıca tutarak beni kapıdan geçiriyor. Birbirine geçmiş parmaklarımıza bakıyorum. "Sen de gitmelisin."

Kısa bir süre durdu ve bana baktı. "Ne?"

Sözcükleri bastırmaya, kontrolü elimde tutmaya çalışıyorum ama kendimi durduramıyorum. "Onu seviyorsun. Fotoğrafta ben olmasam da sana sahip olacak. Gitmelisin. Mutlu ol. Bebeklerin ve istediğini itiraf etmediğin beyaz çitlerin olsun."

Alaric omzumu tutuyor ve beni neredeyse acıtacak kadar sert kavırıyor. "Ursa."

"Ne?"

"Kapa şu lanet ."

Ona göz kırpyorum. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Beni duydun." Bana ters ters bakıyor. "Gittiği için acı çektiğimi düşünmüyorsun değil mi? Acı çekiyorum. Ama Zuri kendi seçimini yaptı, ben de sana aşık olduğum anda kendi seçimimi yaptım. İstedğim hayat *bu* ve evet, onu da istiyorum ama seni de istiyorum. Nokta. Onunla ya da onsuz, seninle bir hayat istiyorum."

Korkudan alt dudağım titriyor. "Onun bizimle olmasını istedim."

Yüz ifadesi yumuşar. "Biliyorum. Ben de öyle yaptım." Yavaşça, sanki onu reddetmemi bekliyormuş gibi, Alaric beni göğsüne çekiyor ve kollarını bana doluyor. "Ama kendi isteğiyle gittiğinden emin değiliz. Yapabiliriz-"

"Hayır." Göğsüne karşı konuşuyorum. Başımı kaldıracak gücü kendimde bulamıyorum. "Hayır. Eğer kız kaçırılmış olsaydı, Hades böyle özür dilemezdi. İtibarını korumak halkını onu geri almak için seferber ederdi."

Alaric o kadar gergindir ki, taştan da yapılmış olabilir. "Haklısın. Haklı olmandan nefret ediyorum."

"O gitti." Bu sözleri söylemek acı veriyor. Çok sert, çok dokunulmaz olmak için savaşıyorum ve bu kız beni birkaç gün içinde yoldan çıkardı. Bunun başkalarının da başına geldiğini gördüm elbette, ama aşk gibi sıradan bir şey tarafından yıkılacağımı hiç düşünmemiştim. "Onun seçimine saygı duyacağız."

"Ama-"

"Hayır." Sonunda başımı kaldırdım. "Hayır, Alaric. O kendi seçimini yaptı ve biz de buna saygı duyacağız."

Beni daha sıkı tutuyor. "İntikamın ne olacak?"

Komik ama şu ana kadar intikamımı düşünmemiştim bile. Triton'u kıvrandırmak, kıvrandırmak ve bana yaşattığı acının bir kısmını bile hissettirmek istedim. Şu anda her şey çok boş geliyor. "Bilmiyorum." Uzanıp yüzünü avuçladım. "Özür dilerim. Senin için güçlü olmalıydım ve-"

"Hayır." Beni daha da yakınına çekiyor, sanki bırakırsa milyonlarca parçaya ayrılacağımdan korkuyormuş gibi sarılıyor. Haksız olduğundan emin değilim. "Hayır," diye tekrarlıyor Alaric. "Seni tanıdığımdan beri benim dayanağım oldun. Şu anda güçlü olmak zorunda değilsin. İkimiz için de güçlü olabilirim."

Nasıl bırakacağımı bilmiyorum ama şu anda başka seçeneğim yok gibi görünüyor. "Onunla daha yeni tanıştım. Neredeyse hiç tanımadığım biri için bu kadar üzülmemeliyim."

"Zuri'nin insanın derisinin altına inmek gibi bir huyu var." Gülümsemesinde neşe yok. "Hadi yatağa gidelim. Belki sabaha her şey daha farklı görünür."

Ama öyle olmayacak. Güneş doğduğunda, gerçekler aynı kalacak. Zuri bizimle bir dakika daha birlikte olmaktansa sözleşme süresi dolmadan çekip gitmeyi tercih etti. Bizimle gerçekten bir gelecek düşündüğünü sanıyordum ama belli ki bir şeyler değişmiş. Ya da belki de başlangıçta onu hiç iyi okuyamadım. Bilemiyorum. Yine de bu gece hiçbir cevap bulamayacağım.

Alaric yanımdayken yatmaya hazırlanmak garip geliyor. Dişlerimizi fırçalamak ve soyunmak. Saçlarımı sarmak ve başka bir insanla yatağa girmek. Orada yatıyorum, acı çekiyorum, hamım ve neye ihtiyacım olduğunu dile getiremiyorum. Her nasılsa, o biliyor.

Alaric beni göğsüne bastırıyor ve kollarını bana doluyor. Beni kendine yakın tutuyor, vücudunu benimkini desteklemek için kullanıyor. "Sana sahibim Ursa. Seni seviyorum."

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez duvarlarım yıkılıp toz oluyor. İlk gözyaşı beni şaşırtıyor, ama hemen arkasından daha fazlası geliyor. Tek kelime etmiyorum. Söyleyebileceğimi sanmıyorum.

Tüm bunlar olurken Alaric beni tutuyor ve bir eliyle sırtımı okşuyor. Şu anda herhangi bir sözlü güvence alamayacağımı, ona bu çöküşü gösterme konusunda rahatlık alanımı çoktan aştığımı biliyor gibi görünüyor. Sadece bana sarılıyor. Kendi acısının ortasında olmasına rağmen duygularımın fırtınasını dindiriyor.

O da onu seviyor.

Zayıf, ıslak bir kahkaha atıyorum. "Onu seviyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor şakağıma doğru. "Biliyorum."

Uzun bir süre öyle kalıyoruz, seksle ilgisi olmayan bir tür rahatlığı paylaşıyoruz. Gözyaşlarım nihayet kurduğunda dünya hâlâ durulmamıştı, göğsümde bir boşluk hissi yerleşmişti. Koşullar farklı olsaydı, halkımı alıp Zuri'nin peşinden gider ve onu geri getirirdim. Onun için Triton'la savaşırdım. Onun için tüm dünyayla savaşırdım.

Zuri'nin gitmeyi seçtiği gerçeği olmasaydı.

Onu bu seçimine saygı duyacak, peşinden koşmayacak ve onu etkilemeye çalışmayacak kadar seviyorum.

Ama Tanrım, geride durup sahip olabileceğimiz hayattan kaçmasına izin vermek çok acı veriyor.

CHAPTER 30

ZURIELLE

I

Uyuma.

Ursa ve Alaric'in gittiğimi fark ettiklerinde neler hissetmiş olabileceklerini düşünmeden edemiyorum.

Onları çok incittim. Bir not bırakabilseydim... Ama uzaklaşmak dışında bir şey yapmak Ursa ve Alaric'in beni takip etmesini istemekten başka bir şey değildi. Benim için kendilerini tehlikeye atmalarını. Bunu riske atamazdım. Güvende olmalarına ihtiyacım vardı ve bunu garanti etmenin tek yolu buydu.

Odamın etrafında dolanıyorum. Doğduğumdan beri benim odam. Hiç şimdiki kadar klostrofobik hissetmemiştim. Duvarlar çok yakın, babamın vasiyetinin ağırlığı, onu henüz görmemiş olmama rağmen üzerime baskı yapıyor. Olympus'a geri döndüğümüzde kız kardeşlerim bir araya gelmeye çalıştı ama kendi suçluluğumun üzerine bir de onlarla uğraşamam.

Öte yandan benim kararlılığım hâlâ güçlü. Sevdiklerimi kurtarmak için her şeyi yaparım. Her şeyi.

Odanın etrafında bir daire daha çizmek, göğsümdeki huzursuz hissi bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Güneş doğalı çok oldu. Babam çoktan kahvaltısını yapmış ve güvenlik şefiyle bir araya gelerek günün planını gözden geçirmiş olacak. Döndüğümü biliyordur. Beni yanına çağırmanın bir güç gösterisi, bir ceza.

Başkalarının kaprislerini beklemekten yoruldum.

Dikkatlice giyiniyorum, bir çift özel dikim pantolon ve yeşil bir bluz çıkarıyorum. Kıyafetler de her şey gibi kasıtlı ve bunlar belki bir ya da iki kez giydiğim, elbiseleri tercih ettiğim eşyalar. Elbiselerde bir sorun yok ama bundan sonra olacaklar için cephaneliğimdeki her silaha ihtiyacım var. Saçımı şık bir at kuyruğu yapıyorum ve makyajımı normalde yaptığımdan daha güçlü bir elle yapıyorum. Rujumu seçtiğimde, bana Ursa'yı düşündüren parlak bir kırmızı.

Bu düşünce göğsümde bir sızıya neden oluyor. Şimdi benim hakkımda ne düşünüyor olmalı? Ona ihanet ettiğimi, geri dönme niyetim olmadan gittiğimi. Eğer işler umduğum gibi gider ve Carver Şehri'ne geri dönebilirim... Beni kabul edecek mi? Çok fazla duvarı ve bir o kadar da dikenli olan bir kadın, her ne kadar tatlılıkla giydirilmiş olsalar da. Bana açılması, beni içeri alması çok zaman aldı ve bunu en büyük ihanet olarak görecektir.

Peki ya Alaric? Sonunda bana gerçek yüzünü gösterdi, beni sevdiğini söyledi ve ben de hemen arkamı dönüp Olimpos'a geri döndüm. Bunu bir tokattan başka bir şey olarak görmesi imkansız, özellikle de kız kardeşlerimin bana ne dediğini bilmelerinin pek mümkün olmadığını düşünürsek. Bunu benim onları korumaya çalışmam olarak görmeyecektir. Hayır, bunu Ursa'nın göreceği gibi bir ihanet olarak görecektir.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi düzene sokmaya odaklanıyorum. Hiçbiri beni affetmese bile, babamdan güvende olacaklar.

Ama dalga yaratmamak için akışa bırakma dönemim sona erdi.

Gözlerimi açıyorum ve annemin kolyesini boynuma takıyorum. Ağırlığı, zırhın son parçasının yerine oturması gibi hissettiriyor. Tüm bu durum hakkında ne düşünürdü bilmiyorum ama onu takınca kendimi daha güçlü hissediyorum.

Güçlendirici son bir nefes alıyorum ve topuklarım karo zeminde tıkırdayarak odamdan çıkıyorum. Beklediğim gibi babamı ofisinde buldum; bir on beş dakika daha geçseydi tersaneye giderken onu kaçıracaktım.

Onu son gördüğümünden daha yaşlı görünüyor ki bu çok saçma. Bir haftadan biraz fazla oldu. İnsanlar bu kadar çabuk yaşlanmaz. Ama kızıl saçlarında daha fazla gümüş olduğuna ve gri gözlerinin etrafında daha fazla çizgi olduğuna yemin edebilirim. İri bir adam, otururken bile neredeyse benim boyumda ve hayatımda ilk kez gücün sadece ailemizi korumak için kullanılmadığını gerçekten anladım.

İnsanlara zarar vermek için kullanıldı.

Beni ve kız kardeşlerimi kafeste tutmak için kullanıldı. Bizi kontrol etmek için.

Ayaklarımı dikiyorum ve omurgamı çelikleştirmeye çalışıyorum. Bu hiç kolay olmayacak. "Baba."

Başını bilgisayarından kaldırmıyor. "Senin hain yüzünü görmeye hazır değilim, Zurielle."

Öfkenin alevlenmesini kucaklıyorum. Bu bana sesindeki öfkeyi görmezden ve kapıyı kapatma gücü veriyor. "Ne istediğin umurumda değil."

"Carver City'ye kaçıp düşmanlarımla yattığında bunu açıkça belirtmiştin." Arkasına yaslandı ve bana bir bakış attı. Aynı ifadeyle karşılaşan daha genç bir ben, o sakinleşene kadar odadan kaçardım. *Korkak* bir ben. Babam bana bakıyor, bakışlarında kırılgan bir şey var. "İtiraf etmeliyim ki seni tekrar bütün olarak görmeyi beklemiyordum. Deniz Cadısı kurbanlarını genellikle bu kadar sağlam bırakmaz."

"Onun bir adı var." Sertçe yutkunuyorum. "Ve ben Ursa'nın kurbanı değilim."

"Nereden biliyorsun? O manipülatif ve kindar biri." İç çeker ve başını sallar. "Sen masumsun, Zurielle. Sana el kaldırmaya hiç hakkı yoktu."

Öfkesine hazırlıklıydım. Kız kardeşlerimin yaptığı gibi beni eski benliğime geri itmeye çalışmasına hazır değildim. Uzanıp kolyemi kavradım ve mücevherlerin kenarlarının avucuma sertçe bastırmasına izin verdim. O kadar öfkeliyim ki nefesim kesiliyor. "Bana el kaldırmaktan çok daha fazlasını yaptı."

Çenesi gerilir. "Bu kadar yeter."

"Hayır, değil." Ters ters baktım. "Kendi başıma düşünebilecek kapasitede olduğumu ne zaman kabul edeceksin?"

"Lanet bir yetişkin gibi karar verebileceğini kanıtladığında!" Elleri masaya vurdu ve ayağa fırladı. "Senin için endişelenmekten deliye döndüm ve sen bencil küçük bir velet gibi davrandın."

"Bana *yalan* söyledin." Öfkesi karşısında geri adım atmayı reddederek bir adım öne çıktım. "Sen de en az onun kadar çok insanı incittin. Bu gerçek değilmiş gibi davranma."

"Yaptığım her şeyi bu aile için yaptım."

Gülüyorum. "Bu çok zengin. Sen yaptığında asilce ama o şeytani. Sana ihanet etmiş gibi davranıyorsun ama onu Olimpos'tan kovan sensin, böylece Poseidon'a karşı rakipsiz bir şekilde komutanlık yapabileceksin. Sen bir ikiyüzlüsün."

Yüzü koyu kırmızı bir renge bürünüyor. "Eve bana hakaretler yağdırmak için mi geldin? Ne kadar olgunca. Çocuk gibi davranacaksan, çocuk gibi lanet odana gidebilirsin."

Beni dinlemeyecek. İçimizden biri hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında hep yaptığı gibi davranıyor Babam be-

öfke dolu bir silindir gibi geliyor ve her türlü direnişini yok ediyor. Geri çekilme dürtüsü beni neredeyse odadan kaçmaya itiyor. Bunu yapmak istemiyorum. Kavga etmek, birbirimize nefret dolu sözler sarf etmek istemiyorum.

Ama şimdi ona karşı çıkmazsam, bunu bir daha yapma şansım olmayacak.

"Hayır." Nefes alıyorum.

"Az önce bana ne dedin sen?"

"Hayır," diye tekrarladım. "Ben çocuk değilim. Asi bir genç değilim. Bir kuleye kapatılmış bir prenses olmadığımın da eminim. Sen benim babamsın ama artık seni gardiyanım olarak kabul etmiyorum."

Gülüyor, sert ve acımasız. "Şimdi kelimeleri ağzına tıktığını biliyorum. Ben senin gardiyanın değilim. Ben senin babanım. Sadece senin için en iyisini istiyorum ve eğer bunu göremiyorsan, bu konuşmayı yapmaya hazır değilsin demektir."

O eski deriye geri dönmek, kavga etmeyi bırakmak çok kolay olurdu. Yirmi üç yıllık öğrenilmiş davranışlarım var, tüm bu deneyimler tartışmayı bırakmamı ve o daha az öfkeli olana kadar odadan çıkmamı istiyor. Bunun yerine ayaklarımı yere basıyor ve omurgamı dikleştiriyorum. "Ben bir yetişkinim ve sen beni bu evde kilitli tutuyorsun, silahlı bir koruma olmadan hiçbir yere gidemiyorum, senin onaylamadığın kimseyle konuşamıyorum. Beni bir işe girmekten, kendi parama erişmekten alıkoyuyorsunuz. *Her şeyden*. Söyleyin bana, bu bir gardiyan değil de nedir?"

"I-"

Ama bana bağırarak üzere olduğu şeyle ilgilenmiyorum. Devam ediyorum. "Eve sadece sana işimin bittiğini söylemek için geldim. Gitmene izin vermelisin."

Göz kırpıyor. "Ne?"

"Beni bırakmalısın," diye tekrarlıyorum. "Senden hiçbir şey öğrenmediğimi mi sanıyorsun? Gerçekten kendi kalbimi tanımayacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Biraz geriye yaslanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"söylüyorum." Her kelimeyi dikkatle ölçüp biçiyorum, aceleye getirmenin beni ciddiye almaması için ona daha fazla koz vereceğinin farkındayım. Şu anda mantıklı olamayacak kadar duygusal olduğumu söylemek için. "Kendi hayatımı kuruyorum ve bunu yaparken kendi kararlarımı veriyorum." Onu yakından izliyorum. "Senden şunu istiyorum

Bunun bir parçası olun, ama beni destekleyemezseniz, yeni evime de gelemezsiniz."

"Yeni eviniz," diye yineliyor. Babam koltuğuna geri çöktü, yüzündeki tüm kırmızılar akıp gitti ve onu solgun bıraktı. "Ona geri dönüyorsun."

"Halkını Carver Şehri'ne götürme planlarını durduracaksın."

"Yoksa ne olur?"

İşlerin bu noktaya gelmemesini umuyordum ama gerekeni yapacağım. Şu anda tereddüt etmeyi göze alamam. Bunu başarmak, sevdiğim insanları korumak ve özgürlüğümü garantilemek için tek bir şansım var. "Yoksa Po-seidon'a kaynaklarını başka bir şehre saldırmak için kullandığını ve potansiyel olarak tüm Olimpos'u bir savaşa sürüklediğini söylerim. Gururun yüzünden. Çünkü kızına kendi yolunu çizmesi için güvenmiyorsun."

Uzun bir süre durakladı ve sonunda "Umursayacağını nereden çıkardın?" dedi.

"Temel matematiği yapabildiğine eminim. Doğrudan Carver Şehri'ne giden ve büyük miktarda gelir getirdiğini tahmin ettiğim bir malzeme hattımız var. Bir savaş bunu keser, ayrıca her iki tarafa da erzak ve can kaybı olarak bir servete mal olur."

Gözlerinde gurur gibi bir şey titreşiyor. "Görünüşe göre beni fiçinin üzerinde tutuyorsun."

"Baba... Baba..." İç çekiyorum. "Seni seviyorum. Uzun zamandır senin hatalarını görmezden geldim ve bu sevgi yüzünden beni bu kafeste tutmana izin verdim. Artık her şey bitti. Ya uçmama izin ver ya da yolumdan çekil."

Kıkırdayarak beni şaşırtıyor. "Annene çok benziyorsun."

Göğsüm sızlıyor ama yumuşamayı reddediyorum. Onun onayını almadan olmaz. "Carver City'de kimseye zarar gelmeyeceğine dair bana söz ver."

"Deniz Cadısı da dahil." "Deniz Cadısı da dahil," diye onaylıyorum. "Eğer sana zarar verirse..."

"Yapmayacak." Yalan söyleyip söylemediğimi bilmiyorum. Carver Şehri'ne döndüğümde bana sırtını dönerse... Sonra ne olur bilmiyorum. Müzayedede için kazandığım parayı feda ettim. Herkül'ün Alaric'in borcunun ödeneceğine dair verdiği söze güveniyorum ama eski para artık bana ait değil. Hiç bilmediğim bir şehirde, kendime ait param ya da kaynağım olmadan yaşayacağım. Ama en azından özgür olacağım.

Riske girmeliyim.

Denemek zorundayım.

Babam o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, içimden gelen kıpırdanma isteğini bastırmak zorunda kalıyorum. Sonunda iç geçiriyor. "Seni bundan geri çevirmek mümkün olmayacak, değil mi?"

"Hayır."

"Seni odana kilitlersem, hikayelerle Poseidon'a koşamazsın." Neredeyse derin düşüncelere dalmış gibi. "En iyi adamlarımdan oluşan bir ekip gönderebilir ve sonunda Deniz Cadısı belasını hayatımdan çıkarabilirim."

Göğsüm kendi içine kapanmaya çalışıyor ama titremeyi reddediyorum. "Eğer bunu yaparsan, seni asla affetmem. Hayatımın geri kalanını seni alaşağı etmek ve bunun bedelini ödetmek için ne gerekiyorsa yaparak geçireceğim."

Sanki daha azını beklemiyormuş gibi başını sallıyor. "O çok uzun zamandır benim düşmanım, Zurielle. Onlarca yıldır."

"Senin intikamın benim mutluluğumdan daha mı değerli?" Ona bakıyorum, mantıklı düşünmesini istiyorum. "Ona olan nefretin bana olan sevginden daha mı büyük?"

Babam bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "O seni mutlu ediyor."

"Evet." Tereddüt ediyorum. "Ne olabileceğimizi görmemiz için bize biraz şans verilirse görecektir."

Bu kez babam iç çekerken sesi yenilmiş gibi çıkıyor. "olsun. Sana söz veriyorum. Sana zarar verirse, Poseidon onaylamasın ya da onaylamasın, tüm şehri yerle bir edeceğim." Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım gerçekten büyümüşsün."

O Ursa ile telefonda konuşurken Alaric'i becerdiğimi hatırlatmanın bir anlamı yok. Ya da en başından beri yaptıklarının ne kadar haddini aştığını göstermenin. Gözlerimin önünde yeni yeni filizlenen bu barış varken, neredeyse özgürken olmaz. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "İşe gitmem gerek. Dikkatli ol."

Dikkatli olmak isteyeceğim son şey. Kalbim çok hızlı atarken değil, biraz başım dönüyor. İşe yaradı. İşe yaradığına inanamıyorum. "Söz veriyorum."

Ayağa kalkıyor ve masanın etrafından dolaşarak beni kucaklıyor. "Oraya vardığında beni ara ki güvende olduğunu bileyim."

"Tamam." En azından bu kadarını yapabilirim, daha büyük bir tavize karşılık bir taviz.

Başka bir şey söylemeden ofisinden çıkar.

İşe yaradı. Buna inanamıyorum. Sersemlemiş bir halde odama dönüyorum. Toplanmam gerekiyor ama etrafıma baktığımda onsuz yaşayamayacağım bir avuç eşyamin çoktan Carver City'de olduğunu görüyorum. Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve Aya'yı görmek için dönüyorum. Bana ve odama bakıyor. "Yine gidiyorsun, değil mi?"

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. "Evet."

Aya sanki beklediğinden daha fazlası değilmiş gibi başını sallar. "Onu önemsiyorsun, değil mi? Deniz Cadısı."

"Onun adı Ursa." Derin bir nefes alıyorum. "Onu seviyorum. İkisini de seviyorum."

Aya'nın kaşları kalktı. "Neden dün gece bir şey söylemedin? Bize kalmak istediğini söylemedin?"

"Dinler miydin?"

Ağzını açar ama tekrar düşünür gibi olur. "Bilmiyorum. O yerde olmak..." Narin bir ürperti veriyor. "Başka bir dünya gibi geliyor. Burada durup bana açık gözlerle ona -onlara- aşık olduğunu söylemen daha somut hissettiriyor." Başını iki yana sallıyor. "Özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydık."

". " Yanına gidip ona hızlıca sarılıyorum. "Geri dönmek zorundaydım yoksa babam affedilemez bir şey yapacaktı. Bana bu haberi sen getirdin ve bu çok önemli."

Bana titreyen bir gülümseme veriyor. "Ziyarete gelecek misin?"

Hayır. Sanmıyorum. En azından yakın zamanda. "Belki. Ama ne zaman istersen ziyaret edebilirsin." Nasıl işe yarayacağını ya da böyle sözler vermem gerekip gerekmediğini bilmiyorum ama sözümü geri almayacağım.

"Tamam." Bu kez gülümsemesi çok daha sert. "Senin adına sevindim. Gerçekten."

"Teşekkür ." Nefesim kesildi. "Gitmem gerekiyor." "Dikkatli ol."

"Yapacağım. Söz veriyorum." Bir sürü söz.

Umarım kendimi yalancı durumuna düşürmem.

CHAPTER 31

ALARIC

I Ursa'nın kollarında uyandım. Uykuda rahatlamış, vücudu benimkine yaslanmış. Bu yumuşak an, birbirine karışan nefeslerimizin sabit sesi dışında sessiz. Çok uzun zamandır istediğim bir şey. Onun yatağını paylaşmak. *Hayatını* paylaşmak.

Bunu yaparken kalbimin yarı yarıya kırılacağını tahmin etmemiştim.

Zuri'nin gidişinin yarattığı acıyı bir kenara itmek işe yaramıyor. Hâlâ orada, yüzeyin altında duruyor, tüm dişleri ve pençeleriyle aklım ona her döndüğünde saldırıyor. Paylaştıklarımızın anısına. İkinci bir bakış atmadan fırlatıp attığı geleceğe.

Ben de öyle hissediyorum. Ben bencil bir piçim, ama benim duvarlarım Ursa'nınkilerle boy ölçüşemez. Onun kalbini devreye sokacak kadar yaklaşmam yıllarımı aldı. Zuri'nin üç gününü aldı.

Tanıdığım en güçlü, en tehlikeli kadın dün gece kollarımda ağladı. Her ne kadar bana duyduğu güvenin işaretini takdir etsem de, bir kez onun için tersi yerine bir kaya olduğum için mutlu olsam da, göğsümdeki öfkenin yavaşça tutuşmasını engelleyemiyorum. Ursa bana doğru kayıyor ve nefes alış veriş değişiyor. "İyi sabahlarıng, Alaric."

"Peşinden gitmeliyiz."

Başını kaldırdı. "Ne?"

"Zuri. Bizi terk etmek istiyorsa, bir korkak gibi kaçmak yerine olmak istediği yetişkin gibi bize söyleyebilir." Bunun altında başka bir düşünce, daha sinsî bir düşünce. "Ve eğer Hercules'in iddia ettiği gibi kendi isteğiyle gitmediyse, o zaman onu bir gecede fa-ther'inin ellerine bıraktık çünkü sağlıklı düşünemeyecek kadar yaralıydık."

"Hades bir konuda yalan söylemez. Onun tüm itibarı Yeraltı Dünyası'ndaki *herkesin* her zaman güvende olmasına bağlıdır."

Elimi kolunda gezdiriyorum. "Aynen öyle. *Tüm itibarı*. Hades bunu korumak için yalan söyler. Zuri onun için hiçbir şey, Herkül ise her şeyin yarısı." Bunu düşündükçe, dün gece fark etmediğim için kendimi daha da aptal hissediyorum. "Cafer, Yasemin'in sonunda ele geçirdiği bölgede ilk darbeyi yaptığında Yeraltı Dünyası'nın güvenliğinin ihlal edildiğini biliyor musun? Ali özel odalara girmeyi başardı ve onu tehdit etti."

Bunun üzerine Ursa başını kaldırdı. "Bana hiç söylemedin."

"Bunu daha sonra duydum ve önemsizmiş gibi gösterildi. Tıpkı Hades'in dün geceki olayları önemsiz göstermesi gibi." Nefes nefese kaldım. "Özür dilerim. Bunu düşünmemiştim. I-"

"İkimiz de sağlıklı düşünemiyorduk." Ayağa kalktı. "Ama haklısın. Bizimle işinin bittiğini yüzümüze karşı söyleyebilecek kapasiteye fazlasıyla sahip."

Nabzım hızlandı. "Yani onun peşinden mi gideceğiz?"

"Evet, gideceğiz." Ayağa kalkıyor ve Ursa'yı daha önce hiç sabah ışığında görmediğimi fark ediyorum. Bu şekilde değil. Onu izlediğimi fark etti ve kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Hiçbir şey. Sadece çok güzel olduğunu ve seni sevdiğimi söyledim."

Dudakları titriyor ama aklının bir sonraki adımında olduğu belli. "Ben de seni seviyorum. Şimdi giyin."

Odama gidip üzerime bir şeyler giymem uzun sürmüyor. Saçımı düzeltmek için fazladan birkaç dakika ayırıyorum ama tıraş olmaya zahmet etmiyorum. Ben ne kadar hızlı olsam da o benden önce kapıya varıyor, sanki hazırlanmak için beş-altı dakika yerine birkaç saat harcamış gibi mükemmel bir şekilde toparlanmış görünüyor. Saçlarını bir tür taç şeklinde kıvrımış ve en sevdiğim elbiselerinden birini giymiş, etek ucunda koyu bir mor renge siyah bir şal. Bana baktı. "İşe yarayacaksın."

"Teşekkürler," diyorum sertçe.

Kapının çalınması ikimizi de donduruyor. Kaşlarını çatıyor ama kapıya doğru ilerliyor.

Bir elimi kaldırdım. "Bekle, biz-"

"Paranın satın alabileceği en iyi güvenlik için ödeme yapıyorum, sevgilim. Benim adamlarımdan biri." Kapıyı açar ve gelen güvenlik şefi Monica'dır. Ursa kaşlarını çatar. "Neler oluyor?"

"Dışarıdaki kaldırımda sana ait bir şey buldum." Zuri'yi ortaya çıkarmak için kenara çekildi. "Onu size geri vermek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Teşekkür Monica," diyor Ursa belli belirsiz.

Monica önce ona, sonra bana sallıyor ve odadan çıkıp kapıyı usulca arkasından kapatıyor. O zaman yapacak bir şey yok.

ama Zuri'ye bak. Onu son gördüğümüzden beri değişmiş, ki bu beklenen bir şey. Pantolon ve yeşil bluz onun için neredeyse fazla ağır, özellikle de saçları geriye taranmışken. Bu onu farklı biri gibi gösteriyor, sanki tanıdığımdan emin olmadığım biri gibi.

Ellerini pantolonundan aşağı indiriyor. "Özür dilerim."

Ursa ortaya çıktığından beri hareket etmedi. "Yani seni hiç almamış."

"Hayır. Beni almadı." Zuri derin bir nefes alıyor, bakışları benden Ursa'ya kayıyor. "Babam sana bir saldırı . Ben icabına baktım."

"Sen... icabına baktın." Ursa sert bir kahkaha attı. "Tanrılar aşkına, böyle pervasızca bir hareketin işe yarayacağını düşündüren neydi?"

"Başka seçeneğim yoktu." Zuri çenesini kaldırıyor, bu geri adım kesin bir işareti. "Sana ya da Carver City'deki herhangi birine karşı harekete geçmeyeceğine dair söz verdi."

"Seni onun sözüne inandıran nedir?" Pat diye söyledim.

Bana bir bakış attı, gözleri yumuşadı. "Çünkü eğer , iki şehir arasında savaş çıkarmak üzere olduğunu Poseidon'a bildireceğim. On Üçler buna izin vermez."

"Bunu yaparsan onu öldürebilirler." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Blöf yaptığını bilmeli."

"Blöf yapmıyorum." Ursa'ya geri döner. "Özür dilerim. O şekilde gitmemeliydim ve bunun ikinizi de incittiğini biliyorum. Seçimimi yaptığımı ve gittiğimi düşüneneğinizi biliyordum ama yine de bunu yaptım çünkü benden nefret etmektense hayatta olmanızı tercih ederdim."

"Babana çok güveniyorsun. Yıllardır beni öldürmeye çalışıyor." Ursa hâlâ , yüz ifadesinin her zerresi kilitlenmiş durumda.

"Evin dışında neler yaptığını daha yeni öğrendim ama adamlarının neler yapabileceğini biliyorum. Sizinkilerden daha az eminim. Bu riski göze alamazdım." Zuri ellerini kenetliyor, yüz ifadesi sakinleşiyor. "Çok erken olabilir ama seni seviyorum ve seni kaybetmeyi reddediyorum. Bu yüzden icabına baktım. Yakın zamanda bizi aile evine kabul etmeyecek ama sana karşı da hareket etmeyecek. Bu seçimi yapmak affedilemezse, anlarım ve giderim. Ama seni korumak için harekete geçtiğim için üzgün değilim; sadece yaptıklarım seni incittiği için üzgünüm."

Burada olduğuna zar zor inanabiliyorum. Güvende. Bize döndüğüne. Dün gece acıttı ama siktir et. Seçimleri için kızgın olabilirim ve hala

Geri döndüğü için minnettarım. Aslında kalıcı bir şekilde ayrılmayı seçmediği için.

Ama bu ilişkideki tek kişi ben değilim.

Ursa'ya bakıyorum, yanıtını bekliyorum. Sonunda titreyerek nefes verdi. "Bunu seçimini yaptığın anlamına mı almalıyım, küçük Zurielle?"

"Evet." Zuri bir adım öne çıkar ve sonra bir adım daha atar. "Seni seçiyorum Ursa. Ben de seni seçiyorum Alaric." Bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Bu hayatı ve birlikte inşa edeceğimiz geleceği seçiyorum."

Üçümüz arasındaki mesafeyi kapatmak için son adımı atıyorum ve elimi Ursa'nın sırtına bastırıyorum. Sanki bu dokunuş onun buzlarını çözüyor. Ursa onu kollarına çekiyor ve yüzünü Zuri'nin saçlarına gömüyor. "Senin için çok *endişelendim*."

"Özür dilerim."

Ursa diğer eliyle beni tutuyor ve em- brace'in içine çekiyor. "Bunu bir daha asla yapma, Zuri. Beni duyuyor musun? *Bir* daha *asla*. Eğer bir sorun varsa, bize gel ve birlikte çözelim." Bakışlarımla buluşuyor. "Bu senin için de geçerli Alaric."

"Anlaşıldı," diyorum belli belirsiz. İkisine de sıkıca sarılıyorum, içimden bir ses sonunda Zuri'nin *burada* olduğunu, hepimizin güvende olduğunu fark ediyor. Aslında her şeyden çok istediğim şeye, üçümüzün bir arada olmasına kavuşacağız.

Ursa'yı öperim. Ya da belki o beni öpüyor. Nasıl başladığından emin değilim, ama bir an sarılıyoruz ve sonra üçümüz koridorda tökezliyoruz, arkamızdan kıyafetlerimizi döküyoruz. Kendimizi Ursa'nın odasında, yatağında buluyoruz; Ursa benim sikimde, Zuri de kalçalarımızın arasında, ağzı Ursa'nın klitorisinde. Sert, hızlı ve dağınık, ben kendimi tutmak için savaşıırken Ursa beni orgazma götürüyor. Faydası yok. Yatakta sevdiğim iki kadın yanımdayken *asla* işe yaramaz.

Ursa Zuri'yi yatağa geri yatırıyor ve sonra onu parmaklıyor, bir daha asla fırsat bulamayacakmış gibi öpüyor. Ursa'nın üzerine düşünüyorum, bu bağlantıya ihtiyacım var, *her şeye* ihtiyacım var.

Sonsuza kadar mutlu yaşamaya hiç inanmadım. Benim gibi insanlar için değil.

Artık buna
inanıyorum. Onu
yaşıyorum.

* * *

Ursa, Alaric ve Zuri'nin hikayesini okuduğunuz için çok TEŞEKKÜR EDERİZ. Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Hala bu üçlünün daha fazlasını mı arzuluyorsunuz? [Bültenime kaydolursanız](#), onları içeren bonus bir sahneye sahip olursunuz!

THE WICKED VILLAINS serisi [QUEEN TAKES ROSE](#)'da dumanı tüten ateşli bir sonuca ulaşıyor! Aurora ve Malone neredeyse on yıldır birbirlerinin etrafında dönüyorlar ve sonunda birbirlerini sistemlerinden çıkarma zamanı geldi... Ya da Malone böyle düşünüyor. Aurora? Bu kraliçe için daha karanlık planları var.

Bir sonraki seksi mi arıyorsunuz? Sürgündeki bir prens, koruması ve bir türlü yalnız bırakmayı başaramadıkları barmenin yer aldığı MMF mé- nage [THEIRS FOR THE NIGHT](#) adlı ÜCRETSİZ novellamı alabilirsiniz.

* * *

[QUEEN TAKES ROSE](#)'un ön gösterimi için OKUMAYA DEVAM EDİN!

Hades'in ofisine varmam üç dakika sürdü. Kapısının önünde duruyorum ve beni kesinlikle sakinleştirmeyen birkaç derin nefes alıyorum. Yine de kamusal yüzümü yerine oturtmaya yetiyor ve kapıdan içeri girerken gülümsüyorum.

Ofise şöyle bir göz attığımızda her zamanki gibi olduğunu görüyoruz. Hades'in özel bir ofisi var, ancak burası ortaya çıkan kulüp işlerini halletmeyi tercih ettiği oda. Oda gri tonlarında ve masanın arkasındaki adamı her zaman gölgede bırakan dikkatli bir ışıktandırmayla yapılmış. Çok dramatik ama Hades'e bunu söyleyecek kadar aptal değilim.

Odadaki tek kişi o.

Neredeyse gülümsemeyi bırakacaktım, ama hala bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Meg için sürpriz bir sahne planlamak kadar basit bir şey olabilir, ama durum buysa, Malone'un dahil olması için bir neden yok. Bu ikisi birlikte oynamaz. Malone Dominant ve Meg bir anahtar olsa da, sadece Hades'e boyun eğiyor.

Boğazımı temizliyorum. "Beni mi çağırdınız?" "Otur."

Masanın karşısındaki sandalyeye oturmak için ofise doğru kısa bir yolculuk yaparken, bunun hiçbir anlamı olmayabileceği aklıma geldi

Malone'la hiç ilgisi ... ve her şey pazarlığımın yaklaşan son tarihiyle ilgili. Ellerimi kucağında kavuşturuyorum ve sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Tink'i kovduğun gibi beni de mi kovacaksın?"

Gölgelerde bile şaşkınlığını görebiliyorum. "Sen ve Tink neredeyse hiç aynı değilsiniz, Aurora."

Özellikle de onun görevini devraldığımdan beri sayamayacağım kadar çok kez duyduğum bir cümle. Eğer Tink en yakın arkadaşlarımdan biri olmasaydı, bu ondan nefret etmeme neden olabilirdi. Zaten o gittiğinde bana doldurmam gereken büyük bir yer bıraktı. Ani titrememi durdurmaya çalışıyorum. "Saygısızlık etmek istemem ama bu bir cevap değil."

Neredeyse sessiz bir iç geçiriyor ve dirseklerini masasına dayamak için öne doğru eğiliyor. Bu onun yüz hatlarını gün ışığına çıkarır. Hades, tuzlu ve biberli saçları ve koyu renk gözlerini çerçeveleyen siyah kare gözlükleriyle çekici, yaşlı ve beyaz bir adam. Korkutucu bir şekilde yakışıklı ama bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı.

Gerçi o böyle bir şey demezdi. Ne de olsa adamın tutması gereken bir itibarı ve eğer pazarlığımızda haksızlığa uğradığını söylersem bunu inkar edecektir. Hades *hayırseverlik* yapmaz ama benim durumumda bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Başka hangi adam on yedi yaşındaki bir kıza astronomik bir meblağ verir ve sonra yirmi bir yaşına gelene kadar kulübe girmesine bile izin vermez? O zaman bile, ben ona neredeyse yalvarana kadar itaatkâr olarak izin vermekte direndi.

Ellerimi kucağında . "O zaman bu ilgili?"

"Benimle yaptığın pazarlık sona erdiğinde Yeraltı Dünyası'nda kalabilirsin. Kalmayı tercih ettiğin sürece burası senin evin ve zamanın resmen dolduğunda, maaşımdan alacağım pazarlık yüzdesi yarıya inecek." Dudakları titriyor. "Ama Carver Şehri'nin yarısının da seni evlerinde memnuniyetle ağırlayacağını söylemezsem ihmalkârlık etmiş olurum."

Evlerine ve yataklarına.

Ama kalıcı bir şekilde değil. Onların teker teker gerçek aşklarını bulmalarını izleyecek kadar uzun süredir buradayım. Zaman zaman benimle birlikte olmaktan hoşlanabilirler ama ben her zaman bu ilişkilere dışarıdan bakıyor olacağım. Evlerine davet edilmek gibi bir niyetim yok. Aksine inanacak kadar saf değilim. "Beni buraya bunu söylemek için mi çağırdınız?"

"Hayır." Arkasına yaslandı, bir kez daha gölgelerle yıkandı. "Malone seninle iki haftalığına sözleşme yapmak istiyor."

"Ne?"

"Evet, beni de şaşırttı." Gözlerini göremiyorum ama beni yakından izlediğini hissedebiliyorum. "Hayır demeye meyilliyim ama Malone mandayı pek sevmez ve bu onu yabancılaştırma riski taşır. Ancak, onunla olan geçmişinizi göz önüne alırsak, bu berbat bir fikir."

Annemin gerçekte kim olduğunu bilen tek kişi Hades. Meg'e ya da Herkül'e söylediğini bile sanmıyorum. Bu da bunu neden yapmam *gerektiğini* anlayabilecek tek kişinin o olduğu anlamına geliyor. "Kabul ediyorum."

"Aurora."

"Hades." Ses tonumu yumuşatıp şakacı bir hale getiremiyorum. Hades'e asla karşılık vermem. Asla. Kısmen ona çok şey borçlu olduğum için, çoğunlukla da çabalıyormuş gibi görünmeden sergilediği katıksız hâkimiyet yüzünden. Şu anda kendini tutmuş durumda ama adam tek bir bakışıyla beni dizlerimin üstüne çökertebilir. "Zaten bu yüzden sana geldim."

"Hayır, en başta bana geldin çünkü annenin fişini çekme düşüncesine dayanamadın." Sessiz sözleri acımasız. "İntikam ihtiyacın daha sonra ortaya çıktı."

Tam olarak haksız sayılmaz ama yine de acıtıyor. "O zaman bırak intikamımı alayım."

"Malone seni yer ve . Sana *zarar verecek*."

Ayağa kalkıyorum. "Burada geçirdiğim süre boyunca bana yüzlerce kez yapılmamış hiçbir şey yapmayacaktır." *Her şeyi* seviyorum. Acıyı, aşağılanmayı ve alçaltılmayı. Yumuşak sözler, nazik dokunuşlar ve nezaket. Hepsi beni azdırıyor.

Malone ile tek seferde böyle olmadı.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. O zamanlar daha gençtim. Daha yeşildim. BDSM sahnesinde hâlâ o kadar yeniydim ki sınırlarımı şimdiki kadar iyi bilmiyordum. Duygularımı fiziksel eylemlerden nasıl ayrı tutacağımı bilmiyordum. Şimdi daha iyi biliyorum.

Hades yavaşça ayağa kalkıyor. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum ama sanki gücü odanın içinde yayılıyor. "Bunca yılın seni daha az pervasız yapacağını düşünmüştüm."

İçimde özür dileme arzusu kabarıyor ama onu bastırıyorum. Ben zayıf değilim ve aptal da değilim. Onca yıl önce Yeraltı Dünyası'na iki amaçla geldim: annemi hayatta tutmak ve intikam almak. İlkini başardım. Şimdi sıra ikincisinde. "Pervasız değilim."

"Sen umursamazlığın tam tanımısın." İç çekiyor. "Ama sen kendi aklını bilen bir yetişkinsin. Şu anda seni Malone'dan uzak tutabilirim ama pazarlık bittiği anda o sözleşmeyi kabul edeceğinden şüpheleniyorum."

Yapacağım. Sonunda bana karşı bir hamle yaptığına göre, bu fırsatı kaçırmayı reddediyorum. "Hâlâ seninken bunu yapmama izin versen iyi olur."

Gözlüklerini çıkarıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Beni manipüle etmeye çalışmandan hoşlanmıyorum ama haklı olduğun bir nokta var."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Onu şimdi zorlamak victory'yi garanti etmez ve geri tepebilir. Bu yüzden kendimi kıpırdamamaya zorluyorum ve o düşünürken bekliyorum.

Sonunda Hades başını sallar. "Buna izin vereceğim."

Rahatlama biraz başımı döndürüyor. Malone'un teklifinin birkaç hafta sonra Hades'in bar- kazancından kurtulduğumda geçerli olacağının garantisi yok. Buna ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var. "Ne zaman başlıyorum?"

"Bu gece."

TEK TIKLA [KRALİÇE GÜL ALIYOR](#)şimdi !

AKNOWLEDGMENTS

Bu seriyi kitap kitap takip eden tüm okuyuculara teşekkür ederim. Müthiş bir yolculuk oldu!

Bu kitabı en iyi hale getirmek için yorumlar ve öneriler için muhteşem editörüm Man'e teşekkür ederim. Kopya düzenleme için Lynda'ya teşekkür ederim!

Jenny ve Sarah'ya bu seriye başlangıçtan itibaren verdiğiniz sonsuz destek için çok teşekkürler. Ursa'nın dokunaçlı dildo koleksiyonuna sahip olması sadece Wicked Wallflowers Podcast'i için yaptığımız bir sohbetten kaynaklanıyor ve kitap bunun için% 110 daha iyi!

Her zaman olduğu gibi, Piper, Asa, Jenny ve Andie'ye bir mesaj/sohbet uzaklığında oldukları ve her zaman olay örgümdeki pürüzleri gidermeme yardımcı olmaya ve bana "çok çılgın" diye bir şeyin olmadığını söylemeye hazır oldukları için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum!

Selam Tim. Evet, adınızı kontrol etmek için kitabı açıp bu sayfaya geldiğinizi biliyorum. Bu yıl kitaplarımdan bile daha çılgınca geçti. Pandemi zamanları. Sağlık sorunları. Çocuklar, köpekler ve karantinadayken duvarlara tırmanan ben. Şunu kesinlikle söyleyebilirim ki, eğer sen kaleyi korumasaydın, aileyi kurtlara yem etme tehdidimi gerçekleştirmeden hayatta kalamazdım, hatta kitap yazacak kadar kendimi toparlayamazdım. Seni bir aşk şarkısı gibi seviyorum.

ABOUT THE AUTHOR

Katee Robert, *New York Times* ve USA Today çoksatan çağdaş romantizm ve romantik gerilim yazarıdır. *Entertainment Weekly* onun yazdıklarını "anlatılamayacak kadar ateşli" olarak nitelendiriyor. Kitapları bir milyondan fazla satmıştır. Kocas, çocukları, kendini köpek sanan bir kedisi ve kucak köpeği olduğunu düşünen iki Danua'sıyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'te yaşamaktadır.

Web sitesi: www.kateerobert.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.